

Сара Шенарг

*Малки
Сладки
лъжкени*

СВЕТОВЕН
БЕСТСЕЛЪР

Никой не може дълго да носи маска

– Сенека

ПОЗНАЙ
КОЙ СЕ ВЪРНА

Битон

**САРА ШЕПАРД
ПОЗНАЙ КОЙ СЕ ВЪРНА**

Превод: Доротея Райкова

chitanka.info

Никой не може дълго да носи маска.

Сенека

Слуховете процъфтяват сред именията, мерцедесите и идеално подрязаните живи плетове в оазиса за богаташи — градчето Роузууд, Пенсилвания. Зад огромните си очила „Гучи“, под перфектните си маркови дрешки, всеки тук има нещо за криене — особено гимназистките Спенсър, Ариа, Емили и Хана...

За сладките лъжкини е въпрос на живот и смърт да опазят дълбоко заровени скандалните си тайни, но истината е на път да разбие техния малък прекрасен свят. Кой е „А“, следотърсачът, който изпраща заплашителни съобщения? Кой всъщност е убиецът на Алисън? И какво ще стане със Спенсър, Ариа, Хана и Емили, когато истината излезе наяве? Всичко май ще се разбули ей сега... Но... познай кой се върна!

КАК ДА СПАСИШ ЖИВОТ

Някога пожелавали ли сте си да можете да се върнете назад в миналото и да поправите грешката си? Ако не бяхте нарисували клоунско лице на Барбито, което най-добрата ви приятелка получи за осмия си рожден ден, тя нямаше да се разсърди и да се сприятели с онова новото момиче от Бостън. А в девети клас изобщо нямаше да ви хрумне да избягате от тренировката по футбол заради едното ходене до плажа, ако знаехте, че заради това треньорът ще ви държи на пейката до края на сезона. Ако бяхте постъпили по различен начин, може би бившата ви най-добра приятелка щеше да ви даде излишния билет за първия ред на модното ревю на Марк Джейкъбс. Или може би вече щяхте да бъдете голмайсторка в женския национален футболен отбор, подплатена с рекламен договор с „Найк“ и крайбрежна вила в Ница. Щяхте да се шматкате с частния си самолет из Средиземноморието, вместо да седите в часа по география и да се опитвате да го откриете на картата.

В Роузууд мечтите за промяна на съдбата са толкова често срещани, колкото и момичетата, които получават за тринайсетия си рожден ден медальон от „Тифани“ с формата на сърце. А четири някогашни най-добри приятелки биха дали всичко, за да могат да се върнат назад във времето и да оправят нещата. Ами ако наистина им се удаде тази възможност? Дали ще успеят да запазят живота на петата си най-добра приятелка... или трагедията ѝ е просто част от тяхната съдба?

Понякога миналото крие повече въпроси, отколкото отговори. А в Роузууд нищо не е такова, каквото изглежда.

* * *

— Като ѝ кажа, тя направо ще откачи — каза Спенсър Хейстингс на най-добрите си приятелки Хана Мерин, Емили Фийлдс и Ариа

Монтгомъри. Тя изпъна морско зелената си тениска и натисна звънеца на вратата на Алисън Дилорентис.

— Защо изобщо трябва да ѝ казваш? — попита Хана, като скачаше от стълбите върху пътечката и обратно. Откакто Алисън, петата им най-добра приятелка, беше казала на Хана, че само подвижните момичета са слабички, Хана гледаше да се движи колкото се може повече.

— Може би всичките трябва да ѝ го кажем заедно — предложи Ариа, като почесваше временната татуировка на водно конче, която бе направила на ключицата си.

— Ще бъде забавно. — Емили прибра късо подстриганата си, червеникаворуса коса зад ушите. — Можем да си измислим танц и накрая да извикаме в синхрон „та-да-а!“.

— В никакъв случай. — Спенсър сви рамене. — Хамбарът си е мой — аз трябва да ѝ кажа. — Тя отново натисна звънеца.

Докато чакаха, момичетата слушаха щракането на ножиците, с които озеленителите оформяха храстите в съседния двор на Спенсър, и ритмичното туп-туп, което се разнасяше от игрището за тенис на близнаците Феърфийлд две къщи по-нататък. Във въздуха се носеше аромат на люляци, скоро окосена трева и крем против слънчево изгаряне. Това бе типичният идиличен ден в Роузууд — всичко в града бе красиво, включително звуците, миризмите и обитателите му. Момичетата бяха прекарвали почти целия си живот в Роузууд и се чувстваха големи късметлийки, че са част от това специално място.

Най-много им харесваха летата в Роузууд. На следващата сутрин, след като минеше последният изпит в тяхното училище „Роузууд дей“, те щяха да вземат участие в ежегодната церемония по дипломирането. Директорът Епълтън щеше да вика поименно всеки един от учениците, от предучилищна възраст до единайсети клас, и всеки ученик щеше да получи двайсет и четирикаратова златна игла — момичешката бе във формата на гардения, а момчешката — на подкова. След това щяха да бъдат пуснати във ваканция — десет великолепни седмици, прекарвани в събиране на тен, пикници, разходки с лодки и разходки до магазините във Филадельфия и Ню Йорк. Направо си умираха от нетърпение.

Но за Али, Ариа, Спенсър, Емили и Хана церемонията по дипломирането не беше ритуалът, отбелязващ началото на ваканцията.

За тях лятото нямаше да започне без тяхното парти с преспиване на следващата нощ. А момичетата бяха подготвили изненада за Али, която щеше да превърне началото на лятото в нещо наистина специално.

Когато най-накрая вратата на семейство Дилорентис се отвори, пред тях застана госпожа Дилорентис, облечена в къса, бледорозова рокля, която разкриваше дългите ѝ, мускулести, почернели прасци.

— Здравейте, момичета — хладно произнесе тя.

— Али тук ли е? — попита Спенсър.

— Мисля, че е горе, в стаята си. — Госпожа Дилорентис отстъпи встрани, за да им направи път. — Качвайте се.

Спенсър поведе групичката по коридора. Бялата ѝ плетена спортна поличка се полюшваше насам-натам, а мръснорусата ѝ коса, сплетена на плитка, подскачаше на гърба ѝ. Момичетата обожаваха къщата на Али — тя миришеше на ванилия и омекотител, също като Али. По стените висяха лъскави фотографии от пътуванията на семейство Дилорентис до Париж, Лисабон и езерото Комо. Имаше много снимки на Али и брат ѝ, Джейсън, от първия им ден в училище до сега. Момичетата особено харесваха една снимка на Али от втори клас. Веселата ѝ розова жилетчица караше лицето ѝ направо да грее. Тогава семейството на Али живееше в Кънектикът, и в предишното ѝ частно училище нямаше изискване да обличат униформените училищни сака за снимката на класа в края на годината, както беше в „Роузууд дей“. Дори още осемгодишна, Али беше неустойимо сладка — имаше ясни сини очи, сърцевидно лице, прелестни трапчинки и немирно, но очарователно изражение на лицето, което просто не можеше да ти позволи да ѝ се сърдиш дълго.

Спенсър докосна долния десен ъгъл на любимата им снимка, на която бяха те, петте, по време на лагера в Поконос миналия юли. Бяха се изправили до едно гигантско кану, нагазили в мрачните води на езерото, ухилени до уши, толкова щастливи, колкото могат да бъдат само дванайсетгодишни най-добри приятелки. Ариа бе положила длан върху ръката на Спенсър, Емили бе сложила своята върху ръката на Ариа, а ръката на Хана бе най-отгоре. Те затвориха очи за секунда, изръмжаха и развалиха купчинката. Момичетата бяха започнали да правят така преди снимка, като напомняне за първото им лято като най-добри приятелки. Не можеха да повярват, че Али, най-прочутото

момиче в „Роузууд дей“, бе допуснало тях четирите най-близко до себе си. Усещането бе като да са в списъка на някоя от световните знаменитости.

Но да си го признаят на глас би било... проява на слабост. Особено в този момент.

Докато минаваха през всекидневната, те забелязаха две абитуриентски тоги, които висяха на дръжката на плъзгащата се врата. Бялата беше на Али, а по-официалната, морскосиня, беше на Джейсън, който през есента щеше да отиде да учи в Йейл. Момичетата плеснаха с ръце, нетърпеливи да облекат собствените си абитуриентски тоги и шапки, които абитуриентите на „Роузууд дей“ бяха носили още от откриването на училището през 1897 г. Точно тогава забелязаха някакво движение във всекидневната. Джейсън седеше на коженото канапе и безизразно се взираше в екрана на телевизора, по който вървеше СиЕнЕн.

— Ехо, Джейсън — извика Спенсър, махайки му с ръка. — Вълнуваш ли се за утре?

Джейсън ги погледна. Беше страхотна момчешка версия на Али, с намазана с гел руса коса и зашеметяващи сини очи. Той се ухили мрачно и обърна глава към екрана, без да продума нищо.

— До-обре-е — казаха момичетата в един глас. Джейсън имаше своята смешна страна — той бе измислил играта „Пак ли!“, заедно със своите приятели. Момичетата я бяха усвоили и преработили за своите си цели, които общо взето включваха подигравка с по-смотаните момичета в тяхно присъствие. Но Джейсън определено изпадаше в странни настроения. Али ги наричаше „Елиът Смитови настроения“ — на името на онзи мрачен певец, който той толкова много харесваше. Но този път Джейсън нямаше причина да бъде разстроен — по това време на следващия ден той щеше да бъде на самолета за Коста Рика, за да тренира кану-каяк цяло лято. Голям праз!

— Много важно — сви рамене Ариа. Четирите се въртнаха и хукнаха нагоре по стълбите към стаята на Али. Когато стигнаха до площадката установиха, че вратата ѝ е затворена.

Спенсър се намръщи. Емили вирна глава. От вътрешността се чу смехът на Али.

Хана леко побутна вратата и я отвори. Али седеше с гръб към тях. Косата ѝ бе вързана на висока конска опашка и бе облякла

раирана, свободно падаща, копринена блуза. Тя гледаше надолу, към отворената тетрадка в скута ѝ, изпаднала в транс.

Спенсър се прокашля и Али сепнато се обърна към тях.

— Здравсти, мацки! — извика тя. — Какво става?

— Нищо особено. — Хана посочи към тетрадката в скута на Али. — Какво е това?

Али бързо я затвори.

— А, нищо особено.

Момичетата усетиха, че зад тях има някой. Госпожа Дилорентис връхлетя с валсова стъпка в стаята.

— Трябва да поговорим — каза тя на Али с напрегнат глас.

— Но, мамо... — възмути се Али.

— Веднага.

Момичетата се спогледаха. Това беше онзи тон в гласа на госпожа Дилорентис, който показваше, че Али здраво е загазила. Те не го чуваха твърде често.

Майката на Али се обърна към тях.

— Момичета, защо не изчакате на терасата?

— Няма да се бавя много — бързо каза Али, като им се усмихна извинително. — Веднага слизам.

Хана се спря, объркана. Спенсър хвърли един бърз поглед в опит да разбере чия тетрадка държи Али. Госпожа Дилорентис повдигна вежди.

— Хайде, момичета. Слизайте.

Четирите преглътнаха тежко и тръгнаха надолу по стълбите. Щом се озоваха на верандата, те заеха обичайните си места около грамадната маса — Спенсър в единия край, а Ариа, Емили и Хана — отстрани. Али седна на другия край, точно до монтираното от баща ѝ басейнче за птици. Известно време четирите момичета наблюдаваха двойка кардинали да си играят в студената чиста вода на басейнчето. Когато една синя сойка се опита да се присъедини към тях, кардиналите се разписаха и бързо я прогониха. Изглежда, че птиците се делиха на групички, също като момичетата.

— Това горе беше много странно — прошепна Ариа.

— Смяташ ли, че Али е в беда? — попита тихо Хана. — Ами ако ѝ забранят да излиза и не дойде да спи у Спенсър?

— Защо да е в беда? Нищо лошо не е направила — прошепна Емили, която винаги защитаваше Али. — Момичетата ѝ викаха Убиеца, като личния питбул на Али.

— Поне ние не знаем за такова нещо — промърмори Спенсър през зъби.

В този момент госпожа Дилорентис изхвъркна през вратата на верандата и хукна през поляната.

— Гледайте да не объркате размерите! — извика тя на работниците, които се бяха разположили мързеливо върху огромния булдозер в задния двор на имението. Семейство Дилорентис строяха двайсетместен белведер за летни партита и Али беше споменала, че майка ѝ следяла много строго целия процес, въпреки че те все още бяха на етап изкоп. Госпожа Дилорентис се отправи с бърза стъпка към работниците и започна да им се кара. Диамантеният ѝ сватбен пръстен проблясваше на слънцето, докато тя ръкомахаше бурно. Момичетата се спогледаха — изглежда, че конското на Али не беше продължило твърде дълго.

— Момичета?

Али стоеше на края на верандата. Беше сменила блузата с избеляла морскосиня тениска на „Абъркомби“. Изглеждаше доста разстроена.

— Ами... Здравейте.

Спенсър се изправи.

— За какво ти се кара?

Али примигна. Очите ѝ шареха напред-назад.

— Да не би да си се забъркала в нещо без нас? — извика Ариа, опитвайки се да прозвучи така, все едно я дразни. — И защо си се преоблякла? Онази блузка беше толкова сладка.

Али все още изглеждаше объркана... и донякъде разстроена. Емили се надигна от стола.

— Искаш ли да си... ходим? — Гласът ѝ прозвуча неуверено. Останалите погледнаха нервно към Али — това ли искаше тя?

Али завъртя синята мънистена гривна около китката си три пъти. После тръгна по верандата към обичайното си място и седна.

— Разбира се, че не искам да си тръгвате. Мама ми беше ядосана, защото аз... Отново изпрах хокейния екип с нейното бельо. — Тя примирено сви рамене и завъртя очи.

Емили прехапа долната си устна.

— Нима ти се ядосва заради това?

Али вдигна вежди.

— Познаваш мама, Ем. По-стриктна е и от Спенсър — каза тя и се захили.

Спенсър хвърли един убийствен поглед към Али, докато Емили прокара палец по един от жлебовете на тиковата маса.

— Няма за какво да се тревожите, момичета. Нито съм наказана, нито нищо. — Али притисна дланите си една към друга. — Нашата нощна феерия ще продължи по план!

Четирите девойки въздъхнаха с облекчение и особеното, напрегнато чувство започна да се изпарява. Но всяка от тях имаше странното усещане, че Али не им казва всичко — и нямаше да ѝ е за пръв път. В един миг Али може да е най-добрата им приятелка, в следващия се отдалечава от тях, обажда се на тайнствени хора и изпраща тайни есемеси. Не трябваше ли да си споделят всичко? Другите момичета определено бяха споделили доста неща — всяка от тях бе разкрила на Али по една тайна, която никой, абсолютно никой друг не знаеше. И, разбира се, съществуваше голямата обща тайна за Джена Кавана — онази, която се бяха заклели, че ще отнесат в гроба.

— Като говорим за нощната феерия, имам големи новини за вас — каза Спенсър, като ги откъсна от мислите им. — Познайте къде ще я прекараме.

— Къде? — Али се наведе напред, облегната на лакти, като бавно възвръщаше обичайния си вид.

— Хамбара на Мелиса! — извика Спенсър. Мелиса беше по-голямата сестра на Спенсър.

Господин и госпожа Хейстингс бяха предекорирали хамбара в задния двор и бяха позволили на Мелиса да го използва като лична стая, докато учеше в гимназията. Щом пораснеше достатъчно, Спенсър щеше да се ползва от същите привилегии.

— Супер! — възкликна Али. — Как успя?

— Утре, след церемонията по дипломирането, тя отлита за Прага — отговори Спенсър. — Нашите казаха, че можем да го използваме, стига да го почистим и подредим, преди да се е върнала.

— Прекрасно. — Али се облегна назад и преплете пръсти. Внезапно погледът и се фокусира върху нещо вляво от работниците.

Това беше Мелиса, която бавно прекосяваше двора на семейство Хейстингс с вирната глава. В ръка носеше закачалка с абитуриентската си тога, а на раменете си бе метнала тъмносинята мантия, която носеха всички, които завършваха училището с отличие.

От гърлото на Спенсър се разнесе стон.

— Покрай това отличие започна да се държи отвратително — прошепна тя. — Дори ми каза, че трябва да съм благодарна, ако Андрю Кембъл получи отличието вместо мен, когато завършваме — защото „тази чест носи със себе си огромна отговорност“. — Те двете се ненавиждаха и Спенсър почти всеки ден разказваше по някоя нова история, която разкриваше каква кучка е сестра й.

Али се изправи.

— Хей, Мелиса! — извика тя и започна да маха с ръце.

Мелиса спря и се обърна.

— О, здравейте, момичета. — Тя се усмихна предпазливо.

— Вълнуваш ли се от пътуването до Прага? — пропя Али, като дари Мелиса с най-блестящата си усмивка.

Мелиса леко повдигна глава.

— Разбира се.

— Иън ще бъде ли с теб? — Иън бе страхотното гадже на Мелиса. Дори само при мисълта за него момичетата изпадаха в захлас.

Спенсър впи нокти в ръката на Али.

— Али! — Но Али просто я отмести.

Мелиса присви очи заради яркото слънце. Тъмносинята мантия се развя от полъха на вятъра.

— Не, няма да идва.

— О — престорено се усмихна Али. — Сигурна ли си, че това е добра идея, да го оставиш тук сам за две седмици? Може да си хване друга приятелка!

— Алисън — процеди Спенсър през зъби. — Престани. Веднага.

— Спенсър — прошепна Емили. — Какво става тук?

— Нищо — рече бързо Спенсър. Ариа, Емили и Хана отново се спогледаха. Напоследък това често се случваше — Али казваше нещо, някоя от тях откачаше, а останалите нямаха никаква представа какво ставаше.

Това определено не беше „нищо“. Мелиса разхлаби мантията около врата си, изпъна рамене и се въртна настрани. Хвърли един

дълъг и суров поглед към гигантската дупка в двора на семейство Дилорентис, след което тръгна към хамбара, като затръшна вратата зад гърба си толкова силно, че закаченият на нея венец подскочи и падна на земята.

— Определено нещо ѝ се пече на задника — каза Али. — Аз просто се пошегувах.

Спенсър издаде сърдит пръхтящ звук и Али се захили. Винаги се смееше така, когато засягаше някоя от тайните им, намеквайки, че стига да поиска, ще разкаже всичко на останалите.

— Но пък на кого му пука? — Али се вгледа във всяка една от тях с блестящи очи. — Знаете ли какво? — Тя забарабани развълнувано с пръсти по масата. — Мисля, че това ще бъде Лятото на Али. Лятото на нас, Петте. Просто го усещам, а вие?

Моментът на замайване отмина. Сякаш голям влажен облак бе надвиснал над тях и замъгляваше мислите им. Но лека-полека започна да се разнася и в съзнанието на всяка една от тях започна да се оформя една мисъл. Може би Али бе права. Това можеше да бъде най-хубавото лято в живота им. Можеха да забравят всички плашещи скандални неща, които се бяха случили досега, и просто да започнат отначало.

— Мисля, че и аз го усещам — каза Хана на висок глас.

— Определено — едновременно възкликнаха Ариа и Емили.

— Да — каза меко Спенсър.

Те се уловиха за ръце и стиснаха здраво.

* * *

Онази нощ вали. Силен проливен дъжд, който остави локви по алеите, напои градините и създаде мънички басейнчета в покривалото на големия плувен басейн на семейство Хейстингс. Когато посред нощ дъждът спря, Ариа, Емили, Спенсър и Хана се събудиха и седнаха в леглата си почти едновременно. И четирите бяха връхлетени от лошо предчувствие. Не разбираха дали е някакъв сън, или са просто развълнувани заради следващия ден. Или пък причина можеше да бъде нещо съвсем различно... нещо далеч по-дълбоко.

Всяка от тях погледна през прозореца си към спокойните, празни улици на Роузууд. Облаците се бяха разнесли и на небето грееха

звезди. Асфалтът блестеше окъпан от дъжда. Хана погледна към алеята в техния двор — там беше само колата на майка и. Баща ѝ се беше изнесъл от дома. Емили погледна към задния двор на тяхната къща и гората зад него. Тя се страхуваше от тези дървета — носеха се слухове, че сред тях живеят призраци. Ариа се заслуша в звуците, които се разнасяха от спалнята на родителите ѝ, и се запита дали също са будни — или може би отново се карат и не са заспивали изобщо. Спенсър хвърли поглед към задната врата на дома на семейство Дилорентис, след това извърна очи към голямата яма, която работниците бяха изкопали за основите на павилиона. Дъждът бе превърнал изкопаната пръст в кал. Спенсър се замисли за всички онези неща в живота ѝ, които я бяха карали да се ядосва. След това се сети за всички неща, които би искала да има — и за нещата, които би искала да промени.

Тя бръкна под леглото си, откри червеното си фенерче и светна в прозореца на Али. Едно просветване, второ, трето. Това бе тайният ѝ код за Али, когато искаше да се измъкнат навън и да поговорят насаме. Стори ѝ се, че вижда русата коса на Али, която седи в леглото си, но тя не просветна в отговор.

След това и четирите положиха глави върху възглавниците си, като си казаха, че не е станало нищо лошо и че просто трябва да поспят. След още двайсет и четири кратки часа щеше да настъпи краят на партито с преспиване в края на седми клас, първата нощ в началото на лятото. Едно лято, което щеше да промени всичко.

И наистина щеше да стане така.

1.

ДЗЕН ПО-МОГЪЩ Е И ОТ МЕЧ

Ариа Монтгомъри се събуди наред едно мощно изхъркване. Беше неделя сутринта и тя се беше свила в едно покрито със синя изкуствена кожа кресло в чакалнята на роузуудската болница „Мемориъл“. Всички останали — родителите на Хана Мерин, полицаи Уайлдън, най-добрата приятелка на Хана — Мона Вандерваал и Лукас Бийти, едно момче от нейния клас, което, изглежда, бе дошло току-що — се бяха вторачили в нея.

— Изпуснах ли нещо? — изграчи Ариа. Усещаше главата си така, сякаш бе натъпкана със захарен памук. Когато погледна към стенния часовник над входа на чакалнята, видя, че е едва осем и половина. Беше задрямала само за петнайсет минути.

Лукас седна до нея и взе един брой на списанието „Медицинските прибори и протези днес“. Според надписа на корицата в този брой бяха представени последните модели катетри. На кого му беше хрумнала блестящата идея да сложи списание за медицински прибори и протези в чакалнята!

— Току-що пристигам — каза той. — Разбрах за инцидента от сутрешните новини. Видя ли Хана вече?

Ариа поклати глава.

— Все още не ни пускат вътре.

Двамата млъкнаха. Ариа огледа останалите. Госпожа Мерин носеше намачкан сив кашмирен пуловер и чифт прилепнали изтъркани дънки. Тя бърбореше нещо в „хендс фри“ устройството на малката си моторола, въпреки че сестрите изрично им бяха казали да не използват мобилни телефони в чакалнята. Полицаи Уайлдън беше седнал до нея с разкопчано до средата на гърдите полицейско яке, изпод което се подаваше протрита бяла тениска. Бащата на Хана се беше свлякъл в стола, който се намираще най-близо до двете гигантски врати, водещи към интензивното отделение, левият му крак нервно се плъзгаше напред-назад. Облечена с бледорозов анцуг и чехли, Мона Вандерваал

изглеждаше необичайно разрошена, с подпухнало от плач лице. Когато Мона вдигна глава и видя Лукас, тя му хвърли толкова раздразнен поглед, сякаш искаше да каже: Това е само за близките приятели и семейството. Ти какво търсиш тук? Ариа не можеше да обвинява никого за това, че е раздразнителен. Тя бе тук от три часа сутринта, след като линейката дойде на паркинга на основно училище „Роузууд дей“ и откара Хана в болницата. Мона и останалите бяха пристигнали по-късно, когато новината започна да се разпространява. Последните новини от лекарите бяха, че Хана е преместена в интензивното отделение. Но това беше станало преди три часа.

Ариа си припомни ужасните подробности от предишната нощ. Хана ѝ се беше обадила, за да ѝ каже, че знае кой е А., жестокият изпращач на есемеси, който бе тормозил Хана, Ариа, Емили и Спенсър през последния месец. Хана не пожела да даде подробности по телефона и помоли Ариа и Емили да се срещнат с нея на люлките в двора на „Роузууд дей“, някогашното им специално местенце. Ариа и Емили пристигнаха точно навреме, за да видят как един черен ван блъсна Хана и избяга. Ариа бе наблюдавала в пълно вцепенение как парамедиците идват, слагат ограничаваща яка на шията на Хана и внимателно я поставят на носилка, която вкарват в линейката. Когато след това силно се ощипа, тя не усети болка.

Хана беше все още жива... на косъм. Имаше вътрешни наранявания, счупена ръка и натъртвания по цялото тяло. Сблъсъкът бе причинил травма на главата и сега тя беше в кома.

Ариа затвори очи, готова отново да избухне в сълзи. Най-невъобразимото нещо, което се случи след инцидента с Хана, бе съобщението, което получиха Ариа и Емили. Тя знаеше твърде много. Изпращаше го А. Което означава, че... А. е знаел, че Хана знае. Също както знаеше всичко останало — всичките им тайни, фактът, че точно Али, Ариа, Спенсър, Емили и Хана са ослепили Джена Кавана, а не доведеният ѝ брат Тоби. А сигурно знаеше и кой е убиецът на Али.

Лукас потупа Ариа по ръката.

— Ти си била там, когато колата е ударила Хана, нали? Успя ли да видиш човека, който го направи?

Ариа не познаваше Лукас твърде добре. Той бе от типа момчета, които обожаваха училищните мероприятия и клубовете, докато Ариа бе от онзи тип момичета, които гледаха да стоят колкото се може по-

далеч от всякакви такива занимания. Тя не знаеше каква е връзката му с Хана, но беше много мило от негова страна да дойде тук.

— Беше твърде тъмно — промърмори тя.

— Имаш ли някаква представа кой би могъл да бъде?

Ариа силно прехапа долната си устна. Уайлдън и две други роузуудски ченгета бяха дошли предишната вечер, след като момичетата получиха съобщенията от А. Когато Уайлдън попита момичетата какво се е случило, всички казаха, че не са видели лицето на шофьора или номера на вана. И няколко пъти се заклеха, че става въпрос за инцидент — че нямат никаква представа кой би направил нещо такова нарочно. Може би не беше редно да крият тази информация от полицията, но всички бяха ужасени от представата за онова, което А. им готвеше в случай, че кажат истината.

А. ги бе предупредил да си мълчат, а и вече бе наказал Ариа и Емили заради това, че бяха пренебрегнали заплахите му. А. бе изпратил на Ила, майката на Ариа, писмо, в което ѝ съобщаваше, че бащата на Ариа има любовна връзка с една от студентките си, и че Ариа знае тайната му. След това А. разкри пред цялото училище, че Емили се среща с Мая, момичето, което се бе нанесло в старата къща на Али. Ариа погледна към Лукас и безмълвно поклати глава.

Вратата на интензивното се отвори и д-р Гайст се втурна в чакалнята. Със своите пронизващи сиви очи, римски нос и рошава бяла коса, той приличаше на германец Хелмут, собственик на къщата, която Ариа и семейството ѝ бяха взели под наем в Рейкявик, Исландия. Д-р Гайст ги изгледа със същия преценяващ поглед, с който Хелмут бе изгледал Майк, брата на Ариа, когато разбра, че Майк държи Диди, домашната си тарантула, в празната керамична саксия, в която Хелмут отглеждаше лалета.

Родителите на Хана нервно се изправиха и се приближиха към лекаря.

— Дъщеря ви е все още в безсъзнание — каза тихо д-р Гайст. — Почти нищо не се е променило. Наместихме счупената ѝ ръка и в момента проверяваме какви са вътрешните ѝ наранявания.

— Кога ще можем да я видим? — попита госпожа Мерин.

— Скоро — каза д-р Гайст. — Все още се намира в критично състояние.

Той се обърна, за да си тръгне, но госпожа Мерин го улови за ръката.

— Кога ще се събуди?

Д-р Гайст повъртя в ръце бележника си.

— Дъщеря ви има мозъчен оток, затова на този етап е трудно да се предвиди степента на уврежданията. Може да се събуди съвсем наред, но може да има и усложнения.

— Усложнения ли? — Госпожа Мерин пребледня.

— Чувал съм, че хората, изпаднали в кома, имат все по-малък шанс да се възстановят, ако това им състояние продължи дълго — каза нервно господин Мерин. — Вярно ли е това?

Д-р Гайст потри ръце.

— Така е, наистина, но нека не прибързваме с изводите, става ли?

Из чакалнята се разнесе мърморене. Мона отново избухна в сълзи. На Ариа й се прииска да се обади на Емили... но Емили беше на самолета за Де Мойн, Айова, без да й обясни причината за това — каза й само, че А. е направил нещо, за да я изпатят там.

Съществуваше и проблемът със Спенсър. Преди Хана да им се обади, Ариа бе открила нещо ужасяващо за Спенсър... и когато я зърна да се крие между дърветата, треперейки като диво животно точно когато ванът удари Хана, това само потвърди най-лошите й страхове.

Госпожа Мерин вдигна от пода огромната си кожена кафява чанта, като откъсна Ариа от мислите й.

— Отивам да си взема кафе — каза меко майката на Хана на бившия си съпруг. След това целуна полицаей Уайлдън по бузата — едва тази вечер Ариа разбра, че между тях има нещо, — и се изгуби по коридора към асансьора.

Полицей Уайлдън отново се свлече в стола си. Една седмица по-рано той бе посетил Ариа, Хана и останалите, беше им задавал въпроси за подробностите около изчезването и смъртта на Али. По средата на разпита А. бе изпатил на всички есемес, в който пишеше, че ако посмеят да кажат нещо за съобщенията, които получават, горчиво ще съжаляват за това. Но само защото Ариа не можеше да каже на Уайлдън за онова, което А. може би бе причинил на Хана, това не означаваше, че не може да сподели с него за ужасното нещо, което бе разбрала за Спенсър.

— Може ли да поговоря с теб? — произнесе само с устни тя. Уайлдън кимна и се изправи. Те излязоха от чакалнята и се спряха в малката ниша с надпис НАПИТКИ И ДЕСЕРТИ. Там бяха наредени шест автомата за напитки и десерти, които предлагаха широк набор от газирана вода до полуготова храна, сандвичи от нещо неопределимо и овчарски пай, който напомняше на Ариа за буламачите, които баща ѝ Байрън готвеше за вечеря, когато майка ѝ Ила трябваше да работи до късно.

— Виж какво, ако става въпрос за твоя приятел, учителя, пуснахме го да си ходи. — Уайлдън седна на пейката до микровълновата фурна и пусна на Ариа една престорено свенлива усмивка. — Не можахме да го задържим. И да знаеш, че не сме раздухвали историята много. Няма да го наказваме, освен ако не искаш да повдигнеш обвинения. Но може би трябва да кажа на родителите ти.

Кръвта се отдръпна от лицето на Ариа. Разбира се, че Уайлдън ще знае за онова, което се беше случило предишната вечер с нея и Езра Фиц, нейната голяма любов и неин учител по английски. Сигурно всички в полицейския участък на Роузууд обсъждаха как двацет и две годишният учител се гушка с непълнолетна — и че точно гаджето на тази непълнолетна ги е изпяло в полицията. Ключката за тях сигурно се обсъждаше и в „Хутърс“, който се намираше до полицейското управление, на порция пилешки хапки, панирани кашкавалчета и мацки с големи цици.

— Не искам да повдигам обвинения — избъбри Ариа. — И, моля те, не казвай на нашите. — Последното, което ѝ трябваше, бе една голяма, безполезна семейна дискусия.

Ариа се отпусна върху другия си крак.

— Както и да е, не исках да говорим за това. Аз. Мисля, че знам, кой е убил Алисън.

Уайлдън повдигна вежда.

— Слушам те.

Ариа си пое дълбоко дъх.

— Първо, Али се виждаше с Иън Томас.

— Иън Томас — повтори Уайлдън с ококорени очи. — Гаджето на Мелиса Хейстингс?

Ариа кимна с глава.

— Забелязах нещо в клипчето, което се появи в пресата миналата седмица. Ако го изгледаш внимателно, ще видиш как Иън и Али докосват ръце. — Тя прочисти гърлото си. — Спенсър Хейстингс също си падаше по Иън. Али и Спенсър бяха съпернички и онази нощ, когато Али изчезна, двете се скараха жестоко. Спенсър изтича след Али, когато тя излезе от хамбара, и се забави навън поне десет минути.

Уайлдън я гледаше със скептичен поглед.

Ариа си пое дълбоко дъх. А. ѝ бе изпращал най-различни улики за убиеца на Али — че е някой, който е наблизо, някой, който иска нещо, което принадлежи на Али и някой, който познава всеки сантиметър от задния двор на Али. Щом съпостави всички тези улики и щом осъзна, че Иън и Али са заедно, логичният заподозрян беше Спенсър.

— След известно време излязох да ги потърся — каза тя. — Никакви ги нямаше... и аз просто имам ужасното предчувствие, че Спенсър...

Уайлдън се отпусна назад.

— Спенсър и Алисън имаха почти еднакво тегло, нали?

Ариа кимна.

— Така мисля.

— Ти би ли могла да завлечеш някой с твоите мерки до някоя дупка и да го бутнеш вътре?

— Аз... Не знам — заекна Ариа. — Може би? Ако съм страшно ядосана?

Уайлдън поклати глава. Очите на Ариа се напълниха със сълзи. Тя си спомни зловещата тишина през онази нощ. Али се намирал само на неколкостотин метра от тях, а те не чуваха ни звук.

— Освен това Спенсър е трябвало да се успокои достатъчно, за да не изглежда подозрително, когато се върне при вас — додаде Уайлдън. — Трябва да си адски добър актьор, за да постигнеш това — а не момиче в седми клас. Очевидно онзи, който го е извършил, е бил наблизо, но за цялата работа му е било необходимо повече време. — Той повдигна вежди. — С това ли се занимават напоследък роузуудските момичета? Да натопяват старите си дружки за убийство?

Ариа зяпна, изненадана от заядливи тон на Уайлдън.

— Аз просто...

— Спенсър Хейстингс е раздразнително момиче със състезателен дух, но нещо не я виждам като убийца — прекъсна я Уайлдън. След това се усмихна тъжно на Ариа. — Ясно, разбрах. Сигурно ти е много трудно — ти просто искаш да разбереш какво се е случило с приятелката ти. Обаче аз не знаех, че Алисън тайно се е виждала с гаджето на Мелиса Хейстингс. Това вече е интересно.

Уайлдън кимна леко на Ариа, изправи се и тръгна по коридора. Ариа остана при автоматите за храна, забила поглед в покрития със зелен балатум под. Тя се чувстваше прегряла и дезориентирана, сякаш бе прекарала твърде много време в сауна. Може би трябваше да се чувства засрамена, че е обвинила приятелката си. Освен това пропуските в теорията ѝ, посочени от Уайлдън, имаха смисъл. Може би бе проявила глупост, като се довери изцяло на уликите, подхвърлени от А.

Тя усети, че настръхва. Може би А. нарочно ѝ бе изпратил тези улики, само за да я изкара от релси — и да отклони вниманието от истинския убиец. И може би, само може би, истинският убиец беше... А.

Ариа бе потънала в мислите си, когато изведнъж усети нечия ръка върху рамото си. Тя трепна и се обърна с разтуптяно сърце. Зад нея, облечен с дънки, продупчени на левия преден джоб, и раздърпан пуловер с емблемата на колежа „Холис“, стоеше баща ѝ Байрън. Тя се почувства неловко и скръсти ръце на гърдите си. От няколко седмици не беше разговаряла с него.

— Господи, Ариа, добре ли си? — избъбри Байрън. — Видях те по новините.

— Добре съм — сковано отвърна тя. — Хана пострада, не аз.

Докато баща ѝ я придърпваше към себе си, за да я прегърне, тя се чудеше дали да го притисне силно към себе си, или да остави ръцете си да висят край тялото ѝ. Откакто преди месец той се изнесе от дома им, тя остро усещаше липсата му. Но Ариа бе ужасно вбесена от това, че едва този смъртоносен инцидент и появата ѝ по телевизията го бяха накарали да остави Мередит сама, за да отиде при собствената си дъщеря.

— Тази сутрин се обадох на майка ти, за да я питам как си, но тя ми каза, че вече не живееш при нея. — Гласът на Байрън потрепери от

тревога. Той прокара ръка през косата си, като я разроши още повече.
— Къде живееш сега?

Ариа се взираше със замъглен поглед в яркия плакат, илюстриращ метода на Хаймлих^[1], който висеше на стената над автомата за кока-кола. Някой бе нарисувал цици на човека, който се беше задавил, и позата изглеждаше така, сякаш онзи, който прилагаше техниката на Хаймлих, опипва пострадалия. Доскоро Ариа бе живяла в къщата на гаджето си Шон Ейкърд, но той беше пределно ясен, че тя повече не е добре дошла в дома му, след като прати полицията в апартамента на Езра, докато Ариа беше в леглото му. Кой ли бе казал на Шон за връзката на Ариа с Езра? Зън, зън, зън! А.

Не бе имала достатъчно време да обмисля къде ще живее занапред.

— В кръчмата „Стария Холис“? — предположи тя.

— В стаите ѝ има плъхове. Защо не останеш при мен?

Ариа яростно разтърси глава.

— Ти живееш с...

— Мередит — твърдо заяви Байрън. — Бих искал да я опознаеш.

— Но... — възпротиви се Ариа. Баща ѝ, обаче, я гледаше с класическия си поглед на будистки монах. Ариа познаваше този поглед много добре — вече го беше виждала, когато отказа да я пусне на летния арт — лагер в Бъркшир, а за четвърто поредно лято я прати в лагера „Три пъти ура за Холис“, което означаваше да прекара десет дълги седмици в изработване на кукли от хартиени пликчета и участие в състезания за носене на яйце в лъжица. Отново видя този поглед, когато го помоли да ѝ позволи да завърши училище в Американската академия в Рейкявик, вместо да се връща в Роузууд заедно със семейството си. Погледът бе съпроводен от една поговорка, която Байрън бе научил от един монах, с който се запознал по време на специализацията си в Япония:

Трудностите каляват човека.

В смисъл, че онова, което не успее да убие Ариа, ще я направи по-силна.

Но когато си представи, че ще живее с Мередит, тя се сети за един много по-подходящ цитат:

Някои лекарства са по-лоши от болестта.

---

[1] Специален начин за светкавична помощ при задавяне, разработен от американския лекар Хенри Хаймлих. Застава се зад пострадалия и тон се обхваща с две ръце около талията, на разстояние един пръст от пъпа нагоре се поставя юмрука на дясната ръка с палеца навътре, лявата ръка се поставя отгоре и с рязко силно движение се притиска навътре и нагоре. — Б.пр. ↑

2.

АБРАКАДАБРА, И ЕТО, ЧЕ ОТНОВО СЕ ОБИЧАМЕ

Али сложи ръка на хълбок и се загледа в Спенсър Хейстингс, която стоеше от другата страна на пътеката, водеща от хамбара на Хейстингс към гората.

— Ти се опита да ми отнемеш всичко — изсъска тя. — Това, обаче, няма да го получиш.

Спенсър потрепери от студения нощен въздух.

— Кое няма да получа?

— Знаеш много добре — каза Али. — Прочела си го в дневника ми. — Тя праметна косата си през рамо. — Мислиш се за много специална, а всъщност си толкова смотана, като се преструваш, че не знаеш, че Иън е с мен. Разбира се, че знаеш, Спенс. Нали това е причината толкова да ти харесва? Защото аз съм с него! Защото сестра ти е с него!

Спенсър ококори очи. Нощният въздух вече направо щипеше ноздрите и. Али сви устни.

— О, Спенс... Наистина ли мислеше, че той те харесва?

Спенсър внезапно почувства прилив на гняв, ръката ѝ се протегна напред и блъсна Али в гърдите. Али отстъпи, препъвайки се, назад и се спъна в хлъзгавите камъни. Само че това вече не беше Али — бе Хана Мерин. Тялото на Хана излетя във въздуха и се стовари на земята с остро изпукване. Вместо гримовеите и новият блекбъри да се изсипят от чантата ѝ като бонбони от смачкана кутия, по асфалта като дъжд заваляха вътрешните ѝ органи.

Спенсър скочи с подгизнала от пот коса. Беше неделя сутринта и тя лежеше в леглото си, все още облечена с черната сатенена рокля и неудобното впито бельо, които бе избрала за купона по случай рождения ден на Мона Вандерваал предишната вечер. Мека златиста светлина огряваше бюрото ѝ, а в короната на гигантския дъб до

прозореца ѝ невинно цвърчаха скорци. Цяла нощ не можа да заспи в очакване телефонът ѝ да звънне с новини за Хана. Но никой не се обади. Спенсър нямаше представа дали мълчанието означаваше нещо добро... или нещо ужасно.

Хана. Тя ѝ се беше обадила късно предишната вечер, точно след като Спенсър успя да си възвърне дълго потискания спомен за това как бе блъснала Али в нощта на изчезването ѝ. Хана беше казала на Спенсър, че е открила нещо важно, и че трябва да се видят на люлките в „Роузууд дей“. Спенсър се добра до паркинга в същия момент, в който тялото на Хана излетя във въздуха. Тя паркира колата си до един страничен път, след това се втурна в гората, изпаднала в шок от видяното. „Извикайте линейка!“, беше изкрещяла Ариа. Емили плачеше от страх. Хана не помръдваше от мястото си. През целия си живот Спенсър не беше виждала толкова ужасяващо нещо.

Секунди по-късно сайджикът на Спенсър изписка — съобщение от А. Докато продължаваше да блуждае из гората, Спенсър видя, че Емили и Ариа също извадиха мобилните си телефони и стомахът ѝ се сви при мисълта, че те са получили същото зловещо съобщение:

Тя знаеше твърде много.

Дали А. не бе разбрал, че Хана знае нещо — нещо, което той се опитва да скрие, — и я е блъснал с колата, за да затвори устата ѝ? Вероятно бе станало така, но на Спенсър ѝ беше трудно да повярва, че това наистина се е случило. Беше твърде жестоко.

Но може би самата Спенсър бе жестока. Часове преди инцидента с Хана, тя бе блъснала сестра си Мелиса по стълбите. Най-накрая си бе спомнила какво се беше случило в нощта, когато Али изчезна, и възстанови онези изгубени десет минути, които толкова дълго бе потискала в съзнанието си. Тя беше блъснала Али на земята — може би толкова силно, че я беше убила. Няколко дни по-рано А. бе изпратил есемес на Спенсър, в който загатваше, че убиецът на Али е точно пред очите ѝ. Спенсър бе получила съобщението в момент, в който се оглеждаше в огледалото... и виждаше себе си.

Спенсър не отиде на паркинга при приятелките си. Вместо това по най-бързия начин се прибра у дома, изпитвайки отчаяна нужда да

премисли всичко. Възможно ли е тя да е убила Али? И да го пази в себе си? Но след тази безсънна нощ тя просто не можеше да сравни това, което сторила на Мелиса и на Али, с онова, което А. бе причинил на Хана. Да, Спенсър си бе изпуснала нервите, да, Спенсър може и да стигаше до крайности, но дълбоко в себе си тя знаеше, че е неспособна на убийство.

Защо тогава А. беше толкова уверен, че Спенсър е виновна? Възможно ли е А. да греши... или да лъже? Но той знаеше за целувката на Спенсър с Иън Томас в седми клас, за забранената ѝ връзка с Рен, гаджетото на Мелиса от колежа, и че заедно с четирите си приятелки бяха виновни за ослепяването на Джена Кавана — всичко това бе истина. Знаеше толкова много неща за тях, че едва ли имаше нужда да си измисля нещо допълнително.

Докато Спенсър избърсваше потта от лицето си я връхлетя една мисъл, която накара сърцето ѝ да слезе в петите. Тя се сети за една много добра причина А. да лъже и да намеква, че Спенсър е убила Али. Може би А. също имаше тайни. Може би А. си търсеше жертвено агне.

— Спенсър? — чу се гласът на майка ѝ. — Можеш ли да слезеш долу?

Спенсър скочи от леглото и се огледа набързо в голямото си огледало. Очите ѝ изглеждаха подпухнали и кървясали, устните ѝ бяха напукани, а в косата ѝ се виждаха листа, останали от среднощното ѝ криене в гората предишната нощ. Точно сега не би могла да понесе едно семейно събиране.

Първият етаж миришеше на прясно сварено никарагуанско кафе „Сеговия“, току-що опечени датски кифлички и свежи калии, които тяхната икономка Кендис носеше всяка сутрин. Бащата на Спенсър стоеше облеган на облицования с гранитни плочки барплот, докаран с черен спортен колоездачен клин и фланелка на американските пощи. Може би това беше добър знак — едва ли бяха толкова ядосани, щом баща ѝ се готви да излезе на ежедневната си колоездачна обиколка в пет сутринта.

На кухненската маса лежеше един брой на неделния „Филаделфия сентинъл“. В първия момент Спенсър си помисли, че е там, защото има новини за инцидента с Хана. Но след това видя, че от първа страница я гледа собствената ѝ физиономия. Тя бе облечена с

лъскав черен костюм и гледаше с уверена усмивка в камерата. „Отмести се, Тръмп!“, гласеше заглавието. „Пристига номинираната за «Златна орхидея» Спенсър Хейстингс!“

Стомахът на Спенсър се сви. Беше забравила за това. Вестникът сигурно вече беше в домовете на всички.

От килера се показва някаква фигура. Спенсър отстъпи уплашено назад. Това беше Мелиса, която се беше вторачила в нея и стискаше в ръка кутия резини толкова силно, че можеше да я смачка. На лявата буза на сестра ѝ имаше малка драскотина, върху дясната ѝ вежда бе залепен лейкопласт, на лявата ѝ китка все още стоеше болничната гривна, а на дясната се забелязваше розов белег, сувенир от вчерашния ѝ сблъсък със Спенсър.

Спенсър сведе поглед, изпълнена с чувство за вина. Предишния ден А. беше изпратил на Мелиса първите няколко изречения от старото ѝ есе по икономика, онова същото, което Спенсър бе откраднала от компютъра на Мелиса и бе представила като свое. Същото есе, което учителят по икономика на Спенсър, господин Макадам, бе номинирал за наградата „Златна орхидея“, най-престижното гимназиално отличие в страната. Мелиса беше разбрала какво е направила Спенсър, но въпреки че сестра ѝ я беше помолила за прошка, Мелиса ѝ беше казала някои ужасни неща — далеч по-лоши от онова, което Спенсър смяташе, че заслужава. Скандалът приключи, когато Спенсър, разярена от думите на Мелиса, без да иска я блъсна надолу по стълбите.

— И така, момичета... — Госпожа Хейстингс сложи чашата с кафето на масата и с жест покани Мелиса да седне. — Дватамата с баща ви взехме някои важни решения.

Спенсър се подготви вътрешно за онова, което щеше да последва. Те щяха да признаят, че тя е изплагиатствала. Нямаше да може да влезе в колежа. Щеше да отиде да учи в икономически техникум. Накрая щеше да започне работа в някой телешоп, да приема поръчки за уреди за стягане на коремните мускули и фалшиви диаманти, а Мелиса щеше да се измъкне безнаказано, както винаги. Сестра ѝ винаги намираще начин да бъде отгоре.

— Първо, не искаме повече да посещавате д-р Евънс. — Госпожа Спенсър преплете пръсти. — Тя причини вреди, вместо да помогне. Ясно ли е?

Мелиса мълчаливо кимна, но Спенсър объркано сбърчи нос. Д-р Евънс, психоаналитичката на Спенсър и Мелиса, бе една от малцината, които не се подмазваха на Мелиса. Спенсър понечи да възрази, но забеляза предупредителното изражение по лицата на родителите си.

— Добре — промърмори тя, чувствайки се леко отчаяна.

— Второ. — Госпожа Хейстингс почука с пръст върху снимката на Спенсър в „Сентинъл“. — Това, че изплагиатства есето на Мелиса, беше много лошо, Спенсър.

— Знаем — каза бързо Спенсър, като избягваше да поглежда към Мелиса.

— Но след като внимателно го обмислихме, решихме, че не искаме тази история да се разчува. Семейството ни и без това преживя доста тежки моменти. Затова, Спенсър, ти ще продължиш да се състезаваш за „Златната орхидея“. Няма да казваме на никого думица.

— Какво? — Мелиса удари с чашата си по масата.

— Това е нашето решение — повтори госпожа Хейстингс, като попи ъгълчето на устата си със салфетка. — Освен това очакваме от Спенсър да спечели.

— Да спечеля ли? — повтори Спенсър ужасена.

— Награждавате ли я? — изпищя Мелиса.

— Достатъчно — Господин Хейстингс употреби онзи тон, който обикновено пазеше за подчинените си от адвокатската кантора, когато се осмеляваха да го безпокоят у дома.

— Трето — продължи госпожа Хейстингс. — Вие, момичета, ще се сдобрите.

Майка им извади две снимки от джоба на жилетката си. На едната Спенсър и Мелиса бяха съответно на четири и девет години, лежаха в хамака в бабината им крайморска вила в Стоун Харбър, Ню Джърси. Втората снимка пак беше с тях двете в същата къща, няколко години по-късно. Мелиса носеше една магьосническа шапка и пелерина, а Спенсър беше облякла гофрирания си бански костюм „Томи Хилфигер“ с цветовете на американското знаме. Беше обула любимите си черни кубинки, от които не се отказа, докато не й станаха толкова малки, че повече не можеше да изпъва пръстите си в тях. Двете сестри изнасяха фокусническо представление на родителите си; Мелиса беше фокусникът, а Спенсър бе прекрасната ѝ асистентка.

— Намерих ги тази сутрин. — Госпожа Хейстингс подаде снимките на Мелиса, която им хвърли един бърз поглед и ѝ ги върна. — Момичета, помните ли какви добри приятелки бяхте? Непрекъснато си бърбяхте на задната седалка на колата. Не искахте да ходите никъде, ако не сте заедно.

— Това беше преди десет години, мамо — каза отегчено Мелиса. Госпожа Хейстингс погледна към снимката на Спенсър и Мелиса в хамака.

— Някога обожавахте морската вила на Нана. В морската вила бяхте приятелки. Затова решихме да отидем всички в Стоун Харбър днес. Нана не е там, но ние имаме ключове. Така че си стягайте багажа.

Родителите на Спенсър кимаха трескаво, а на лицата им грееше надежда.

— Това е абсолютна глупост — произнесоха в един глас Спенсър и Мелиса. Спенсър погледна към сестра си, изненадана, че двете мислят толкова еднакво.

Госпожа Хейстингс остави снимката на барплота и отнесе чашата си в мивката.

— Отиваме и това е окончателното ми решение.

Мелиса стана от масата, извила китката си под странен ъгъл. Тя погледна към Спенсър и за миг погледът ѝ омекна. Спенсър леко ѝ се усмихна. Може би точно това ще ги свърже, взаимното отхвърляне на наивните планове на родителите им. Може би Мелиса ще прости на Спенсър блъсването по стълбите и преписването на есето ѝ. Ако го направи, Спенсър щеше да ѝ прости думите, че родителите им не я обичат.

Спенсър погледна към снимката и се замисли за фокусническите представления, които изнасяха двете с Мелиса. След като приятелството им се развали, Спенсър понякога си мислеше, че ако произнесе някои от старите им вълшебни думички, те отново ще станат най-добри приятелки. Де да ставаше толкова лесно.

Когато отново вдигна поглед, изражението на Мелиса се беше променило. Тя присви очи и се извърна.

— Кучка — изсъска през рамо, докато се отдалечаваше по коридора.

Спенсър сви ръцете си в юмруци и отново се изпълни с гняв. Трябваше им много повече от магия, за да се сдобрят. Трябваше им истинско чудо.

3.

СОБСТВЕНАТА АМЕРИКАНСКА ГОТИКА НА ЕМИЛИ

Късно в неделя следобед Емили Фийлдс вървеше след една възрастна дама с уокър^[1] по движещата се платформа на международното летище в Де Мойн, влачейки след себе си опърпаната раница, в която носеше екипа си за плуване. Чантата бе натъпкана с всичко, което притежаваше — дрехите, обувките, двата ѝ любими плюшени моржа, дневника ѝ, айпода и всичките грижливо скътани писма от Алисън Дилорентис, с които просто не можеше да се раздели. Когато самолетът се издигна над Чикаго, тя се сети, че е забравила да си вземе бельо. Така се получи, защото се наложи да си стяга багажа набързо сутринта. Успя да поспи само три часа, беше изпаднала в шок при вида на тялото на Хана, което литна във въздуха, когато ванът я удари.

Емили пристигна на главния терминал и хлътна в първата тоалетна, която успя да намери, като се промъкна покрай една огромна жена с твърде тесни дънки. Взря се в размазаното си отражение в огледалото над мивката. Този път родителите ѝ наистина го бяха направили. Бяха я изпратили тук, в Адамс, Айова, да живее при леля Хелене и чичо Алън. И то само защото А. бе разкрил Емили пред цялото училище, и защото майката на Емили я беше хванала да прегръща Мая Сен Жермен, момичето, което обичаше, на купона у Мона Вандерваал предишната вечер. Емили знаеше много добре каква е сделката — тя беше обещала да посещава „антигей“ програмата „Дървесна корона“, за да се отърве от чувствата си към Мая, иначе — сбогом, Роузууд. Но след това откри, че дори нейната възпитателка Бека от програмата „Дървесна корона“ не може да устои на истинските си пориви, и се отказа от всички уговорки.

Летището на Де Мойн беше малко, имаше само два ресторанта, една книжарница и магазин, в който се продаваха цветни чанти „Вера

Брадли“. Когато Емили стигна до залата за получаване на багажа, тя се огледа неуверено. Единственото, което помнеше за чичо си и леля си, беше тяхната изключителна възискателност. Те избягваха всичко, което може да предизвика сексуални импулси — дори някои видове храна. Докато оглеждаше тълпата, Емили едва ли не очакваше да види неприветливия фермер с издължена физиономия и неговата безлична, озлобена съпруга от картината „Американска готика“, която висеше до багажната лента.

— Емили.

Тя се обърна. Хелене и Алън Уийвър стояха до един автомат за десертни блокчета с ръце на кръста.

Запасаната мръсножълта риза на Алън силно очертаваше изпъкналия му корем. Късо подстриганата сива коса на Хелене изглеждаше разрошена като след бой. Никой от двамата не се усмихваше.

— Имаш ли багаж за взимане? — безцеремонно попита Алън.

— Ами, не — опита се да е учтива Емили, като се чудеше дали да ги прегърне. Обикновено лелите и чичовците се радваха да видят своите племеннички, нали? Алън и Хелене изглеждаха просто раздразнени.

— Хубаво тогава, да тръгваме — каза Хелене. — До Адамс има около два часа път.

Колата им беше старо комби с дървени плоскости. Вътре миришеше на боров освежител за въздух, чиято миризма винаги караше Емили да се сеца за дългите пътувания из провинцията с вечно намусените си баба и дядо. Алън шофираше с поне двайсет километра в час под разрешената скорост — дори една крехка старица, която се взираше с късогледите си очи над волана, успя да ги изпревари. Никой от двамата не обели нито дума по време на пътуването — нито на Емили, нито помежду си. Беше толкова тихо, че Емили можеше да чуе звука на разбитото си на седем милиона парченца сърце.

— Айова наистина е хубава — изкоментира тя на висок глас, като махна с ръка към безкрайната равна земя, която ги заобикаляше. Никога не беше виждала толкова пусто място — нямаше дори едно местенце, където да се отбият да починат. Алън само изръмжа нещо. Хелене сви устни още повече. Ако беше стиснала малко по-силно, сигурно щяха да се слепят в една.

Мобилният телефон на Емили, който лежеше хладен и лъскав в джоба на якето ѝ, сякаш бе последната ѝ връзка с цивилизацията. Тя го извади и погледна към дисплея. Нямаше нови съобщения, дори и от Мая. Преди да тръгне, беше изпратила един есемес на Ариа, в който я питаше как е Хана, но Ариа не отговори. Последното съобщение в кутията ѝ беше онова, което А. бе пратил предишната нощ — Тя знаеше твърде много. Дали наистина А. беше блъснал Хана? Ами всичките онези неща, които Ариа ѝ беше казала преди инцидента с Хана — възможно ли беше Спенсър да е убила Али? Очите на Емили се напълниха със сълзи. Това определено не беше най-подходящият момент да бъде далеч от Роузууд.

Внезапно Алън сви рязко от пътя и пое по една криволичеща, неравна, прашна пътека. Колата се затресе по изровения път, заобиколи няколко пастири на добитък и подмина две-три разнебитени къщурки. Покрай пътеката нагоре-надолу притичваха кучета, като лаеха злобно по колата. Най-накрая свиха по друг пращен път и спряха пред една порта. Хелене слезе и я отключи, а Алън прекара колата през нея. Пред тях се показва двуетажна бяла къща. Беше проста и скромна, донякъде напомняше за къщите на афишите^[2] в Ланкастър, Пенсилвания, които Емили и родителите ѝ често посещаваха, за да си купят истински шоколадов пай.

— Пристигнахме — обяви меко Хелене.

— Красиво е. — Емили се опита да прозвучи весело, докато слизаше от колата.

Също като къщите, покрай които бяха минали, домът на семейство Уийвър беше оградено от мрежеста ограда и навсякъде имаше кучета, пилета, патици и кози. Една смел козел, завързан с дълга верига към стълба на оградата, се засили към Емили. Той я мушна с мръсните си рога и тя изпищя.

Хелене я погледна сурово, докато козелът се отдалечаваше.

— Недей да пициш така. На пилетата не им харесва.

Прекрасно. Нуждите на пилетата са с предимство пред Емили. Тя посочи с пръст козелата.

— Защо сте я вързали така?

— Сме я вързали — поправи я Хелене. — Защото е лошо момиче, затова.

Емили нервно прехапа устни, докато леля ѝ я водеше към малката кухня, която изглеждаше така, сякаш не е била пипвана от петдесетте години на миналия век. Емили веднага усети липсата на спретнатата кухня на майка ѝ, с веселите фигурки на пиленца, коледните кърпи и магнитчетата на вратата на хладилника с форми на филаделфийски паметници.

На хладилника на Хелене нямаше никакви магнитчета и той миришеше на изгнили зеленчуци. Когато влязоха в малката всекидневна, Хелене посочи с пръст едно момиче приблизително на възрастта на Емили, което седеше на един стол с цвят на повръщано и четеше „Джейн Еър“.

— Спомняш ли си Аби?

Братовчедката на Емили, Аби, носеше светъл сукман в цвят каки, който ѝ стигаше до коленете, и обикновена блуза на дупчици. Косата ѝ бе опъната назад и вързана на опашка, и тя не носеше никакъв грим. С тениската си с надпис ОБИЧАЙ ЖИВОТНО, ПРЕГЪРНИ ПЛУВКИНЯ, скъсани дънки „Абъркомби“, фон дьо тен с наситен цвят и блясък за устни с вкус на череша, Емили се почувства като уличница.

— Здравей, Емили — официално произнесе Аби.

— Аби бе толкова мила да ти предложи да споделиш стаята ѝ — каза Хелене. — Тя се намира на втория етаж. Ще ти покажем.

На втория стаж имаше четири спални. В първата спяха Хелене и Алън, втората беше на Джон и Мат, седемнайсетгодишните близнаци.

— Тази е на Сара, Елизабет и бебето Карън — махна с ръка Хелене към стаичката, която Емили беше помислила за килер.

Емили бе ужасно изненадана. Изобщо не беше чувала за тези си братовчеди.

— На колко са години?

— Ами Карън е на шест месеца, Сара е на две години, а Елизабет на четири. Сега са при баба си.

Емили се опита да скрие усмивката си. За хора, които отбягваха секса, имаха доста голямо потомство.

Хелене заведе Емили в една почти празна стая и посочи към двойното легло в ъгъла. Аби се настани на своето легло и отпусна ръце в скута си. Емили не можеше да повярва, че в тази стая живее някой — единствените мебели бяха двете легла, един обикновен скрин, малко кръгло килимче и полица за книги, без каквито и да е книги на нея. У

дома стените на стаята ѝ бяха облепени с плакати и снимки; бюрото ѝ бе обсипано с шишенца от парфюми, компактдискове и книги. Но пък последния път, когато Емили бе идвала тук, Аби ѝ беше казала, че смята да стане монахиня, така че липсата на разни такива неща може би бе част от нейното монашеско обучение. Емили погледна през големия панорамен прозорец в края на стаята и видя огромната нива на семейство Уийвър, на която се намираха и голям обор, и силоз. Двамата ѝ по-големи братовчеди Мат и Джон прехвърляха големи бали сено от обора в каросерията на един пикап. На хоризонта не се забелязваше нищо. Абсолютно нищо.

— Далече ли е училището ти? — попита тя Аби.

Лицето на братовчедка ѝ светна.

— Мама не ти ли каза? Ние се обучаваме у дома.

— Ох... — Емили усети как желанието ѝ за живот бавно изтича през потните жлези на краката ѝ.

— Утре ще ти дам учебната програма. — Хелене хвърли няколко сивкави кърпи на леглото на Емили. — Ще трябва да издържиш няколко изпита, за да видя къде да те сложа.

— Аз съм в трети курс в гимназията — каза Емили. — Със засилено изучаване на английски.

— Ще видим къде ще те сложа — строго я погледна Хелене.

Аби стана от леглото си и се изгуби в коридора. Емили отчаяно погледна през прозореца. Ако през следващите пет секунди край прозореца прелети птичка, следващата седмица ще съм се прибрала в Роузууд. Когато едно малко врабче изпърха край прозореца, Емили се сети, че вече не играе своите малки суеверни игрички. Събитията от последните няколко месеца — откриването на тялото на Али в изкопа за павилиона в задния ѝ двор, самоубийството на Тоби, А. и неговото... всичко — я накараха да изгуби вяра в това, че за всяко нещо си има причина.

Мобилният ѝ телефон звънна. Емили го извади и видя, че Мая ѝ е пратила съобщение.

Наистина ли си в Айова? Моля, обади се, като можеш.

Помогни ми... Емили тъкмо бе започнала да пише отговор, когато Хелене дръпна телефона от ръцете ѝ.

— В тази къща мобилните телефони не са разрешени. — Хелене изключи телефона.

— Но... — възпротиви се Емили. — Ами ако искам да се обадя на родителите ми?

— Аз ще се обадя вместо теб — пропя леля ѝ. Тя приближи лицето си към Емили. — Майка ти ми каза някои работи за теб. Не знам как стоят нещата в Роузууд, но тук живеем според правилата. Ясно ли е?

Емили примигна. Докато говореше, от устата на Хелене хвърчеше слюнка, и цялата буза на Емили се намокри.

— Ясно е — каза тя с треперещ глас.

— Хубаво. — Хелене излезе в коридора и пушна телефона в големия празен буркан, който стоеше на дървената маса. — Ще го оставя тук на сигурно място. — Някой беше написал на капака на буркана „ГЛОБИ ЗА РУГАТНИ“, но той бе абсолютно празен, ако не се брой телефонът, който лежеше на дъното му.

Той изглеждаше толкова самотен там, но тя не се осмели да свали капака — Хелене сигурно го беше свързала с аларма. Емили се върна в празната стая и се хвърли върху леглото. По средата на матрака минаваше някаква твърда преграда и възглавницата беше корава като торба с цимент. Докато небето на Айова преминаваше от червеникаво до пурпурно към тъмносиньо до черно, Емили усети как горещи сълзи се стичат по бузите ѝ. Ако това беше първият ден от остатъка от живота ѝ, тя по-скоро би предпочела да е мъртва.

Няколко часа по-късно вратата се отвори с леко поскърцване. Една сянка падна на пода. Емили седна в леглото си с разтуптяно сърце. Сети се за съобщението на А. Тя знаеше твърде много. И за тялото на Хана, което се удря в асфалта.

Но това беше просто Аби. Тя светна малката нощна лампа на шкафчето и се просна по корем на пода до леглото си. Емили се ухапа по бузата и се престори, че не я забелязва. Да не би това да е някакъв шантав айовски вид молитва?

Аби отново седна, като държеше някакъв плат в ръцете си. Тя съблече сукмана си, разкопча бежовия си сутиен, нахлу дънкова мини пола и облече тясна червена блуза. След това отново бръкна под

легло си, извади розово-бяла чантичка за грим и сложи спирала на миглите си и червено червило на устните си. Най-накрая разпусна косата си, наведе главата си надолу и я разроши с ръце. Когато отново се изправи, косата ѝ беше бухнала и падаше на вълни край лицето ѝ.

Аби срещна погледа на Емили. Тя широко се усмихна, сякаш ѝ казваше: Затвори си устата, че ще влязат мухи.

— Идваш с нас, нали?

— К-къде? — заекна Емили, том успя да си намери гласа.

— Ще видиш. — Аби се приближи до Емили и я хвана за ръката.

— Емили Фийлдс, твоята първа нощ в Айова току-що започна.

---

[1] Уред, подобен на рамка за ходене, използван от инвалиди. — Б.пр. ↑

[2] Християнска религиозна група в САЩ и Канада. Известни са с това, че се обличат семпло и не използват модерни технологични изобретения, като например автомобили и електричество. — Б.пр. ↑

4.

ЩОМ ГО ВЯРВАШ, ЗНАЧИ Е ИСТИНА

Когато Хана Мерин отвори очи, се оказа в дълъг, бял тунел. Зад нея имаше само мрак, а пред нея само светлина. Физически се чувстваше отлично — нито беше издута от яденето на твърде много кракери със сирене, нито кожата ѝ бе суха, а косата — изтощена от къдренето, нито пък се чувстваше изморена от безсъние или стресирана от разни междуличностни отношения. Всъщност тя дори не можеше да си спомни кога за последен път се беше чувствала толкова... перфектно.

Това не ѝ приличаше на обикновен сън, а на нещо далеч по-важно. Внезапно един лъч светлина проблесна пред очите ѝ. А след това още един, и още един. Заобикалящата я среда придоби вида на бавно зареждаща се снимка в уебстраница.

Озова се до задната веранда на къщата на Алисън Дилорентис, където седеше заедно с трите си най-добри приятелки. Мръснорусата коса на Спенсър беше вързана на висока конска опашка, а Ариа беше сплела своята вълниста, синьо-черна коса, на плитки. Емили беше облечена с тъмносиня тениска и шорти с надпис РОУЗУУДСКИ ПЛУВЕЦ на дупето. Хана беше връхлетяна от някакво странно усещане и когато погледна към отражението си в прозореца, в нея се вторачи нейното „аз“ от седми клас. Носеше зелени и розови гумени клипсове на презрамките си. Светлокестенявата ѝ коса беше свита на кок. Ръцете и приличаха на свински джоланчета, а краката ѝ наподобяваха бледи, меки самуни хляб. Дотук с чудесното настроение.

— Ъ-ъ-ъ..., момичета?

Хана се обърна. Али беше тук. Стоеше точно пред нея и ги гледаше така, сякаш изведнъж бяха изникнали от земята. Докато Али се приближаваше към тях, Хана усети миризмата на ментовата ѝ дъвка и парфюма на Ралф Лоран. Видя и Алините пурпурни чехли „Пума“ — Хана съвсем ги бе забравила. Видя и краката на Али — тя можеше да кръстосва странно издължения си втори пръст върху палеца и казваше,

че това е на късмет. Прииска ѝ се точно в този миг Али да си кръстоса пръстите и да направи всички онези уникални за нея неща, които Хана толкова отчаяно се мъчеше да си спомни. Спенсър се изправи.

— За какво ти се кара?

— Да не би да си се забъркала в нещо без нас? — извика Ариа.
— И защо си се преоблякла? Онази блуза беше толкова сладка!

— Искаш ли да си... ходим? — предпазливо попита Емили.

Хана си спомняше този ден точно. Тя държеше в ръка черновата от годишния изпит по история в края на седми клас. Пресегна се към брезентовата си чанта „Манхатън Портидж“, почувства как лентата на униформената ѝ бяла баретка погалва лицето ѝ. Беше си я взела от салона по време на голямото междучасие, за да се приготви за церемонията по дипломирането на следващия ден.

Дипломирането не бе единственото нещо, което щеше да се случи на следващия ден.

— Али — каза Хана, като се изправи толкова рязко, че събори една от ароматизираните свещи, поставени върху масата на верандата.
— Трябва да поговоря с теб.

Но Али не ѝ обърна никакво внимание, сякаш Хана дори не си бе отваряла устата.

— Мама ми беше ядосана, защото аз... Отново изпрах хокейния екип с нейното бельо. — Каза тя на другите момичета.

— Нима ти се ядосва заради това? — Емили я изгледа недоверчиво.

— Али! — Хана размаха ръце пред лицето на Али. — Трябва да ме изслушаш. Ще ти се случи нещо ужасно. И ние трябва да го спрем!

Али погледна към Хана и примигна. После сви рамене, свали панделката от главата си и разтърси коса. Отново се обърна към Емили.

— Познаваш мама, Ем. По-стриктна е и от Спенсър.

— На кого му пука за майка ти? — изпищя Хана. Кожата ѝ беше гореща и сърбеше, сякаш е била ужилена от милион пчели.

— Познайте къде ще спим утре вечер — тъкмо казваше Спенсър.

— Къде? — Али се наведе напред и се облегна на лакти.

— В хамбара на Мелиса! — извика Спенсър.

— Супер! — възкликна Али.

— Не! — изпищя Хана. Тя се качи по средата на масата, за да ги накара да я видят. Как така не я забелязваха? Та тя беше дебела като морска крава. — Момичета, не можем да го направим! Ще трябва да направим нашето парти с преспиване някъде другаде. Някъде, където има и други хора. Където е безопасно.

Чувстваше се така, сякаш мозъкът ѝ се кани да експлодира. Може би вселената наистина се е пречупила по някакъв начин и тя наистина се е върнала в седми клас, точно преди Али да умре, като е запомнила всичко, което знае за бъдещето. И има възможността да промени нещата. Би могла да се обади в роузуудската полиция и да им каже за ужасното си предчувствие, че на следващия ден с най-добрата ѝ приятелка ще се случи нещо. Би могла да ограда изкопа в задния двор на семейство Дилорентис с бодлива тел.

— Може би дори не трябва да правим парти с преспиване — трескаво избъбри Хана. — Може би трябва да го отложим за някоя друга нощ.

Най-накрая Али хвана Хана за китката и я издърпа от масата.

— Престани — прошепна тя. — От нищо се опитваш да направиш нещо.

— От нищо нещо ли? — възмути се Хана. — Али, утре ти ще умреш. Ще избягаш от хамбара по време на нашето парти с преспиване и просто ще... изчезнеш.

— Не, Хана, чуй ме. Това няма да се случи.

Хана бе завладяна от някакво лепкаво чувство.

Али я гледаше право в очите.

— Н-няма ли? — заекна тя.

Али докосна ръката на Хана. Това бе успокоителен жест от типа, който бащата на Хана използваше, за да я утешава, когато беше болна.

— Не се тревожи — каза меко Али в ухото на Хана. — Аз съм добре.

Гласът ѝ прозвуча толкова близо. Толкова истински. Хана примигна и отвори очи, но вече не се намираше в двора на Али. Лежеше по гръб в някаква бяла стая. Над нея блестяха силни флуоресцентни лампи. Тя чу един писукащ звук някъде отляво и непрекъснатото съскане на въздуха в някаква машина, вътре — вън, вътре — вън.

Отнякъде изплува неясна фигура. Момичето имаше сърцевидно лице, ясни сини очи и изключително бели зъби. Тя нежно докосна ръката ѝ. Хана се опита да фокусира погледа си. Изглеждаше така, сякаш...

— Добре съм — отново се чу гласът на Али, но Хана вече не усещаше дъха ѝ на бузата си. Тя си пое дълбоко въздух. Сви ръцете си в юмруци и пак ги отпусна. Опита се да се съсредоточи върху този миг върху тази действителност, но постепенно всичко избледня — всички звуци, всички миризми, усещането за ръката на Али, която докосва нейната.

След това остана само мрак.

5. ТОВА ОЗНАЧАВА ВОЙНА

В късния неделен следобед, когато Ариа напусна болницата — състоянието на Хана не се беше променило, — тя се изкачи по неравните стълби на кооперацията в Стария Холис, където живееше Езра. Апартаментът му в сутерена се намираше само на две пресечки от къщата, в която Байрън живееше с Мередит, а Ариа все още не беше съвсем готова да отиде там. Тя не очакваше Езра да си бъде у дома и му беше написала писмо, в което му казваше къде се мести и че се надява да поговорят някой ден. Докато се опитваше да напъха бележката в пощенската му кутия, тя чу леко изскърцване зад гърба си.

— Ариа. — Езра се появи във фоайето, облечен с избелели дънки и тениска с доматеночервен цвят. — Какво правиш?

— Аз просто... — Гласът ѝ преливаше от емоции. Тя държеше бележката, която се беше смачкала при опитите ѝ да я напъха в пощенската кутия. — Искрах да ти пусна това. Пиших ти да ми се обадиш. — Тя колебливо пристъпи към Езра, като се страхуваше да го докосне. Той ухаеше точно както предишната нощ, когато Ариа за последно бе тук — малко на шотландско уиски, малко на афтършейв. — Не очаквах да те намеря тук — избъбри тя. — Добре ли си?

— Ами поне не се наложи да прекарам нощта в затвора, което е добре. — Езра се засмя, след което се намръщи. — Но... Уволниха ме. Твоето гадже разказало всичко в училището — и имал снимки, за да го докаже. Другите предпочетоха да си замълчат, и освен ако не повдигнеш обвинения, няма да бъде вписано в досието ми. — Той пъкна палец в гайката на колана си. — Утре трябва да отида в кабинета си и да си прибера нещата. Така че до края на годината ще имате друг учител.

Ариа притисна ръце към лицето си.

— Толкова съжалявам. — Тя хвана Езра за ръката. В началото Езра се опитваше да се отдръпне, но постепенно се предаде и се отпусна. Притегли я към себе си и силно я целуна, а Ариа му върна

целувката така, както никога преди. Езра плъзна ръце под сутиена ѝ. Ариа се вкопчи в ризата му и разкъса копчетата. Нямаше никакво значение, че бяха отвън или че група пушещи марихуана колежанчета ги зяпаха от отсрещната ограда. Ариа целуна Езра по шията, а той я обгърна през кръста.

Но когато чуха виенето на полицейската сирена, те стреснато се отдръпнаха един от друг. Ариа се скри зад ракивовата врата. Езра приклепна до нея с пламнало лице. Полицейската кола бавно премина край къщата му. Ченгето говореше по мобилния си телефон и изобщо не им обърна внимание.

Когато Ариа се обърна към Езра, настроението им за секс бе изчезнало.

— Ела — каза той, като си навлече отново ризата и влезе в апартамента си. Ариа го последва, като огледа входната врата, чиято брава бе все още разбита в резултат на вчерашното нахлуване на полицаите. Апартаментът ухаеше на обичайната смесица от прах и макарони „Крафт“ със сирене.

— Бих могла да опитам да ти намеря друга работа — предложи Ариа. — Може би баща ми се нуждае от асистент. Може да използва някои връзки в „Холис“.

— Ариа... — В очите на Езра се четеше примирение. Едва тогава Ариа забеляза натрупаните кашони зад гърба му. Ваната в средата на всекидневната бе изпразнена от всички книги. Сините свещи от камината бяха изчезнали. А Берта, френската надуваема секс-кукла, която приятелите на Езра му бяха подарили на шега в колежа, вече не се кипреше на един от кухненските столове. Всъщност повечето от личните вещи на Езра липсваха. Бяха останали само няколко самотни овехтели мебели.

Тя усети как я залива студено, неприятно чувство.

— Тръгваш си.

— Имам братовчед в Провидънс — измърмори Езра. — Известно време ще остана там. Да си прочистя главата. Ще се запиша на курс по керамика в Колежа по дизайн в Роуд Айлънд. Не знам...

— Вземи ме с теб — каза Ариа. Тя се приближи към Езра и се хвана за ръба на ризата му. — Винаги съм искала да уча в Роуд Айлънд. Колежът по дизайн е първият ми избор. Може да ми позволят да кандидатствам по-рано. — Тя отново вдигна поглед към Езра. —

Отивам да живея при баща ми и Мередит — което до голяма степен е съдба, по-лоша от смъртта. И... Никога не съм се чувствала така, както когато съм с теб. Едва ли някога отново ще се почувствам така.

Езра затвори очи и здраво ги стисна, хвана Ариа за ръцете и ги разлюля напред-назад.

— Мисля, че трябва да ме потърсиш след две години. Защото аз изпитвам същото към теб. Но сега трябва да се махна оттук. Ти го знаеш много добре, аз също го знам.

Ариа отпусна ръцете си. Имаше чувството, че някой бе отворил гърдите ѝ и бе изтръгнал сърцето ѝ. Предишната нощ, само за няколко часа, всичко бе изглеждало идеално. Но след това Шон — и А. — бяха развалили всичко.

— Хей — каза Езра, като видя сълзите, които потекоха по бузите ѝ. Придърпа я към себе си и здраво я прегърна. — Всичко е наред. — Той надникна в един от кашоните и ѝ подаде мъничкия бюст на Уилям Шекспир с клатещата се глава. — Искам да ти дам това.

Ариа му се усмихна леко.

— Наистина ли? — Когато бе дошла тук за пръв път, след купона на Ноъл Кан в началото на септември, Езра ѝ беше казал, че това е един от любимите му предмети.

Езра бавно прокара пръст по брадичката на Ариа, очерта устните ѝ и се спря при ушите. Тя усети как настръхва.

— Наистина — прошепна той.

Усещаше погледа му върху себе си, докато се отдалечаваше към входната врата.

— Ариа — извика той, точно когато тя прескачаше голямата купчина от стари телефонни указатели, за да излезе в коридора.

Тя спря и сърцето ѝ подскочи. Лицето на Езра изглеждаше помъдряло и спокойно.

— Ти си най-силното момиче, което съм срещал — каза той. — Така че... майната им, знаеш ли? Всичко ще се оправи.

Езра се наведе и започна да лепи кашоните с тиксо. Ариа напусна апартамента замаяна, чудейки се защо изведнъж бе започнал да се държи като възпитател. Сякаш ѝ казваше, че той е възрастният, с отговорностите и последствията, а тя е просто едно дете, чийто живот едва сега започва.

А в този момент изобщо не ѝ се искаше да чува точно това.

* * *

— Ариа! Здравей! — извика Мередит. Тя стоеше в единия ъгъл на кухнята, препасана с престилка на черни и бели райета — която Ариа се опитваше да си представи като затворническа униформа, — пъхнала дясната си ръка в готварска ръкавица с формата на крава. Тя се хилеше като акула, която се приготвя да погълне лещанка.

Ариа вкара последната от чантите, които Шон бе стоварил пред краката ѝ предишната нощ, и се огледа. Знаеше, че Мередит има странен вкус — тя бе художничка и водеше курсове в колежа „Холис“, същия, в който преподаваше Байрън, — но всекидневната ѝ изглеждаше така, сякаш е била проектирана от психопат. В ъгъла стоеше един зъболекарски стол, заедно с таблата си и всички инструменти за мъчението. Мередит бе покрила цяла една стена със снимки на очни ябълки. Тя пирографираше текстове на дървени плочи като форма на артистично изразяване, и над камината ѝ висеше огромна цепеница, на която пишеше КРАСОТАТА СИ ЛИЧИ САМО ПО КОЖАТА, А ГРОЗОТАТА ПРОНИКВА ДО КОСТИТЕ. На кухненската маса бе изрисуван грамаден силует на Лошата вещица от запад. Ариа беше изкушена да я посочи с пръст и да каже, че не е знаела, че майката на Мередит е от Оз. След това забеляза енота в ъгъла и изпищя.

— Не се плаши, не се плаши — бързо каза Мередит. — Той е препарирен. Купих го от един магазин във Филаделфия.

Ариа сбърчи нос. Това място можеше да съперничи на Музея за медицински патологии „Мютер“ във Филаделфия, който братът на Ариа обожаваше почти толкова много, колкото и секс-музеите, които беше посетил в Европа.

— Ариа! — Байрън се появи иззад ъгъла, като избърсваше ръце в дънките си. Ариа забеляза, че е облякъл тъмни дънки с колан и мек сив пуловер — може би обичайната му униформа, състояща се от осеяна с потни петна тениска и карирани боксерки не беше подходяща за Мередит. — Добре дошла!

Ариа изръмжа и отново вдигна раницата си. Тя подуши въздуха, който миришеше на комбинация от изгоряло дърво и зърнена закуска. Погледна с подозрение към тенджерата върху печката. Може би

Мередит готвеше овесена каша, също като злите училищни директорки в романите на Дикенс.

— Ела да ти покажа твоята стая. — Байрън хвана Ариа за ръката. Повече я по коридора към голяма, квадратна стая, в която имаше няколко големи чукана, няколко жезла за жигосване, един огромен трион и инструменти за заваряване. Ариа предположи, че това е студиото на Мередит — или стаята, в която довършваше жертвите си.

— Оттук — каза Байрън. — Той я отведе към единия ъгъл на студиото, който беше отделен от стаята със завеса на цветя. Дръпна завесата и извика:

— Та-да-а!

Двойно легло и скрин с три липсващи чекмеджета заемаха по-голямата част от мястото с размер на душ-кабина. По-рано Байрън беше внесъл останалите ѝ куфари, но тъй като на пода нямаше място, той ги беше струпал върху леглото. На лицевата му дъска беше облежната една сплескана, жълтеникава възглавница, а някой бе успял да закрепил малък портативен телевизор на разширения перваз на прозореца. На него се мъдреше стикер, на който със старинни, избелели букви бе написано ЗАРЕЖИ МАГАРЕТО, ГРАБНИ ОКСИЖЕНА.

Ариа се обърна към Байрън, усещайки, че ѝ се повдига.

— Ще спя в студиото на Мередит?

— Тя не работи през нощта — бързо каза Байрън. — И погледни! Имаш си собствен телевизор и собствена камина! — Той посочи с пръст към огромната тухлена грозотия, която заемаше по-голямата част от отсрещната стена. Повечето къщи в Стария Холмс имаха камини във всяка стая, защото централното им отопление не ставаше за нищо. — Вечер тук ще ти бъде много уютно.

— Татко, аз не знам как се пали камина. — В този миг Ариа забеляза колонката хлебарки, които се придвижваха от единия ъгъл на тавана към другия. — Господи! — изпищя тя, сочейки към тях и побърза да се скрие зад Байрън.

— Те не са истински — успокой я той. — Мередит ги нарисува. Определено е оставила своя артистичен отпечатък върху цялото място.

Ариа имаше чувството, че ще припадне всеки момент.

— На мен ми приличат на съвсем истински!

Байрън изглеждаше наистина изненадан.

— Мислех си, че ще ти хареса. Това бе най-доброто, което успяхме да направим за толкова кратко време.

Ариа затвори очи. Липсваше ѝ малкият занемарен апартамент на Езра, с ваната в хола и хилядите книги, и завесата за баня с картата на метрото в Ню Йорк. Там нямаше хлебарки, нито фалшиви, нито истински.

— Скъпи? — дочу се гласът на Мередит от кухнята. — Вечерята е готова.

Байрън се усмихна на Ариа и се запъти към кухнята. Ариа реши, че трябва да тръгне с него. В кухнята Мередит поставяше купи в подложните чинийки. Слава богу, вечерята не беше овесена каша, а съвсем невинно изглеждаща пилешка супа.

— Реших, че това ще се отрази най-добре на стомаха ми — призна си тя.

— Мередит има проблеми със стомаха — обясни Байрън. Ариа извърна глава към прозореца и се усмихна. Може пък да е извадила късмет и Мередит по някакъв начин да е пипнала бубонна чума.

— Почти безсолна е. — Мередит щипка Байрън по ръката. — Значи е добра и за теб.

Ариа погледна въпросително баща си. Байрън обичаше да соли буквално всяка хапка, която бодваше с вилицата си.

— А ти откога ядеш безсолни ястия?

— Имам високо кръвно — каза Байрън, като посочи сърцето си.

Ариа сбърчи нос.

— Не, нямаш.

— Напротив, имам. — Байрон защита салфетката за яката си. — От известно време.

— Но... Досега никога не си ял безсолни храни.

— Аз съм експлоататор — обади се Мередит, докато дърпаше стола и се настаняваше върху него. Беше настанила Ариа точно при главата на лошата вещица. Ариа плъзна купата си така, че да закрие граховозеленото лице на вещицата. — Държа го на диета — продължи Мередит. — Освен това го карам да пие витамини.

Ариа се свлече върху стола си със свит стомах. Мередит вече се държеше като съпруга на Байрън, а бе минал едва месец, откакто баща ѝ се беше пренесъл у тях.

Мередит посочи ръката на Ариа.

— Какво държиш там?

Ариа сведе поглед към скута си, като осъзна, че все още държи миниатюрния Шекспир, който Езра ѝ беше подарил.

— О. Това е просто... подарък от един приятел.

— Приятел, който обича литературата, предполагам — Мередит протегна ръка и накара главичката на Шекспир да се заклати нагоре-надолу. В очите ѝ нещо проблесна.

Ариа замръзна. Възможно ли е Мередит да знае за Езра? Тя погледна към Байрън. Баща ѝ си сърбаше супата, без нищо да подозира. Той не четеше на масата, нещо, което непрекъснато правеше у дома. Наистина ли Байрън е бил нещастен там. Наистина ли харесва рисуващата буболечки, обичащата препарирани животни Мередит повече, отколкото обичаше милата, нежна, любвеобилна майка на Ариа? И кое бе накарало Байрън да си мисли, че Ариа просто ще седи безучастно и ще приеме всичко това?

— А, Мередит има изненада за теб — сепна се Байрън. — Всеки семестър води по един безплатен курс в „Холис“. Каза, че можеш да се възползваш от нейните кредити и да посещаваш някой от курсовете в колежа.

— Точно така. — Мередит подаде на Ариа справочника с курсовете в колежа „Холис“. — Може би ще поискаш да се запишеш в някой от моите курсове?

Ариа силно се ухапа по вътрешната страна на бузата си. Би предпочела да забие хиляди късчета стъкло в гърлото си, отколкото да прекара дори един-единствен миг с Мередит.

— Хайде, избери си курс — подкани я Байрън. — Знам, че искаш.

Значи те възнамеряваха насила да я накарат да го направи? Ариа отвори справочника. Дали да не избере Германско киноизкуство или Микробиология, или пък Специфични проблеми на пренебрегваните деца и неприспособените в семейството.

Изведнъж нещо привлече погледа ѝ. Безцелно изкуство: Създайте уникални шедьоври в синхрон с копнежите на душата ви, с желанията и мечтите ви. Посредством скулптура и печат, студентите се научават да разчитат по-малко на очите си и повече на душата си.

Ариа загради курса с молива, който откри пъхнат в справочника. Този курс определено звучеше доста смахнато. Накрая току-виж се

оказало като онези исландски курсове по йога, където вместо упражнения Ариа и останалите курсисти танцуваха със затворени очи и издаваха птичи крясъци. Точно сега тя имаше нужда от малко безцелност. Освен това бе един от малкото арт — курсове, които Мередит не водеше. Кое го превръщаше в перфектното занимание.

Байрън се извини, стана от масата и се отправи към миниатюрната баня на Мередит. Щом чу, че вентилатора се включи, Мередит остави вилицата си на масата и погледна право в Ариа.

— Знам какво си мислиш — каза с равен глас, като потъркваше с палец розовата татуировка на китката си. — Мразиш ме заради това, че баща ти е с мен. Но по-добре свиквай, Ариа. Двамата с Байрън ще се оженим веднага, щом приключи разводът му.

Една недосдъжкана хапка попадна в кривото гърло на Ариа. Тя се разкашля и опръска цялата маса. Мередит отскочи с ококорени очи.

— Явно нещо, което си яла, не ти е понесло — превзето се усмихна тя.

Ариа отмести поглед с пламнало гърло. Определено нещо не ѝ понасяше, но това не беше супата на лошата вещица.

6

ЕМИЛИ Е ПРОСТО ЕДНА СЛАДКА, НЕВИННА ДЕВОЙКА

— Хайде де! — настоя Аби, докато дърпаше Емили след себе си през двора. Слънцето се скриваше зад равния хоризонт на Айова и всякакви дългокраки буболечки излизаха наяве, готови за игра. Очевидно Емили, Аби и двамата по-големи братовчеди на Емили, Мат и Джон, също излизаха за игра.

Четиримата спряха на края на пътя. Мат и Джон бяха съблекли обикновените бели тениски и бяха навлекли торбести дънки и тениски с бирени щампи. Аби придърпа нагоре впитото си бюстие и провери червилото си в малко огледалце. Емили бе облечена със същите дънки и тениска, с които беше пристигнала, и се чувстваше безлична и парцалива — както, всъщност, обикновено се чувстваше и в Роузууд.

Емили погледна през рамо към къщата. Всичките й лампи бяха угасени, но кучетата продължаваха да обикалят като луди из двора, а лошата коза все още стоеше завързана с верига към оградата, подрънквайки от време на време звънчето на шията си. Истинско чудо бе, че Хелене и Алън не бяха окачили звънчета и на вратовете на децата си.

— Сигурни ли сте, че това е добра идея? — попита тя на глас.

— Всичко е наред — отговори Аби, като разклати големите халки на ушите си. — Мама и татко си лягат точно в осем, като по часовник. Така става, като се събуждаш в четири сутринта.

— От един месец излизаме така и нито веднъж не са ни хващали — увери я Мат.

Внезапно на хоризонта се появи един сребрист пикап, обгърнат от облаци прах. Намали и спря пред тях. От него се разнасяше силна миризма на ментови цигари и някаква хип-хоп песен, която Емили не можа да познае. Тъмнокосо момче, което приличаше на Ноъл Кан, махна на братовчедите й, след което се усмихна на Емили.

— Така-а-а... Значи това е вашата братовчедка, а?

— Точно така — потвърди Аби. — Тя е от Пенсилвания. Емили, това е Дайсън.

— Скачайте вътре. — Дайсън потупа по седалката. Аби и Емили се настаниха отпред, а Джон и Мат се покатериха отзад в каросерията.

Докато се отдалечаваха по пътя, Емили погледна още веднъж към фермата, която изчезваше в далечината, и я обзе безпокойство.

— И така, какво те води във великолепия Адамс? — Дайсън чевръсто смени скоростите.

Емили погледна към Аби.

— Нашите ме пратиха тук.

— Изгонили са те от къщи?

— Абсолютно — прекъсна ги Аби. — Чух, че си истинска бунтарка. — Тя погледна към Дайсън. — Емили живее на ръба.

Емили сподави един кикот. Единственото бунтарско нещо, което беше направила пред Аби, беше, че отмъкна допълнително няколко шоколадови бисквитки за десерт. Тя се чудеше дали братовчедите ѝ знаеха защо, всъщност, родителите ѝ я бяха пратили тук в изгнание. Най-вероятно не — за тях думата лесбийка сигурно беше равносилна на ругатня.

След няколко минути поеа по един изровен път и стигнаха до огромен, боядисан в оранжев цвят силос, след което паркираха на поляната до една кола, на чиято броня беше лепнат стикер с надпис „АЗ ИГРАЯ ЗА ХУТЪРС“. Двама бледолики дългуча изскочиха от един червен пикап и се поздравиха с две мускулести момчета с рошави коси, които слязоха от черен додж рам. Емили се подсмихна. Винаги бе смятала, че използването на определението „царевични кочани“ за живеещите в Айова е просто клише, но в този момент просто не можеше да се сети за друго по-точно определение.

Аби стисна ръката на Емили.

— Процентното съотношение между момчетата и момичетата тук е четири към едно — прошепна тя. — Така че със сигурност ще си намериш някой тази вечер. Аз винаги успявам.

Значи Аби не знаеше за Емили.

— О! Страхотно. — Тя се опита да се усмихне. Аби ѝ намигна и скочи от пикапа. Емили тръгна след останалите към силоза. Във въздуха миришеше на парфюм „Клиник Хепи“, бира и суха трева.

Когато влезе вътре, тя очакваше да види бали сено, някое друго домашно животно и, може би, някоя обикновена дървена стълба, която да води към спалнята на някое странно момиче, точно както в „Предизвестена смърт“. Вместо това силозът бе почистен и от тавана висяха коледни лампички. Край стените бяха наредени лилави плюшени диванчета — Емили зърна една диджейска маса в ъгъла и купчина огромни бирени бурета, струпани отзад.

Аби, която вече се беше снабдила с чаша, придърпа няколко момчета към Емили. Дори и да живееха в Роузууд, те щяха да са сред най-популярните в града — имаха бухнали коси, ъгловати лица и блестящи бели зъби.

— Брет, Тод, Хави... това е братовчедка ми Емили. Тя е от Пенсилвания.

— Здравсти — каза Емили, като се ръкуваше с момчетата.

— Пенсилвания. — Момчетата кимаха с разбиране, сякаш Аби беше казала, че Емили идва от Страната на дивия секс.

Аби се отдалечи с едно от момчетата, а Емили се запъти към буретата. Тя се нареди на опашката зад двама руси момче и момиче, които се бяха вкопчили един в друг. Диджеят беше надул Тимбаланд, който за момента бе най-популярният и в Роузууд. Всъщност хората в Айова не изглеждаха кой знае колко по-различни от тези в нейното училище. Всички момичета носеха дънкови поли и обувки с високи остри токчета, а момчетата обличаха торбести дънки и свръх големи суитчъри, и изглежда обичаха да експериментират с лицевото си окосмяване. Емили се зачуди дали всички те ходят на училище, или също се обучават вкъщи.

— Ти ли си новата?

Високо момиче с платиненоруса коса, облечено с раирана туника и тъмни дънки стоеше до нея. Тя имаше широките рамене и бойната стойка на професионална волейболистка, и носеше по четири обици на всяко ухо. Но в кръглото ѝ лице, ясни сини очи и малки хубави устни имаше нещо много сладко и прямо. И за разлика от почти всички останали момичета в силоза, край нея нямаше момче, което да се опитва да се докопа до гърдите ѝ.

— Ами да — отговори Емили. — Пристигнах днес.

— И си дошла от Пенсилвания, нали? — Момичето сложи ръце на хълбоците си и я изгледа изпитателно. — Била съм там веднъж.

Ходихме до площад „Харвард“.

— Мисля, че имаш предвид Бостън, в Масачузетс — поправи я Емили. — „Харвард“ се намира там. В Пенсилвания е Филадельфия. Камбаната на свободата, Бен Франклин, такива неща.

— О!... — Лицето на момичето изведнъж увехна. — Значи не съм ходила в Пенсилвания. — Тя наведе глава към Емили. — И така. Ако беше бонбон, какъв вид щеше да си?

— Моля? — примигна Емили.

— Хайде де — смушка я момичето. — Аз щях да бъда „M&M“.

— Защо? — попита Емили.

Момичето сведе поглед съблзняващо.

— Защото ще се разтопя в устата ти, разбира се. — Отново я смушка. — Ами ти?

Емили сви рамене. Това беше най-странният въпрос, който бе получавала при запознаването си с някого, но някак си ѝ хареса.

— Никога не съм се замисляла за това. Карамелен?

Момичето яростно тръсна глава.

— Не можеш да бъдеш карамелен бонбон. Той прилича на дълга курешка. Ти трябва да бъдеш нещо много по-секси от това.

Емили много бавно си пое дъх. Нима това момиче флиртуваше с нея?

— Ъ-ъ-ъ, мисля, че първо трябва да науча името ти, преди да започнем да си говорим за... секси бонбони.

Момичето протегна ръка.

— Аз съм Триста.

— Емили. — Докато се ръкуваха, Триста прокара палец по дланта на Емили. През цялото време не свали поглед от лицето ѝ.

Може би това бе един от начините хората от Айова да си казват „здрасти“.

— Искаш ли бира? — избъбри Емили, като се извърна към буретата.

— Абсолютно — каза Триста. — Позволи ми, обаче, аз да ти наляя, Пенсилвания. Сигурно нямаш представа как да работиш с помпичката. — Емили наблюдаваше отстрани, докато Триста наpomпа дръжката няколко пъти и остави бирата да се излива в чашата ѝ, без да се получи почти никаква пяна.

— Благодаря — каза Емили, като отпи от чашата си.

Триста наля бира и за себе си и отведе Емили далеч от опашката, към едно от диванчетата, наредени край стените на силоза.

— Значи семейството ти се е преместило тук?

— Ще остана при братовчедите си известно време. — Емили посочи с пръст към Аби, която танцуваше с едно високо русо момче, и към Мат и Джон, които пушеха цигари с една дребничка червенокоска, облечена с впит розов пуловер и тесни дънки.

— Дошла си на почивка? — попита Триста, пърхайки с мигли.

Емили не беше съвсем сигурна, но ѝ се стори, че Триста се присламчва все по-близо към нея на дивана. Тя бе впрегнала всичките си сили, за да устои на порива да докосне краката на Триста, които се поклащаха на косъм от нейните.

— Не съвсем — избъбри тя. — Родителите ми ме изгониха от дома, защото не можех да живея според правилата им.

Триста се заигра с каишката на обувката си.

— Майка ми е същата. В момента си мисли, че съм на концерт, иначе въобще нямаше да ме пусне да изляза.

— Аз също лъжех нашите, когато трябваше да ходя на купони — каза Емили, като за миг се уплаши, че отново ще започне да плаче. Опита се да си представи какво се случва в момента у дома ѝ. Семейството ѝ сигурно се бе събрало пред телевизора след вечеря. Само майка ѝ, баща ѝ и Карълайн, щастливо разговарящи помежду си, доволни, че Емили, варварката, я няма.

Триста погледна към Емили със съчувствие, сякаш усети, че нещо не е наред.

— Хей, ето ти още един въпрос. Ако беше купон, какъв вид щеше да бъдеш?

— Купон с изненада — изтърси Емили. Напоследък животът ѝ представляваше точно това — изненадите следваха една след друга.

— Това беше добре — усмихна се Триста. — Аз ще бъда купон с маски.

Те се усмигнаха една на друга. В сърцевидното лице на Триста и ококорените ѝ сини очи имаше нещо, което караше Емили да се чувства много... сигурна. Триста се наведе напред, Емили също. За миг изглеждаше така, сякаш ще се целунат, но след това Триста се наклони надолу и затегна каишката на обувката си.

— Защо всъщност те изпратиха тук? — попита Триста, като се облегна назад.

Емили отпи една голяма глътка бира.

— Защото ме хванаха да целувам едно момиче — изтърси тя.

Когато Триста се облегна назад с ококорени очи, Емили помисли, че е направила ужасна грешка. Може би Триста просто се държеше приятелски по начин, типичен за Средния запад, който Емили бе разтълкувала погрешно. Но изведнъж Триста се усмихна свенливо. Тя приближи устни до ухото на Емили.

— Сега вече съм сигурна, че не можеш да бъдеш карамелен бонбон. Ако зависеше от мен, ти щеше да бъдеш лют ментов червен бонбон във формата на сърце.

Сърцето на Емили подскочи няколко пъти. Триста се изправи и ѝ подаде ръка. Емили я пое, и без да каже нито дума, Триста я поведе към дансинга и започна съблазнително да танцува. Скоро бавното парче бе сменено от по-бърза песен, Триста изписка и започна да скача наоколо така, сякаш се намираще върху трамплин. Енергията ѝ бе заразителна, Емили се чувстваше така, сякаш с Триста може да се държи всякак — без непрекъснато да се сдържа и да внимава, както смяташе, че трябва да се държи, когато е с Мая.

Мая. Емили спря, вдишвайки с усилие вонящия влажен въздух. Предишната нощ двете с Мая си бяха казали, че се обичат. Още ли бяха заедно сега, когато Емили най-вероятно завинаги бе запратена тук, сред всичката тази царица и кравешка тор? Това считаше ли се за изневяра? Означаваше ли нещо фактът, че до този миг Емили изобщо не се беше сещала за нея?

Мобилният телефон на Триста иззвъня. Тя се отдалечи от дансинга и го извади от джоба си.

— Глупавата ми майка ми праща есемес за стотен път тази вечер — надвика тя музиката, поклащайки глава.

Емили усети разтърсващ шок — може би тя също непрекъснато получава есемеси. Изглежда А. винаги знаеше кога в главата ѝ се въртят безсрамни мисли. Само че нейният мобилен телефон... беше в буркана за глоби.

Емили едва успя да се засмее. Телефонът ѝ беше в буркана за глоби. Тя беше на купон в Айова, на хиляди мили от Роузууд. Освен

ако А. не притежаваше свръхестествени способности, нямаше друг начин да разбере какво прави Емили тук.

Изведнъж животът в Айова вече не ѝ се струваше чак толкова лош. Никак даже.

7.

КУКЛА БАРБИ... ИЛИ ВУДУ КУКЛА?

Неделя вечерта Спенсър се полюшваше в хамака на верандата във вилата на баба си. Докато гледаше как поредния секси мускулист сърфист яхва вълната пред манастира, който се намираще точно в края на пътя, заобикалящ плажа, една сянка падна върху нея.

— Дватамата с баща ти отиваме за малко до яхтклуба — каза майка й, изтривайки ръце в бежовите си ленени панталони.

— Аха. — Спенсър се опита да се измъкне от хамака, без да заплете крака в дупките на мрежата. Яхтклубът на Стоун Харбър се помещаваше в една стара колиба, която леко намирисваше на саламура, оставена в мухлясало мазе. Спенсър подозираше, че родителите й ходят там само защото посещението беше разрешено единствено за членове. — Може ли да дойда с вас?

Майка й я хвана за ръката.

— Двете с Мелиса оставате тук.

Вятърът, който я блъсна в лицето, донесе миризмата на риба и восък за полиране на сърфове. Спенсър се опита да погледне на ситуацията от позицията на майка си — сигурно беше много гадно да виждаш как двете ти деца воюват толкова кръвожадно. Но на нея й се искаше майка й да може да погледне и от нейната гледна точка. Мелиса беше свръх зловна кучка и Спенсър нямаше желание да говори с нея до края на живота си.

— Хубаво — каза Спенсър с патос. Тя дръпна стъклената плъзгаща се врата и влезе в голямата семейна стая. Въпреки че къщата на баба Нана Хейстингс имаше осем спални, седем бани, частна пътека към плажа, луксозен салон за игра, домашен театър, свръхмодерно обзаведена кухня и скъпи мебели от горе до долу, семейството на Спенсър винаги я бе наричало с любов „колибката“. Може би защото имението на баба й в Лонгбоут Кий, Флорида, имаше фрески по стените, мраморни подове, три тенис корта и винен склад с грижливо контролирана температура.

Спенсър надменно подмина Мелиса, която се излежаваше в един от кожените шезлонги и мърмореше нещо по телефона си. Сигурно разговаряше с Иън Томас.

— Ще си бъда в стаята — викна театрално Спенсър към долния етаж. — Лека нощ на всички.

Тя скочи в пружиненото си легло, доволна да види, че спалнята ѝ изглежда по същия начин, както я беше оставила пет години по-рано. Алисън беше с нея последния път, когато бе идвала тук, и двете прекараха часове в зяпане на сърфистите през античния махагонов телескоп на дядо Хейстингс, който бе монтиран на горната тераса. Беше ранна есен, Али и Спенсър тъкмо бяха започнали седми клас. Отношенията им бяха съвсем нормални — явно Али още не беше започнала да се среща с Иън.

Спенсър потрепери. Али се беше срещала с Иън. Дали А. знаеше за това? Дали А. знаеше и за спора на Спенсър с Али в нощта, когато тя изчезна — дали всъщност А. не е бил там? На Спенсър ѝ се искаше да може да каже на полицията за А., но той изглеждаше недосегаем. Тя се огледа колебливо, внезапно изпълнена със страх. Слънцето се беше скрило зад клоните на дърветата и стаята бе изпълнена със зловеща светлина.

Телефонът ѝ иззвъня и Спенсър подскочи. Измъкна го от джоба на туниката си и погледна към изписания номер. Не го разпозна, приближи телефона до ухото си и колебливо каза „ало“.

— Спенсър? — чу се гладък и жизнерадостен момичешки глас. — Обажда се Мона Вандерваал.

— О! — Спенсър се изправи толкова бързо в леглото си, че ѝ се зави свят. Имаше само една причина Мона да ѝ се обажда. — Хана... Добре ли е?

— Ами... не. — Гласът на Мона звучеше изненадано. — Не знаеше ли? Тя е в кома. Аз съм в болницата.

— О, Господи! — прошепна Спенсър. — Дали ще се оправи?

— Лекарите все още не знаят. — Гласът на Мона потрепери. — Може и да не се събуди.

Спенсър започна да обикаля из стаята.

— Аз съм в Ню Джърси в момента, с родителите ми, но ще се върна утре сутринта, така че...

— Не се обаждам, за да те карам да се чувстваш виновна — прекъсна я Мона. После въздъхна. — Съжалявам, в стрес съм. Обаждам ти се, защото разбрах, че си добра в организирането на разни събития.

В стаята беше студено и миришеше на мокър пясък. Спенсър докосна ръба на огромната раковина, която лежеше върху бюрото ѝ.

— Ами да, така е.

— Добре — каза Мона. — Искам да организирам нощно бдение на свещи за Хана. Мисля, че ще е страхотно да съберем всички, нали се сещаш, да се помолят за Хана.

— Звучи страхотно — меко каза Спенсър. — Баща ми тъкмо разказваше за някакво парти, на което бил преди две седмици, в една великолепна тента на Петнайсета улица. Може би ще успея да уредя да го направим там.

— Идеално. Да го планираме за петък — така ще имаме пет дни, за да подготвим всичко.

— Нека бъде петък. — След като Мона каза, че ще напише поканите, ако Спенсър уреди терена и кетъринга, разговорът приключи. Спенсър отново седна в леглото, загледана в дантелената му покривка. Хана може да умре? Спенсър си представи Хана, лежаща самотна и в безсъзнание в болничната стая. Гърлото ѝ се сви, пресъхнало.

Туп... туп... туп...

Вятърът утихна, дори океанът замлъкна. Спенсър наостри уши. Имаше ли някой навън?

Туп... туп... туп...

Тя бързо се изправи в леглото.

— Кой е там?

През прозореца се виждаше пясъкът. Слънцето бе залязло толкова бързо и единственото, което различи сега, бе дървеният пост на спасителите, издигащ се в далечината. Тя се промъкна в коридора. Празен. Изтича в една от спалните за гости и надникна под входната врата. Никой.

Спенсър разтърка очите си. Успокой се, каза си тя. А. не е тук. Препъвайки се, излезе от стаята и тръгна надолу по стълбите, като едва не прегази една купчина плажни кърпи. Мелиса все още лежеше на шезлонга и държеше със здравата си ръка „Архитектурен

дайджест“. Другата, със счупената китка, почиваше върху кадифена възглавничка.

— Мелиса — каза Спенсър, като дишаше тежко. — Мисля, че отвън има някой.

Сестра ѝ се обърна към нея с измъчено лице.

— А?

Туп... туп... туп...

— Слушай! — Спенсър посочи към вратата. — Не чуваш ли това?

Мелиса се изправи намръщена.

— Чувам нещо. — Тя погледна разтревожено към Спенсър. — Да отидем в стаята за игра. Оттам има добър изглед към целия двор.

Двете сестри провериха по два пъти дали всички врати са заключени, преди да изтичат по стълбите на втория етаж, където се намиреше едната зала за игра. Въздухът в стаята бе застоял и прашен, а стаята изглеждаше така, сякаш по-малките Мелиса и Спенсър току-що бяха изтичали долу за вечеря и щяха да се върнат всеки момент, за да си довършат играта. Селцето, което те двете бяха строили цели три седмици от конструктор Лего, още беше там. Както и комплектът „Направи си сам бижу“ — по цялата маса бяха разпилени мъниста и клипсове. Дупките за домашния мини-голф още бяха разставени из стаята, а огромният скрин с кукли зееше отворен.

Мелиса първа стигна до прозореца. Тя дръпна пердето с щампована лодка и се взря в предния двор, който бе декориран с морски камъчета и тропически цветя. Розовият ѝ гипс издаде кух звук, когато се удари в рамката на прозореца.

— Никога не виждам.

— Вече огледах отпред. Може да е някъде отстрани.

Внезапно чува звука отново. Туп... туп. Постепенно се засилваше. Спенсър хвана Мелиса за ръката. И двете се втренчиха през прозореца.

Изведнъж един улук зад ъгъла на къщата леко издрънча и най-после нещо се появи. Беше една чайка. Птицата някак се беше заклешила в тръбата; тупкащите звуци най-вероятно бяха причинени от крилата и клюна ѝ, докато се беше опитвала да се освободи. Чайката се отдалечи с клатушкане, като отръскваше перата си.

Спенсър се отпусна върху люлеещото се дървено конче. В първия момент Мелиса изглеждаше ядосана, но след миг ъглите на устните ѝ се повдигнаха. Тя започна да се смее.

Спенсър също се разсмя.

— Глупава птица.

— Да. — Мелиса въздъхна с облекчение. Тя огледа стаята, първо конструктора Лего, след това шестте малки маски на понита, наредени върху масата в далечния ъгъл. Посочи ги с пръст.

— Помниш ли как ги използвахме, за да се правим на магаренца?

— Да. — Госпожа Хейстингс им даваше всичките си гримове и червила, и те прекарваха часове в рисуване на огнени очи и големи устни на понитата.

— Ти им слагаше сенки на ноздрите — подразни я Мелиса.

Спенсър се изхили, потупвайки синьо-лилавата грива на едно розово пони.

— Искан носовете им да бъдат толкова красиви, колкото и останалата част от лицето им.

— Ами тези помниш ли ги? — Мелиса се приближи до големия скрин и надникна вътре. — Не мога да повярвам, че сме имали толкова много кукли.

Вътре не само имаше повече от сто кукли, от Барбита до немски антики, които най-вероятно не би трябвало да се подхвърлят в скрина с детски играчки, както и тонове облекла, обувки, чанти, коли, коне и кучета. Спенсър измъкна едно Барби, облечено със строг син блейзър и права пола.

— Помниш ли как ги правехме изпълнителни директорки? Моята беше шефка на фабрика за захарен памук, а твоята беше директорка на компания за гримове.

— Тази беше президент. — Мелиса измъкна една кукла, чиято тъмноруса коса беше грижливо подстригана до брадичката, точно като нейната.

— А тази имаше много гаджета. — Спенсър вдигна една красива кукла с дълга руса коса и сърцевидно лице.

Двете сестри въздъхнаха. Спенсър усети бучка в гърлото си. В онези години двете играеха заедно с часове. Понякога дори не искаха да ходят на плажа, а когато ставаше време за лягане, Спенсър винаги

плачеше и молеше родителите си да ѝ разрешат да спи в спалнята на Мелиса.

— Съжалявам за това със „Златата орхидея“ — изведнъж изтърси тя. — Ще ми се да не се беше случвало.

Мелиса вдигна красивата кукла, която Спенсър бе държала — онази с многото гаджета.

— Ще искат да отидеш и в Ню Йорк, нали знаеш. И да анализираш есето си пред няколко съдии. Трябва да познаваш материала много добре.

Спенсър здраво стисна Барбито-изпълнителна директорка за непропорционално тънкото кръстче. Дори родителите и да не я накажеха за преписаното есе, комитетът на „Златната орхидея“ със сигурност щеше да го направи.

Мелиса се отдалечи към дъното на стаята.

— Но ти ще се справиш. Най-вероятно ще спечелиш. И знаеш много добре, че ако успееш, мама и татко ще ти подарят нещо невероятно.

Спенсър примигна.

— И ти няма да имаш нищо против? Въпреки това, че съм използвала... твоето есе?

Мелиса сви рамене.

— Вече го преглътнах.

Тя замълча за момент, след което се пресегна към високия шкаф, който Спенсър не беше забелязала досега. В ръката ѝ се появи голяма бутилка с водка „Сива гъска“. Тя я разклати, бистрата течност се разплиска в стъкления съд.

— Искаш ли?

— Р-разбира се — заекна Спенсър.

Мелиса се приближи до шкафчето над малкия хладилник в стаята и измъкна оттам две чаши от миниатюрния сервиз за чай от китайски порцелан. Като използваше само здравата си ръка, Мелиса несръчно наля водка в двете чашки. С носталгична усмивка тя подаде на Спенсър любимата ѝ светлосиня чаена чаша — Спенсър обичаше да се преструва, че припада, ако се наложеше да пие от друга. Беше изненадана, че Мелиса си спомня това.

Спенсър отпи от чашата и усети как водката прогаря гърлото ѝ.

— Откъде знаеше, че тук има бутилка?

— Двамата с Иън я скрихме още преди години, през Седмицата на горните класове — обясни Мелиса. Тя седна в детското столче, боядисано в лилави и розови райета, коленете ѝ почти опряха в брадичката. — Ченгетата дебнеха навсякъде по пътищата и двамата толкова се страхувахме да я носим с нас, затова решихме да я скрием тук. Смятахме да се върнем по-късно за нея... само че не го направихме.

Лицето на Мелиса придоби отсъстващо изражение. Двамата с Иън бяха скъсали неочаквано, скоро след Седмицата на горните класове — в същото лято, когато Али изчезна. Тогава Мелиса се представи като свръх трудолюбива, работеше на две места по часово и доброволно помагаше в музея „Брендиуайн ривър“. Въпреки че никога нямаше да си го признае, Спенсър подозираше, че тя се бе опитвала да ангажира съзнанието си, за да не мисли за скъсването с Иън и колко я е заболяло от това. Дали заради тъжното изражение на лицето ѝ, или просто защото беше казала на Спенсър, че сигурно ще спечели „Златната орхидея“, но Спенсър изведнъж изпита желание да ѝ каже истината.

— Трябва да ти кажа нещо — прокашля се тя. — В седми клас целунах Иън, докато двамата бяхте гаджета. — Тя тежко преглътна. — Беше само една целувка, нищо друго не съм искала, кълна се. — Сега, след като си го призна, Спенсър просто не можеше да се спре. — Нямаше нищо общо с онова, което беше между Иън и Али.

— Онова между Иън и Али — повтори Мелиса, като гледаше надолу към Барбито, което държеше в ръка.

— Да. — Спенсър усещаше стомаха си като вулкан, който се готвеше да изригне. — Али ми каза, точно преди да изчезне, но сигурно съм го блокирала в съзнанието си.

Мелиса започна да разресва косата на русото Барби, като устните ѝ леко започнаха да треперят.

— Била съм блокирала и някои други неща — продължи Спенсър с треперещ глас, като се чувстваше леко напрегната. — Онази нощ Али наистина ме ядоса — каза, че съм харесвала Иън, че съм се опитвала да ѝ го открадна. Сякаш наистина искаше да ме ядоса. И тогава аз я блъснах. Не съм искала да я нараня, но се страхувам, че...

Спенсър покри лицето си с ръце. Докато разказваше на Мелиса, представата за случилото се отново изникна в съзнанието ѝ.

Дъждовните червеи, които се бяха появили след дъжда от предишната нощ, се гърчеха по пътеката. Презрамката на розовия сутиен на Али се свлече по рамото ѝ, пръстенът на палеца ѝ проблесна на лунната светлина. Това беше истина. Беше се случило.

Мелиса остави Барбито в скута си и отпи от водката.

— Всъщност знам, че Иън те е целунал. Знам и това, че Иън и Али са били заедно.

Спенсър зяпна изненадано.

— Иън ти е казал?

Мелиса сви рамене.

— Предположих. Иън не може добре да пази в тайна подобни неща. Не и от мен.

Спенсър погледна към сестра си и усети как по гърба ѝ пробягва тръпка. Гласът на Мелиса бе монотонен, сякаш се опитваше да потисне своя кикот. След това Мелиса вдигна поглед към нея и я погледна в очите. Тя се усмихна широко, странно.

— А относно това, че се притесняваш да не си убила Али, не мисля, че си способна на такова нещо.

— Ти... наистина ли!

Мелиса бавно поклати глава и после накара куклата в скута ѝ да направи същото.

— За да убие, човек трябва да е уникален, а ти не си.

Тя вдигна чашата си с водка и я пресуши. След това, със здравата си ръка, Мелиса вдигна куклата за врата и ѝ отчупи главата. Вдигна я и я подаде на Спенсър с широко отворени очи.

— Изобщо не си такава.

Главата на куклата идеално пасна на ямичката в дланта на Спенсър, устните ѝ бяха накъдрени във флиртуваща усмивка, очите ѝ бяха сапфирено сини. Спенсър усети, че ѝ се повдига. Досега не беше забелязала, но куклата ужасно приличаше на... Али.

8.

НИМА В ЧАКАЛНЯТА НА БОЛНИЦАТА НЕ ГОВОРЯТ САМО ЗА ТОВА?

Понеделник сутринта, вместо след биенето на звънеца да се втурне веднага към часа по английски, Ариа хукна към изхода на училището „Роузууд дей“. Беше получила есемес от Лукас. Ариа, щом можеш, ела в болницата, пишеше в него. Най-после започнаха да пускат хора при Хана.

Тя бе толкова завладяна от тази мисъл, че не видя брат си Майк, докато той не застана пред нея. Беше облякъл тениската си с щампа на Плейбой под униформеното сако на „Роузууд дей“ и носеше гривната си на състезател по лакрос. На нея беше гравирани неговият отборен псевдоним, който, по незнани причини, беше Бивол. Ариа не посмя да попита защо — това сигурно беше някаква тяхна си шега за пениса му или нещо такова. С всеки изминал ден отборът по лакрос се превръщаше все повече в нещо като университетско братство.

— Здравсти — каза леко объркано Ариа. — Как си?

Ръцете на Майк изглеждаха като заварени за хълбоците му. Подигравателната усмивка на лицето му показваше, че не е склонен да разменя учтивости.

— Чух, че вече живееш при татко.

— Като последно убежище — бързо каза Ариа. — Дватамата с Шон скъсахме.

Майк присви сините си очи.

— Знам, и това разбрах.

Ариа отстъпи назад изненадана. Майк не знаеше за Езра, нали?

— Просто исках да ти кажа, че дватамата с татко се заслужавате един друг — изстреля Майк, като рязко се извъртя и едва не се сблъска с едно момиче в униформа на мажоретка. — До после.

— Майк, почакай! — извика Ариа. — Всичко ще се оправи, обещавам!

Но той просто продължи да върви. Предишната седмица Майк бе разбрал, че цели три години Ариа е знаела за връзката на баща му. Външно се държеше твърдо и приемаше хладнокръвно раздялата на родителите си. Играеше лакрос, подхвърляше мръснишки коментари към момичетата и се опитваше да се държи хулигански, като съотборниците си, по коридорите. Но Майк беше като песен на Бьорк весел и забавен на повърхността, но врящ и кипящ от противоречия и болка. Не можеше да си представи какво би си помислил Майк, когато разбере, че Байрън и Мередит се канят да се женят.

Тя въздъхна тежко и продължи да крачи към изхода. Изведнъж забеляза някаква фигура, облечена с костюм в три части, която се взираше в нея от другия край на коридора.

— Отивате ли някъде, госпожице Монтгомъри? — попита директорът Епълтън.

Ариа примигна и лицето ѝ пламна. Не беше виждала Епълтън откакто Шон беше разказал на целия персонал в „Роузууд дей“ за Езра. Но Епълтън всъщност не изглеждаше ядосан — а по-скоро... нервен. Сякаш Ариа бе някой, с когото трябва да се държи много, много деликатно. Тя се опита да скрие усмивката си. Сигурно на Епълтън и се искаше Ариа да ползва жалба срещу Езра или въобще да споменава за случилото се. Това би привлякло нежелано внимание към училището, а „Роузууд дей“ не можеше да си позволи това.

Ариа се обърна към него, изпълнена със самочувствие.

— Трябва да отида на едно място — натърти тя.

Бягането от часове не се толерираше в „Роузууд дей“, но Епълтън не направи нищо, за да я спре. Може би бъркотията с Езра все пак беше довела до нещо хубаво.

Тя бързо стигна до болницата и хукна по стълбите към третия етаж, където се намираше интензивното отделение. Там пациентите бяха разположени в кръг, разделени само от завеси. В средата стоеше продълговато бюро във формата на „V“. Ариа мина покрай една възрастна чернокожа жена, която изглеждаше мъртва, един мъж с посребряла коса и медицинска яка на шията, и една четирийсетгодишна жена, която изглеждаше изтощена и тихо си мърмореше нещо. Отделението, в което лежеше Хана, се намираше по-надолу по коридора. С дългата си блестяща коса, гладка кожа и стегнато младо тяло, Хана определено нямаше вид на човек, чието

място е в интензивното. Малкото ѝ отделено пространство бе изпълнено с цветя, кутии с шоколадови бонбони, купчини списания и плюшени играчки. Някой ѝ беше купил голямо бяло мече, облечено в щампована туника. Когато Ариа погледна към етикета на плюшената му лапичка, видя, че името му е Диана фон Фюретсемечо. На ръката на Хана бе сложен съвсем нов бял гипс. Лукас Бийти, Мона Вандерваал и родителите на Хана вече се бяха разписали върху него.

Лукас седеше в един жълт пластмасов стол до леглото на Хана, а в скута му се мъдреше списание „Тийн Воуг“.

— Дори краката с пастелен цвят могат да спечелят от бронзиращия мус „Ланком Солей Флаш“, който гарантира на кожата дискретна лъскавина — прочете той и си наплюнчи пръста, за да отгърне страницата. Щом забеляза Ариа, той млъкна и лицето му придоби смутено изражение. — Лекарите казаха, че е хубаво да ѝ говорим — че тя може да ни чува. Но вероятно есента не е подходящото време да ѝ говорим за бронзиращи мусове. Дали вместо това да не ѝ прочета статията за Коко Шанел? Или другата, за новите стажанти в „Тийн Воуг“? Казват, че са по-добри от момичетата в „Хилс“

Ариа погледна към Хана и усети буца в гърлото си. Метални решетки ограждаха леглото ѝ, сякаш се намираще в детско креватче и имаше опасност да се претърколи. По лицето ѝ се виждаха позеленели отоци, а очите ѝ изглеждаха като запечатани. За пръв път в живота си Ариа виждаше пациент в кома отблизо. Апаратът, който отчиташе сърцебиенето и кръвното налягане на Хана, започна да издава постоянни звуци — бийп, бийп, бийп. Ариа почувства безпокойство. Тя не можеше да не си представи как бипкането изведнъж преминава в постоянен равен звук, какво винаги се случваше във филмите, когато някой умира.

— Лекарите казаха ли каква е прогнозата ѝ? — попита Ариа с треперещ глас.

— Ами, ръката ѝ потрепваше. Ето така, виждаш ли? — Лукас посочи дясната ръка на Хана, онази с гипса. Ноктите ѝ имаха вид на лакирани с блестящ коралово червен лак. — Което изглежда обещаващо. Но лекарите казват, че може и нищо да не означава — те все още не знаят дали има някакво мозъчно увреждане.

Стомахът на Ариа се сви.

— Аз обаче се опитвам да мисля позитивно. Потрепването означава, че тя скоро ще се събуди. — Лукас затвори списанието и го остави на леглото до Хана. — И очевидно част от записите на мозъчната ѝ дейност показват, че може би е била будна по някое време през нощта, но никой не го е видял. — Той въздъхна. — Отивам да си взема една газирана вода. Искаш ли нещо?

Ариа поклати глава. Лукас стана от стола и Ариа зае мястото му. Преди да излезе от стаята, той потропа с пръсти по рамката на вратата.

— Чу ли, че в петък ще се проведе нощно бдение за Хана?

Ариа сви рамене.

— Не смяташ ли, че е много странно да се проведе в кьнтри клуб!

— Донякъде — прошепна Лукас. — Или пък е подходящо.

Ухили се на Ариа и излезе. Докато той натискаше бутона за автоматично отваряне на вратата на интензивното, за да излезе в коридора, Ариа се усмихваше. Тя харесваше Лукас. Изглежда той се отнасяше към претенциозните роузуудски глупости със същото пренебрежение като нея. И определено беше добър приятел. Ариа нямаше представа как е успял да се измъкне от училище за толкова време, че да остане при Хана, но беше много мило, че някой седи при нея.

Ариа се пресегна и докосна ръката ѝ, а пръстите на Хана се свиха около нейните. Ариа изненадано дръпна ръката си, след което се наруга. Та Хана не беше мъртва. Ариа не беше стиснала ръката на труп, че да се стряска от това, че трупът е стиснал нейната.

— Добре, ще дойда този следобед и ще прегледаме всички снимки заедно — чу се глас зад гърба ѝ. — Така става ли?

Ариа се извърна рязко, като едва не падна от стола. Спенсър затвори телефона си и извинително ѝ се усмихна.

— Извинявай. — Тя завъртя очи. — Не могат да направят годишника без мен. — Погледна към Хана и пребледня. — Дойдох веднага, щом започна междучасието. Как е тя?

Ариа сви юмруци толкова силно, че палецът ѝ странно изпука. Беше невероятно как въпреки случилото се Спенсър продължава да ръководи хиляди комитети и дори намира време да се появи на първа страница на „Филаделфия Сентинъл“. Въпреки че Уайлдън повече или по-малко бе оневинил Спенсър, нещо у нея караше Ариа да страни.

— Къде беше? — попита тя с остър глас.

Спенсър отстъпи назад, сякаш Ариа ѝ беше зашлевила шамар.

— Трябваше да замина с родителите си. В Ню Джърси. Върнах се веднага щом можах.

— Получи ли съобщението на А. в събота? — поиска да разбере Ариа. — Тя знаеше твърде много?

Спенсър кимна, но не каза нищо. Заигра се с пискюлите на чантата си от туид и внимателно огледа цялата медицинска техника около Хана.

— Хана успя ли да каже кой е? — попита Ариа.

Спенсър се намръщи.

— Кой е?

— А. — Спенсър изглеждаше объркана и Ариа усети как в нея се надига раздразнение. — Спенсър, Хана знаеше кой е А. — Тя я изглежда внимателно. — Хана не ти ли каза с кого отива да се срещне?

— Не. — Гласът на Спенсър се пречупи. — Каза само, че има да ми каже нещо важно. — Тя изпусна една дълга въздишка.

Ариа се сети за ужасените ококорени очи на Спенсър, които надничаха между дърветата зад „Роузууд дей“.

— Да знаеш, че те видях — изтърси тя. — Видях те в събота в гората. Ти просто... си седеше там. Какво правеше?

Лицето на Спенсър изгуби всичкия си цвят.

— Бях уплашена — прошепна тя. — През живота си не съм виждала нещо толкова страшно. Не мога да си представя, че някой наистина иска да причини нещо толкова на Хана.

Спенсър изглеждаше ужасена. Внезапно Ариа усети как подозрителността я напуска. Тя се зачуди какво би си помислила Спенсър, ако разбере, че Ариа бе решила, че тя е убиецът на Али и дори е споделила тази своя теория с Уайлдън. Сети се за осъдителните му думи: С това ли се занимават напоследък роузуудските момичета? Да потопяват старите си дружки за убийство? Може би Уайлдън беше прав: Спенсър е участвала в някои от училищните пиеси, но не беше чак толкова добра актриса, че да убие Али, да се върне в хамбара и да убеди другите ѝ най-добри приятелки, че е невинна, че не знае нищо и е също толкова уплашена.

— И аз не мога да си представя, че някой може да ѝ го причини — тихо каза Ариа. — В събота разбрах нещо. Мисля... Мисля, че

когато бяхме в седми клас, Али и Иън Томас са имали връзка.

Спенсър зина от изненада.

— И аз го разбрах в събота.

— Ама ти не го ли знаеше вече? — Ариа се почеса по главата, наистина изненадана.

Спенсър пристъпи към леглото на Хана. Тя не откъсваше очи от бистрата течност, която се вливаше в системата на Хана.

— Не.

— Мислиш ли, че някой друг е знаел?

По лицето на Спенсър пробяга неопишуемо изражение. Този разговор изглежда я кара да се чувства наистина неудобно.

— Мисля, че сестра ми е знаела.

— Мелиса е знаела през цялото време и не е казала нищо? — Ариа плъзна ръка по бузата си. — Странна работа. — Тя се сети за трите улики към убиеца на Али, които А. ѝ беше изпратил: че е наблизо, че иска нещо, което Али е имала, и че е познавал всеки сантиметър от задния двор на семейство Дилорентис. Трите улики заедно можеха да се отнесат само до шепата хора. Ако Мелиса е знаела за Али и Иън, тя може би бе една от тях.

— Дали да не кажем на ченгетата за Иън и Али? — предложи Спенсър.

Ариа стисна ръце.

— Споменах го на полицаи Уайлдън.

Спенсър се изненада.

— О! — каза тя с тих глас.

— Имаш ли нещо против? — попита Ариа, повдигайки веждите си.

— Не — бързо каза Спенсър, запазвайки самообладание. — Ами... Мислиш ли, че трябва да им кажем и за А.?

Очите на Ариа се разшириха.

— Ако го направим, А. може... — Тя замълча и усети, че ѝ се повдига.

Спенсър се втренчи в Ариа.

— А. има пълен контрол над живота ни — прошепна тя.

Хана продължаваше да лежи неподвижно в леглото си. Ариа се зачуди дали наистина е възможно да ги чува, както каза Лукас. Може би беше чула всичко, което бяха казали за А. и искаше да им съобщи

каквото знае, само че беше в капана на комата. Или пък е чула всичко, което казват и е отвратена, че говорят за това, вместо да се тревожат дали изобщо ще се съвземе.

Ариа приглади чаршафа на гърдите ѝ, и го подпъхна под брадичката ѝ, както правеше Ила, когато Ариа беше болна от грип. Изведнъж един проблясък в малкия прозорец над леглото на Хана привлече вниманието ѝ. Ариа се напрегна, нервите ѝ се опънаха. Изглежда някой до завесата на Хана се опитваше да се скрие зад една празна инвалидна количка.

Тя скочи с разтупкано сърце и дръпна рязко завесата.

— Какво? — извика Спенсър, като също се обърна.

Ариа си пое дълбоко въздух.

— Нищо. — Който и да се криеше там, вече беше изчезнал.

9.

ИЗОБЩО НЕ Е ЗАБАВНО ДА СИ ИЗКУПИТЕЛНА ЖЕРТВА

В очите на Емили блесна светлина. Тя гушна възглавницата си и отново заспа. Сутрешните звуци в Роузууд бяха също толкова предвидими, колкото и изгревът — лаенето на кучетата на семейство Клоуз, докато се разхождаха из квартала, тракането на камиона за събиране на сметта, звуците от сутрешното шоу „Днес“, което майка ѝ гледаше всяка сутрин по телевизията, и кукуригането на петел.

Изведнъж тя отвори широко очи. Петел ли?

В стаята миришеше на сено и на водка. Леглото на Аби беше празно. Тъй като предишната вечер братовчедите ѝ бяха пожелали да останат до по-късно, Триста я беше докарала до портата на семейство Уийвър. Може би Аби все още не се беше прибрала — за последно я беше видяла на купона, награбила някакво момче с тениска на университета в Айова, която имаше на гърба щампа на талисмана им Хърки Ястреба. Когато извърна глава настрана, тя видя леля си Хелене да стои до вратата. Емили изпищя и се уви в чаршафа. Хелене вече беше облякла дълъг сукман, съшит от различни парчета плат, и тениска с набрани ръкави. Очилата ѝ едва се крепяха на върха на носа.

— Виждам, че си се събудила — каза тя. — Ако обичаш, слез долу.

Емили бавно се измъкна от леглото, облече си една риза, долнището на анцуга от плувния екип и чифт плетени чорапи. Спомените от предишната нощ я връхлетяха и ѝ подействаха толкова успокояващо, колкото взимането на дълга гореща вана. Емили и Триста бяха прекарали остатъка от предишната нощ танцувайки като полудели, като към тях се беше присъединила и групичка момчета. По пътя към къщата на семейство Уийвър не спираха да си говорят, въпреки че и двете бяха изтощени. Преди Емили да слезе от колата, Триста я беше докоснала по ръката.

— Радвам се, че се запознахме — беше прошепнала тя. Емили също се радваше.

Джон, Мат и Аби седяла на кухненската маса и сънливо се взираха в купичките си със зърнена закуска.

— Здравсти, народе — каза приветливо Емили. — Има ли нещо друго за закуска, освен мюсли и палачинки?

— Според мен закуската не е основният ти проблем в момента, Емили.

Емили се обърна и кръвта ѝ се смрази. Чичо Алън стоеше вдървено до плота, а на изсеченото му, загрубяло лице беше изписано разочарование. Хелене се наведе към печката със същото строго изражение. Погледът на Емили нервно прескачаше от Мат към Джон и Аби, но никой от тях не ѝ отвърна.

— И така. — Хелене започна да крачи напред-назад из стаята, а квадратните токчета на обувките ѝ потракваха по дървения под. — Знаем къде сте били снощи.

Емили се сви в стола си и усети как бузите ѝ пламват. Сърцето ѝ започна да бие като полудяло.

— Искам да знам чия беше тази идея. — Хелене обикаляше около масата както ястреб кръжи около плячката си. — Кой поиска да излезете с тия ученици от общинското училище? Кой реши, че можете да пиете алкохол?

Аби подгони едно самотно зрънце в купата си. Джон се почеса по бузата. Емили стисна здраво устни. Тя със сигурност нямаше да каже нищо. Заедно с братовчедите си щяха да проявят солидарност и да запазят мълчание за свое собствено добро. Така бяха постъпили Емили, Али и останалите преди няколко години, при един от редките случаи, когато ги бяха хванали, че вършат нещо нередно.

— И така? — каза Хелене с остър глас.

Брадичката на Аби потрепери.

— Беше Емили — изригна тя. — Тя ме заплаши, мамо. Знаеше за училищния купон и ме накара да я заведа. Взех Мат и Джон с нас, за да ни пазят.

— Какво? — ахна Емили. Почувства се така, сякаш Аби я бе ударила през гърдите с големия дървен кръст, който висеше на вратата. — Не е вярно! Как бих могла да знам за някакво си парти? Та аз не познавам никого, освен вас!

Хелене изглеждаше отвратена.

— Момчета? Емили ли беше виновна?

Мат и Джон бяха забили погледи в купите си и кимнаха мълчаливо.

Емили огледа масата, не можеше да диша от яд и безсилие. Искаше ѝ се да изкрещи и да разкаже всичко, както си беше. Мат пиеше на екс алкохол от пъпа на едно момиче. Джон танцуваше по боксерки. Аби се беше заиграла с пет момчета и може би една крава. Ръцете ѝ започнаха да треперят. Защо ѝ причиняваха това? Нима не ѝ бяха приятели?

— Никой от вас не изглеждаше недоволен от това, че се намира там!

— Това е лъжа! — изпищя Аби. — Всички бяхме ужасно недоволни!

Алън хвана Емили за рамото и я дръпна да се изправи с такава грубост, каквато тя не бе срещала в живота си.

— Това няма да се получи — каза той с нисък глас, като приближи лице към нейното. Миришеше на кафе и нещо органично, най-вероятно тор. — Вече не си добре дошла тук.

Емили отстъпи назад и усети как сърцето ѝ потъва в петите.

— Какво?

— Направихме голяма услуга на родителите ти — изръмжа Хелене. — Те казаха, че си трудно дете, но не очаквахме това. — Тя включи безжичния телефон. — Веднага ще им се обадя. Ще те откараме до летището, но те трябва да платят билета ти до дома. И да решат какво да правят с теб.

Емили усети как пет чифта уийвърови очи се вторачват в нея. Опита се да сдържи сълзите си, като на няколко пъти си пое дъх, вдишвайки застоялия селски въздух. Братовчедите ѝ я бяха предали. Никой от тях не беше на нейна страна. Всъщност никой не беше.

Тя се обърна и хукна към малката спалня. Щом стигна там, нахвърля дрехите си обратно в раницата. Повечето от тях все още миришеха на дома — смесица от омекотител „Снагъл“ и подправките на майка ѝ. Зарадва се, че никога няма да поемат миризмата на тази ужасна къща.

Емили се спря за миг, преди да дръпне ципа на раницата. Хелене сигурно вече се обаждаше на родителите ѝ и им разказваше всичко. Тя

си представи майка си, която стои в кухнята им в Роузууд, как държи телефона до ухото си и казва: „Моля ви, не връщайте Емили обратно в Роузууд. Животът ни е идеален без нея.“

Очите на Емили се замъглиха от сълзи и сърцето ѝ буквално я заболя. Никой не я искаше. Тогава какво щеше да направи Хелене? Дали ще се опита да изпрати Емили някъде другаде? Във военно училище? В манастир? Дали манастирите все още съществуват?

— Трябва да се махна оттук — прошепна Емили в студената малка стая. Мобилният ѝ телефон все още лежеше на дъното на буркана за глоби в коридора. Капакът му се свали лесно и не се включи никаква аларма. Тя пушна телефона в джоба си, грабна чантите си и се повлече надолу по стълбите. Ако успееше да се измъкне от фермата на семейство Уийвър, тя беше сигурна, че на около километър оттук има малка бакалия. Щом стигне до там, може да планира следващия си ход.

Устремена към външната порта, тя почти пропусна Аби, която се беше облегнала върху мрежестата ограда. Емили така се стресна, че изпусна раницата върху краката си. Краищата на устата на Аби се извиха надолу.

— Досега никога не ни беше хващала. Сигурно си направила нещо, за да привлечеш вниманието ѝ.

— Нищо не съм направила — безпомощно каза Емили. — Заклевам се.

— Сега заради теб ще стоим тук заключени с месеци. — Аби подбели очи. — И за твое сведение, Триста Тейлър е истинска уличница. Скача върху всичко на два крака — и мъжко, и женско.

Емили отстъпи назад, останала без думи. После грабна чантата си и хукна по предната пътечка. Когато стигна до портата, видя, че козата все още е завързана за металния стълб и камбанката леко подрънква на врата ѝ. Въжето не беше достатъчно дълго, че да ѝ позволи да легне на земята, и като че ли Хелене дори не ѝ беше наляла вода. Когато Емили се взря в жълтите очи на козата със странни, квадратни зеници, тя усети някаква връзка между тях — между изкупителната жертва и жертвата на „лошотията“ си. Тя знаеше какво е да си жестоко и несправедливо наказан.

Емили си пое дълбоко въздух и свали въжето от врата на козата, след което отвори портата и размаха ръце.

— Бягай, момиче — прошепна тя. — Къш!

Козата се втренчи в Емили със свити устни. Направи една крачка напред, после още една. Когато излезе през портата, тя изведнъж препусна надолу по пътя. Изглеждаше толкова щастлива, че е на свобода.

Емили затръшна портата зад себе си. Тя също беше ужасно щастлива, че напуска това място.

10.

ТОЛКОВА БЕЗРАЗЛИЧНА, КОЛКОТО САМО АРИА МОЖЕ ДА БЪДЕ

В понеделник следобед се струпаха облаци, затъмниха небето и донесоха ветрове, които разлюляха клоните на дърветата в Роузууд, покрити с жълти листа. Ариа нахлупи ягодиовата си барета си от мериносова вълна над ушите и се втурна към сградата „Франк Лойд Райт“ в колежа „Холис“, където се провеждаха арт — курсовете. В преддверието висяха картините от няколко студентски изложби, обяви за разпродажби на произведения на изкуството и обяви, в които се търсеха съквартиранти. Ариа забеляза един флаер, на който пишеше „ВИЖДАЛИ ЛИ СТЕ РОУЗУУДСКИЯ ВОАЙОР?“ Имаше ксерокопирана снимка на фигура, която се мерзелееше между дърветата, също толкова неясна и замазана, колкото тъмните снимки на Чудовището от Лох Нес. Предишната седмица във вестниците се бяха появили няколко материала за роузуудския воайор, който бе преследвал хората наоколо и беше следил всяко тяхно движение. Но от няколко дни Ариа не беше чувала нищо за воайора... нито бе получавала съобщения от А.

Асансьорът не работеше и Ариа се изкачи по студените сиви циментени стълби до втория етаж. Тя откри стаята, в която се провеждаше курсът по Безцелно изкуство и с изненада установи, че вътре е тъмно и тихо. Пред прозореца в дъното на стаята потрепна една нащърбена сянка и когато очите на Ариа привикнаха към тъмнината, тя установи, че стаята е пълна с хора.

— Заповядай — чу се пресипнал женски глас.

Ариа опипом се придвижи навътре. Старата сграда скърцаше и стенеше. Някой до нея миришеше на мента и чесън. Друг лъхаше на цигари. Тя чу сподавен смях.

— Мисля, че вече се събрахме всички — чу се отново гласът. — Казвам се Сабрина. Добре дошли на курса по Безцелно изкуство.

Сигурно всички се чудите защо стоим тук на угасени лампи. Изкуството е свързано с виждането, нали? Е, познайте — всъщност не съвсем. Изкуството е свързано и с докосването и помирисването... и определено с усещането. Но най-вече с отпускането. С изхвърлянето през прозореца на всичко, което досега сте приемали за истина. С пълното и безусловно приемане на непредсказуемостта на живота, отхвърлянето на всякакви ограничения и започването отначало.

Ариа потисна една прозявка. Сабрина имаше бавен и приспивен глас, който я караше да се свие и да затвори очи.

— Светлините са изгасени заради едно малко упражнение — продължи Сабрина. — Ние всички създаваме в съзнанието си образи на околните, базирани върху някои елементарни следи. Като начина, по който звучи нечий глас, например. Или музиката, която харесва. Нещата, които знаете за нечие минало, може би. Но понякога преценките ни са погрешни; всъщност са доста неверни.

Преди години Ариа и Али посещаваха заедно съботните арт — курсове. Ако сега Али беше с нея, щеше да завърти очи и да каже, че Сабрина сигурно има пърхот в косата и космати подмишници. Но Ариа реши, че в думите на Сабрина, има смисъл — особено по отношение на Али. Напоследък се оказваше, че всичко, което Ариа мислеше, че знае за Али, е невярно. Ариа никога не би помислила, че Али има тайна връзка с гаджето на сестрата на най-добрата си приятелка, въпреки че това определено обясняваше странното ѝ държане в дните преди да изчезне. През онези последни няколко месеца имаше периоди, в които Али напълно изчезваше. Казваше, че излиза извън града с родителите си — което най-вероятно означаваше, че е с Иън. Или пък веднъж, когато Ариа отиде с колелото си до къщата на Али, за да я изненада, тя я откри да седи на един от големите речни камъни в задния им двор и да шепне нещо в телефона си.

— Ще се видим през уикенда, нали? — казваше Али. — Тогава ще поговорим за това.

Когато Ариа я извика, Али се извърна сепнато.

— С кого говориш? — невинно я попита Ариа. Али рязко затвори телефона си и присви очи. Замисли се върху думите си и после каза:

— Онова момиче, с което се целуваше баща ти... На бас, че е някоя пощуряла колежанка, която се мята на врата на всички момчета.

Искам да кажа, че се иска доста кураж да ходиш с учителя си.

Ариа се извърна огорчена. Али беше с нея в онзи ден, когато тя видя Байрън да се целува с Мередит, и не го беше забравила. Ариа подкара колелото си и чак когато преполови пътя към дома, се сети, че Али така и не беше отговорила на въпроса ѝ.

— И така, ето какво искам да направите — каза Сабрина силно, като прекъсна спомените на Ариа. — Намерете човека, който се намира най-близко до вас и стиснете ръцете му. Опитайте се да си представите как изглежда вашият съсед на основата на това, което усещат ръцете ви. След това ще светнем лампите и ще скицирате образа, който виждате в съзнанието си.

Ариа непохватно започна да опипва наоколо в тъмнината. Някой хвана ръката ѝ за китката и докосна дланта ѝ.

— Какво лице си представяте, когато докосвате този човек? — попита Сабрина.

Ариа затвори очи, опитвайки се да мисли. Ръката беше малка, студена и суха. В съзнанието ѝ започна да се оформя лице. Първо изрязаните скули, след това ясните сини очи. Дълга, руса коса, очертани розови устни.

Стомахът на Ариа се сви. Тя си мислеше за Али.

— Сега се обърнете с гръб към партньора си — инструктира ги Сабрина. — Извадете скициниците си, а аз ще светна лампите. Не поглеждайте към партньора си. Искам да скицирате точно онова, което сте видели в съзнанието си, след което ще проверим до каква степен то се доближава до действителността.

Очите на Ариа я заболяха от ярката светлина на лампите и тя с треперещи ръце отвори скичника си. После колебливо прокара молив по хартията, но колкото и да се опитваше, не можа да не нарисува лицето на Али. Когато отстъпи назад, усети буца в гърлото си. По устните на Али се четеше намек за усмивка, а в очите и блестеше дяволит пламък.

— Много добре — каза Сабрина, която изглеждаше точно така, както звучеше гласът ѝ — с дълга, сплъстена кестенява коса; големи гърди; плосък стомах и тънки, пилешки крака. Тя се премести към партньора на Ариа.

— Това вече е красиво — измърмори тя. Ариа усети раздразнение. Защо нейната рисунка не беше красива? Да не би някой

да рисува по-добре от нея? Това е невъзможно.

— Времето свърши — извика Сабрина. — Обърнете се и покажете резултата на партньора си.

Ариа бавно се обърна, като насочи ревнив поглед към предполагаемо красивата скица на партньора ѝ. И всъщност... тя наистина беше красива. Рисунката изобщо не приличаше на Ариа, но човекът бе предаден много по-добре, отколкото Ариа бе успявала да го направи някога. Очите на Ариа се плъзнаха по лицето на момичето до нея. То бе облечено с удобна тениска „Напет Лепор“. Косата ѝ беше тъмна и буйна, и се спускаше като водопад по раменете. Имаше кадифена кожа без никакви недостатъци. Изведнъж Ариа видя познатото чипо после. И огромните очила „Гучи“. В краката на момичето спеше куче, облечено със син брезентен потник. Тялото на Ариа се вкочани.

— Не мога да видя как си ме нарисувала — каза партньорката ѝ с мек, сладък глас. Тя посочи обяснително към своето куче-водач. — Но съм сигурна, че е страхотно.

Ариа усети как устата ѝ пресъхва. Нейна партньорка беше Джена Кавана.

11.

ДОБРЕ ДОШЛА... ТАКА ДА СЕ КАЖЕ

След дълъг период от нещо, наподобяващо блуждаене сред звездите, Хана внезапно се озова отново пред ярката светлина. Още веднъж седеше на задната веранда на Али. Отново усещаше, че ще се пръсне в плътно прилепналите си тениска и дънки.

— Ще направим нашето парти с преспиване в хамбара на Мелиса! — тъкмо казваше Спенсър.

— Чудесно — ухили се Али. Хана отстъпи назад. Може би бе осъдена да преживява отново и отново този ден, също като главния герой в онзи стар филм „Денят на мармота“.

Може би Хана беше вързана за този момент, докато не оправи нещата и не убеди Али, че се намира в смъртоносна опасност. Но... Последния път, когато Хана се бе озовала в този спомен, Али се беше обърнала към нея с думите, че всичко е наред. Но не беше наред! Нищо не беше наред.

— Али — рече Хана настоятелно. — Какво имаше предвид, като ми каза, че всичко е наред?

Али не ѝ обърна никакво внимание. Тя наблюдаваше Мелиса, която прекосяваше съседния двор на семейство Хейстингс, праметнала през ръката си абитуриентската си тога.

— Хей, Мелиса! — извика Али. — Вълнуваш ли се за пътуването до Прага?

— На кого му пука за нея? — изкрещя Хана. — Отговори ми на въпроса!

— Да не би Хана... да говори? — се чу някакъв глас отдалеч. Хана вирна глава. Гласът не беше на никоя от старите ѝ приятелки.

В другия двор Мелиса сложи ръка на хълбока си.

— Разбира се.

— Иън ще бъде ли с теб? — попита Али.

Хана хвана лицето на Али с две ръце.

— Иън няма никакво значение — каза натъртено тя. — Просто ме изслушай, Али!

— Кой е Иън? — Далечният глас звучеше така, сякаш идваше от другия край на някакъв много дълъг тунел. Гласът на Мона Вандерваал. Хана се огледа в двора на Али, но не видя Мона никъде.

Али се обърна към Хана и въздъхна раздражено.

— Откажи се, Хана.

— Но ти се намираш в опасност — избоботи Хана.

— Нещата невинаги са такива, каквито изглеждат — прошепна Али.

— Какво искаш да кажеш? — отчаяно извика Хана. Когато протегна ръка към Али, дланта ѝ просто мина през ръката ѝ, сякаш Али бе някакъв образ, проектиран на екран.

— Кой е този кой! — отново се чу гласът на Мона. Очите на Хана се отвориха. Ярката, болезнена светлина едва не я ослепи. Тя лежеше по гръб на някакъв неудобен матрак. Край нея стояха няколко фигури — Мона, Лукас Бийти, майка ѝ и баща ѝ.

Баща ѝ. Хана се опита да се намръщи, но лицевите ѝ мускули ужасно я заболяха.

— Хана. — Брадичката на Мона затрепери. — О, Господи. Ти се... събуди.

— Добре ли си, скъпа? — попита майка ѝ. — Можеш ли да говориш?

Хана погледна към ръцете си. Те поне бяха слаби и не приличаха на тлъсти джоланчета. След това видя системата, чиято игла бе забита в едната ѝ ръка, и гипса на другата.

— Какво става тук? — изграчи тя, като се огледа. Сцената, която се разкри пред очите ѝ, изглеждаше като нагласена. Мястото, където се намираще преди малко — задната веранда на Али, заедно със старите си приятелки, — ѝ се струваше много по-реално. — Къде е Али? — попита тя.

Родителите на Хана си размениха неспокойни погледи.

— Али е мъртва — тихо каза майката на Хана.

— Бъдете по-внимателни с нея. — Един белокоп мъж с орлов нос, облечен с бяла престилка, излезе иззад завесата и се приближи към леглото на Хана. — Хана? Казвам се Д-р Гайст. Как се чувстваш?

— Къде се намирам? — настоятелно попита Хана, със засилваща се паника в гласа. Бащата на Хана я хвана за ръката.

— Преживя катастрофа. Бяхме ужасно разтревожени.

Хана колебливо огледа лицата, които я заобикаляха, след това сведе поглед към различните уреди, прикрепени към тялото ѝ. В допълнение към системата имаше машина, която следеше работата на сърцето ѝ и тръбичка, която подаваше кислород през носа ѝ.

Усещаше студени и горещи вълни, които обливаха периодично тялото ѝ, а кожата ѝ беше настръхнала от страх и объркване.

— Катастрофа ли? — прошепна тя.

— Една кола те блъсна — каза майката на Хана. — В двора на „Роузууд дей“. Спомняш ли си?

Болничните чаршафи лепнеха, сякаш някой ги беше намазал с разтопен кашкавал. Хана се опита да си спомни, но в главата си не откри нищо за катастрофа. Последното нещо, което си спомняше, преди да се появи на верандата на Али, бе роклята „Зак Позен“ с цвят на шампанско, която бе получила за купона по случай рождения ден на Мона. Това се беше случило в петък вечерта, ден преди празненството. Хана се обърна към Мона, която изглеждаше едновременно смутена и облекчена. Под очите ѝ имаше огромни грозни пурпурни кръгове, сякаш не беше спала от дни.

— Нали не съм изпуснала купона?

Лукас изпръхтя. Раменете на Мона се напрегнаха.

— Не.

— Катастрофата стана след това — каза Лукас. — Не си ли спомняш?

Хана се опита да издърпа тръбичката за кислород от носа си — никой не изглежда привлекателно с разни неща, които стърчат от ноздрите му, — и откри, че тя е залепена за кожата ѝ. Затвори очи и се опита да се сети за нещо, каквото и да е, което да обясни случващото се. Но единственото, което видя, бе лицето на Али, което се приближава към нейното и прошепва нещо, преди да изчезне в черното нищо.

— Не — прошепна Хана. — Нищо от това не си спомням.

12. БЯГСТВОТО

В понеделник късно следобед Емили седеше на едно избеляло синьо бар столче в закусвалнята „М&Д“ срещу спирката на автобусите „Грейхаунд“ в Ейкрън, Охайо. Цял ден не беше яла нищо и размишляваше върху това дали да си поръча и парче гадно изглеждащ черешов пай заедно с кафето си с метален привкус. До нея един възрастен мъж бавно изсърба пълна лъжица пудинг с тапиока, а друг мъж с вид на кегла за боулинг и неговият приятел, който приличаше на игла за плетене, ровеха из чиниите си, в които имаше мазни бургери и пържени картофи. Джубокът свиреше някаква кънтяща кънтри песен, а сервитьорката се беше облегнала върху касовия апарат и бършеше праха от магнитчетата с формата на щата Охайо, които се продаваха за деветдесет и девет цента едното.

— Накъде си се запътила? — попита някой.

Емили вдигна глава и видя готвача на закусвалнята, здрав мъжага, който изглеждаше така, сякаш през времето, когато не се занимава с приготвяне на печено сирене, ходи на лов с лък и стрели. Емили потърси табелката с име, но той не носеше такава. На червената му готварска шапка се мъдреше една голяма самотна буква Л. Тя облиза устните си, като леко потрепери.

— Откъде знаеш, че съм се запътила нанякъде?

Той ѝ хвърли един многозначителен поглед.

— Не си тукашна. А и спирката на „Грейхаунд“ е от другата страна. Носиш голяма раница. Не съм ли умен?

Емили въздъхна, загледана в чашата с кафе. За по-малко от двайсет минути бърз ход пеша бе изминала пътя от къщата на Хелене до мини-маркета в края на пътя, дори и с тежката раница на гръб. Щом стигна там, тя си намери превоз до автобусната спирка и си купи билет за първия автобус, който напускаше Айова. За нещастие той отиваше в Ейкрън, място, където Емили не познаваше абсолютно никого. Дори още по-лошо, автобусът миришеше така, сякаш с него пътуваше някой

с разстроен стомах, а момчето, което седеше до нея, беше надуло айпода си до дупка и през цялото време припяваше на „Фол аут бой“, една група, която тя ненавиждаше. А когато автобусът спря на спирката в Ейкрън, Емили с изненада откри един грамаден краб, който пълзеше под седалката ѝ. Краб, при положение, че се намираха на километри от океана. Когато стигна до терминала и видя, че на голямото табло с разписанията пише, че автобусът за Филадельфия тръгва в десет вечерта, тя усети как от очите ѝ бликват сълзи. Никога досега Пенсилвания не ѝ беше липсвала толкова много.

Емили затвори очи, все още неспособна напълно да осъзнае, че наистина бяга. Много пъти си беше представяла как си събира багажа и бяга от къщи — Али казваше, че ще тръгне с нея. Хаваите бяха една от петте най-предпочитани дестинации. Както и Париж. Али казваше, че ще си сменят самоличностите. Когато Емили възрази с думите, че това би било доста трудно за изпълнение, Али сви рамене и каза:

— Не. Сигурно превръщането в някой друг е страшно лесно.

Независимо кое място щяха да изберат, те си обещаха да прекарват милиони часове заедно, и Емили тайно се надяваше, че може би, просто може би, Али ще осъзнае, че обича Емили толкова силно, колкото и Емили я обича. Но накрая Емили винаги започваше да се чувства гадно и казваше:

— Али, ти нямаш причина да бягаш. Животът ти тук е идеален.

В отговор Али само свиваше рамене и казваше, че Емили е права, че животът ѝ наистина е идеален.

Докато някой не я уби.

Готвачът усили звука на малкия телевизор, който се намираше до скарата и отворения пакет с нарязан хляб. Когато Емили вдигна глава, тя видя, че репортерката на СиЕнЕн стои пред познатата болница „Роузууд мемориал“. Емили я познаваше добре — минаваше покрай нея всеки ден, когато отиваше на училище.

— Научихме, че Хана Мерин, седемнайсетгодишната жителка на Роузууд и приятелка на Алисън Дилорентис, момичето, чието тяло загадъчно се появи преди месец в задния двор на старата ѝ къща, току-що се е събудила от комата, в която изпадна след трагичния инцидент в събота през нощта — казваше репортерката в микрофона си.

Чашата с кафе на Емили затрака в чинийката си. Кома? Родителите на Хана се появиха на екрана и казаха, че да, Хана е будна

и се чувства добре. Няма никакви улики за това кой или защо е блъснал Хана.

Емили закри устата си с ръка, която миришеше като изкуствената кожа, с която бяха тапицирани седалките в автобусите на „Грейхаунд“. Тя измъкна своята нokia от джоба на дънковото си яке и я включи. Искаше да пести батерията, защото без да иска бе забравила зарядното си в Айова. Пръстите ѝ трепереха, докато набираше номера на Ариа. Прехвърлиха я на гласова поща.

— Ариа, обажда се Емили — каза тя след сигнала. — Току-що разбрах за Хана и...

Гласът ѝ постепенно заглъхна, когато погледът ѝ се върна към екрана на телевизора. Там, в горния десен ъгъл, се мъдреше собствената ѝ физиономия от снимката, която си беше направила предишната година за училищния годишник.

— Още новини от Роузууд. Още една от приятелките на госпожица Дилорентис, Емили Фийлдс, е изчезнала — каза гюлетата. — Тази седмица тя е била на гости у роднини в Айова, но е изчезнала от къщата им тази сутрин.

Готвачът заряза печеното сирене на грила и се втренчи в екрана на телевизора. Лицето му придоби невярващо изражение. Той погледна към Емили, след това отново към екрана. Металната му шпатула падна на пода и издрънча.

Емили натисна „КРАЙ“, без да завърши съобщението си до Ариа. На екрана на телевизора се виждаха нейните родители, които стояха пред боядисаното в синьо павилионче на Емили. Баща ѝ бе облечен с най-хубавата си карирана риза, а майка ѝ се бе наметнала с кашмирената си жилетка. Карълайн стоеше встрани и държеше в ръце пред камерата снимката на отбора по плуване. Емили беше твърде зашеметена, за да се смути от това, че се вижда по националната телевизия, облечена в силно нарязан плувен костюм „Спийдо“.

— Много сме разтревожени — каза майката на Емили. — Искаме Емили да разбере, че ние я обичаме и искаме да се прибере у дома.

Очите на Емили се напълниха със сълзи. Думите не стигаха да опише как се почувства, когато чу майка си да произнесе тези три думи: ние я обичаме. Тя се плъзна от стола и прибра ръце в ръкавите си.

Думата ФИЛАДЕЛФИЯ бе изписана върху боядисания в червено, синьо и сребристо автобус на „Грейхаунд“, който бе спрял от другата страна на улицата. Големият часовник над барплота в закусвалнята показваше 9:53. Моля те, не позволявай всички билети за автобуса в десет да бъдат разпродадени, помоли се Емили.

Тя погледна към надрасканата набързо сметка, която лежеше до чашата ѝ с кафе.

— Ей сега се връщам — каза тя на готвача, като грабна чантите си. — Само да си купя билет за автобуса.

Готвачът продължаваше да изглежда така, сякаш е бил грабнат от торнадо и стоварен на друга планета.

— Не се тревожи — каза той със слаб гласец. — Кафето е за сметка на бара.

— Благодаря! — Камбанката на входната врата иззвъня, когато Емили излезе. Тя притича през магистралата и сви към автобусната спирка, като благодареше на всички сили във вселената за това, че пред гишето за билети нямаше опашка. Най-накрая си беше избрала дестинация: у дома.

13.

АВТОМОБИЛИТЕ БЛЪСКАТ САМО ЗАГУБЕНЯЦИ

Вторник сутринта, вместо да се занимава с упражненията си по пилатес в салона „Боди тоник“, Хана лежеше по гръб на леглото си, а две сестри я почистваха с мокра гъба. След като си тръгнаха, нейният лекар, Д-р Гайст, нахлу в стаята и светна лампата.

— Загаси я! — настоя Хана с остър глас, като закри очите си с ръце.

Д-р Гайст я остави да свети. Хана беше помолила да ѝ назначат друг лекар — щом ще прекарва цялото си време тук, не може ли поне да има лекар, който да е малко по-готин? — но изглежда, че никой в тази болница не я слушаше.

Хана се плъзна надолу под завивките и се огледа в малкото си огледалце „Шанел“. Да, ужасяващото ѝ лице все още беше там, заедно с шевовете на брадичката, тъмните кръгове под очите, подутата лилава горка устна и ужасните синини по ключицата ѝ — щяха да минат векове, преди отново да може да облече блуза с изрязано деколте. Тя въздъхна и затвори огледалцето. Нямаше търпение да замине за Бил бийч и да поправи всички поражения.

Д-р Гайст провери жизнените показатели на Хана на компютъра, който имаше вид на сглобяван през шейсетте.

— Възстановяваш се много добре. Сега, след като отокът ти спадна, не се забелязват никакви мозъчни наранявания. Вътрешните ти органи изглеждат в добро състояние. Това е истинско чудо.

— Ха! — промърмори Хана.

— Наистина е чудо. — Бащата на Хана се намърда вътре и застана зад Д-р Гайст. — Поболяхме се от притеснение, Хана. Направо ми става лошо като си помисля какво ти е причинил този тип. И че все още обикаля безнаказано.

Хана го стрелна с поглед. Баща ѝ беше облечен със сив костюм и лъснати черни половинки. През изминалите дванайсет часа след събуждането ѝ той бе проявявал изключително търпение и изпълняваше и най-дребните прищевки на Хана... а Хана имаше много прищевки. Първо поиска да я преместят в отделна стая — последното нещо, което би искала, бе да слуша как лелката от другата страна на завесата обяснява за проблемите с червата си и за предстоящата операция за подмяна на бедрената ѝ кост. След това Хана накара баща си да ѝ донесе портативен дивиди плейър и малко дивидита от близката видеотека. По платената кабелна телевизия в болницата вървяха само шест смотани канала. Тя умоляваше баща си да уговори сестрите да ѝ дават повече обезболяващи и след като заяви, че матракът на болничното легло е абсолютно неудобен, го изнуди да отиде в близкия магазин за мебели и да ѝ вземе дунапренен дюшек. Съдейки по гигантската чанта, която носеше в ръка, изглежда, че пазаруването му е било успешно.

Д-р Гайст пусна медицинския картон на Хана в джобчето на леглото ѝ.

— Може би след още няколко дни ще те изпишем. Имаш ли някакви въпроси?

— Да — каза Хана с дрезгав глас. Гърлото ѝ все още дращеше от тръбата за кислород, която ѝ бяха пъхнали след катастрофата. Тя посочи към иглата на системата, забита в ръката ѝ. — Колко калории ми дава това нещо? — Тя напипваше изпъкналите си ребра, което означаваше, че е отслабнала в болницата — бонус! — но просто искаше да бъде сигурна.

Д-р Гайст ѝ хвърли един налудничав поглед, може би той също си мечтаеше да може да си избира пациентите.

— В него има антибиотици и разни неща, които да те хидратират — бързо се намеси баща ѝ. Той потупа Хана по ръката. — Те ще те накарат да се чувстваш много по-добре.

Когато двамата тръгнаха да излизат, Д-р Гайст отново загаси лампата.

За момент Хана остана вторачена във вратата на стаята, след което отново се отпусна в леглото си. Единственото нещо, което можеше да я накара да се чувства по-добре в този момент, бе един

шестчасов масаж от някой готин, гол до кръста италиански манекен. А, да, и една чисто нова физиономия.

Тя не можеше да повярва, че това се случва точно с нея. Продължаваше да се чуди дали пък, след като отново заспи, няма да се събуди в собственото си легло, застлано с луксозни копринени чаршафи, красива както преди, готова да се впусне в поредния пазарен ден с Мона. Че кой бива блъснат от кола? Тя дори не се бе озовала в болницата заради някаква по-престижна причина, като например отвлечане или трагедията с цунамито в Тайланд, която беше преживяла Петра Немцова.

Но имаше нещо, което я плашеше много повече — нещо, за което тя не искаше дори да си помисли, — и това бе, че цялата предишна нощ представляваше просто една огромна черна дупка в паметта ѝ. Тя дори не можеше да си спомни купона на Мона.

Точно в този миг на вратата се появиха две познати фигури, облечени със сини сака. Когато видяха, че Хана е будна, Ариа и Спенсър се втурнаха бързо към нея с разтревожени лица.

— Какво?! — изстреля Хана, докато пригладжаше дългата си кестенява коса, която току-що беше напръскала с пяна „Бъмбъл & Бъмбъл“. — Ариа, ще трябва да се постарая повече, за да заприличаш на Флорънс Найтингейл. Шон е много по-добър в това.

Хана все още се тормозеше от мисълта, че бившето ѝ гадже Шон Ейкърд беше скъсало с нея, за да бъде с Ариа. Днес косата на Ариа висеше на фитили край лицето ѝ, а под униформеното си училищно сако беше облякла рокля на бели и червени карета. Приличаше на кръстоска между странната барабанистка на групата „Уайт Страйпс“ и покривка за маса. Освен това нима не знаеше, че ако Епълтън я хване, че не носи униформената си пола, веднага ще я изпрати да се преоблече?

— Двамата с Шон скъсахме — измърмори Ариа.

Хана повдигна вежди заинтригувано.

— О, наистина ли. И защо така?

Ариа седна на малкия оранжев пластмасов стол до леглото на Хана.

— Това сега няма значение. В момента важното... си ти. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Ще ми се да бяхме стигнали по-

рано на паркинга. Непрекъснато мисля за това. Можехме да спрем онази кола по някакъв начин. Можехме да те дръпнем от пътя ѝ.

Хана я изгледа и усети как гърлото ѝ се свива.

— Ти си била там!

Ариа кимна и се обърна към Спенсър.

— Всички бяхме там. Също и Емили. Ти искаше да се срещнем.

Пулсът на Хана се ускори.

— Така ли?

Ариа се наведе към нея. Дъхът ѝ миришеше на ментова дъвка „Орбит“, която Хана ненавиждаше.

— Каза ни, че знаеш кой е А.

— Какво? — прошепна Хана.

— Не си ли спомняш? — извика Спенсър. — Хана, виж кой те блъсна! — Тя измъкна своя сайджик от джоба си и изкара едно текстово съобщение на екрана. — Погледни!

Хана се вторачи в екрана.

Тя знаеше твърде много.

А.

— А. ни изпрати това веднага, след като колата те блъсна — прошепна Спенсър.

Хана примигна зашеметена. Съзнанието ѝ беше като една голяма, дълбока чанта „Гучи“, и ако Хана бръкнеше до дъното ѝ, може би щеше да открие спомена, който ѝ трябваше.

— А. се е опитал да ме убие? — Стомахът ѝ започна да се бунтува. Цял ден дълбоко в себе си тя таеше ужасното чувство, че това не е бил обикновен инцидент. Но се бе опитала да го потисне, като си казваше, че това са глупости.

— Може би А. е разговарял с теб? — опита се да отгатне Спенсър. — Или пък ти си го видяла да прави нещо. Можеш ли да си спомниш? Притесняваме се, че ако не си спомниш кой е А., той може... — Тя преглътна с усилие и отстъпи назад.

— ... Отново да нанесе удар — прошепна Ариа.

Хана потрепери и се обля в студена пот.

— По-по-последното нещо, което си спомням, беше нощта преди купона на Мона — заекна тя. — В следващия момент седяхме в задния двор на Али. Бяхме отново в седми клас. Беше денят преди изчезването на Али и ние разговаряхме за нашето парти с преспиване в хамбара. Спомняте ли си?

Спенсър примигна.

— Ами... да. Така мисля.

— Непрекъснато се опитвах да предупредя Али, че ще умре на следващия ден — обясни Хана с все по-високо издигащ се глас. — Но Али не ми обръщаше никакво внимание. След това ме погледна и каза, че не трябвало да правя голям въпрос от това. Каза ми, че всичко е наред.

Спенсър и Ариа се спогледаха.

— Хана, било е сън — меко каза Ариа.

— Ами да, това е ясно. — Хана завъртя очи. — Просто ви разказвам. Сякаш Али беше там. — Тя посочи към розовия балон с надпис „ОЗДРАВЯВАЙ ПО-СКОРО“, който лежеше на края на леглото и. Той представляваше човече с кръгло лице и разгъващи се ръце и крака, което можеше да се движи само.

Преди някоя от приятелките на Хана да успее да каже нещо, един силен глас ги прекъсна.

— Къде е най-сексапилният пациент на тази болница?

На вратата стоеше Мона с протегнати ръце. Тя също бе облечена с униформено сако и пола на „Роузууд дей“ и невероятни обувки „Марк Джейкъбс“, които Хана не беше виждала. Мона подозрително погледна към Ариа и Спенсър, след което стовари една купчина списания „Воуг“, „Ел“, „Лъки“ и „10 Ес Уикли“ на нощното шкафче.

— За теб, Хана. С Линдзи Лоън се случиха доста неща, които двете с теб трябва да обсъдим.

— Толкова те обичам! — извика Хана, като се опитваше да превключи на друга вълна. Не можеше да мисли за тази работа с А. Просто не можеше. Тя се успокои, щом разбра, че предишния ден не е халюцинирала, когато е видяла Мона, надвесена над леглото ѝ. През последната седмица нещата между тях не вървяха много добре, но последният спомен на Хана бе, че получава по пощата роклята за купона на Мона. Това, очевидно, беше жест на помирение, но странно, че не си спомняше нищо от помирителния разговор с нея —

обикновено, когато Хана и Мона се сдобряваха, те си правеха подаръци, като нов калъф за айпод или чифт ръкавици от ярешка кожа.

Спенсър погледна към Мона.

— И така, щом Хана вече е будна, предполагам, че ангажиментът за петък отпада.

Хана се ококори.

— Какъв ангажимент?

Мона кацна върху леглото на Хана.

— Канехме се да организираме едно малко бдение за теб в кънтри клуба — призна си тя. — Всички от училище бяха поканени.

Хана трогната вдигна ръката със системата към устата си.

— Наистина ли щяхте да направите това... за мен? — Тя улови погледа на Мона. Не беше обичайно тя да планира парти заедно със Спенсър — но всъщност Мона изглеждаше въодушевена. Сърцето на Хана запя.

— Тъй като клубът така или иначе е резервиран... защо да не направим един купон за добре дошла? — предложи Хана с тъничък, треперещ гласец. Тя кръстоса пръсти под чаршафа за късмет, с надеждата, че Мона няма да помисли предложението ѝ за глупава идея.

Мона сви перфектно очертаните си устни.

— Не мога да отказвам предложения за купони. Особено когато са в твоя чест, Хан.

Хана цялата заискри. Това беше най-добрата новина, която бе научила днес — по-добра дори от разрешението да ходи сама в тоалетната, без да е придружавана от сестра. Имаше огромното желание да скочи и да притисне Мона в една силна, благодарствена прегръдка тип „толкова се радвам, че отново сме приятелки“, но беше свързана с безброй много тръбички.

— Особено след като не помня нищо от купона за рождения ти ден — добави Хана нацупено. — Грандиозен ли беше?

Мона сведе поглед и хвана едно топче влакънца на пуловера си.

— Всичко е наред — бързо каза Хана. — Можеш да ми кажеш. Ще го понеса. — Тя се замисли за миг. — Имам една фантастична идея. Тъй като Хелюин е сравнително скоро и тъй като в момента не съм в най-добрата си форма... — Тя махна с ръка към лицето си. — Нека си направим маскен бал!

— Перфектно! — възкликна Мона. — О, Хан, ще бъде страхотно!

Тя хвана Мона за ръката и двете запискаха заедно от радост. Ариа и Спенсър стояха край тях, тотално пренебрегнати. Но Хана нямаше намерение да пици от радост и с тях. Имаше някои неща, които само най-добрите приятелки правеха заедно, а Хана имаше само една на този свят.

14.

РАЗПИТ С ЛЕК НЮАНС НА ШПИОНИРАНЕ

Вторник следобед, след кратка среща във връзка с годишника и един час тренировки по хоккей, Спенсър сви по алеята, която водеше към дома ѝ. До бронирания сив рейндж роувър на майка ѝ беше паркирана една полицейска кола.

Сърцето ѝ се качи в гърлото, както ѝ се беше случвало често през последните няколко дни. Дали не беше направила грешка, като бе признала на Мелиса случилото се с Али? Ами ако Мелиса само на думи смяташе, че Спенсър няма инстинкт на убиец? Ами ако се беше обадила на Уайлдън и му беше разказала какво беше направила Спенсър?

Тя отново се замисли за онази нощ. Когато сестра ѝ каза, че Спенсър не би могла да убие Али, на лицето ѝ имаше много странна усмивка. Изборът ѝ на думи също беше много странен — тя беше казала, че човек трябва да е уникален, за да убие. Защо не беше казала луд или безсърдечен? Уникален звучеше някак си специално. Спенсър се беше изумила толкова много, че през следващите дни гледаше да избягва Мелиса, като се чувстваше неудобно и несигурно в нейно присъствие.

Спенсър се шмугна през входната врата и окачи мантото си на закачалката в коридора. Тогава забеляза, че Мелиса и Иън седят на дивана в хола на семейство Хейстингс толкова сковано, сякаш се намираха в кабинета на директора и той ги мъмреше. Срещу тях, на една кожена табуретка, седеше полицай Уайлдън.

— З-здрасти — заекна изненаданата Спенсър.

— О, Спенсър — Уайлдън ѝ кимна. — Ще ни извиниш ли, искам само да поговоря със сестра ти и Иън за момент.

Спенсър отстъпи назад.

— З-за какво разговаряте?

— Ще им задам няколко въпроса за нощта, когато изчезна Алисън Дилорентис — каза Уайлдън, без да отмества очи от

бележника си. — Опитвам се да събера гледните точки на всички.

В стаята цареше абсолютна тишина, с изключение на шума от йонизатора, който майката на Спенсър беше купила, след като нейният алерголог ѝ беше казал, че от организмите в домашния прах се появяват бръчки. Спенсър бавно излезе от стаята.

— На масата в коридора има писмо за теб — извика Мелиса, докато Спенсър се скриваше зад ъгъла. — Мама го остави там.

На масичката в коридора до теракотената ваза във формата на кошер, подарена на пра-пра бабата на Спенсър от Хауърд Хюз, наистина имаше купчина писма. Писмото за Спенсър се намираше най-отгоре, във вече разпечатан кремав плик с нейното име, написано с ръкописни букви напречно на плика. Вътре имаше покана, отпечатана върху твърд кремав картон. В нея с позлатени букви бе отпечатано:

Комитетът по връчването на наградата „Златна орхидея 99“ Ви кани на 15 октомври, петък, на финалното интервю и закуска в „Ресторанта на Даниел“ в Ню Йорк.

Към поканата с кламер бе прикрепена бележчица върху розова хартия. Майка ѝ бе написала:

Спенсър, вече обсъдихме поканата с учителите ти. Резервирали сме стаи в 44 W за четвъртък.

Спенсър поднесе хартията към лицето си. Тя леко ухаеше на одеколон „Поло“, или пък може би уханието се носеше от Уайлдън. Независимо от това, което знаеха, родителите ѝ всъщност я окуражаваха да се състезава! Това ѝ изглеждаше толкова невероятно. И грешно.

Или пък... не беше? Тя прокара пръст по гравирани златисти букви на поканата.

Спенсър мечтаеше още от трети клас да спечели „Златната орхидея“ и може би родителите ѝ я възнаграждаваха за това. Може би, ако не беше толкова притеснена от случилото се с Али и А., тя би била

напълно способна да напише свое есе, достойно за „Златната орхидея“. Тогава защо да не се опита? Тя се замисли върху онова, което ѝ беше казала Мелиса — че родителите ѝ ще я възнаградят богато, ако спечели. Точно сега тя се нуждаеше от награда.

Бабиният часовник в дневната удари шест пъти. Спенсър предположи, че Уайлдън ще изчака, за да се увери, че тя се е качила на горния стаж, преди да продължи с разпита. Тя шумно изтропа по първите няколко стъпала, след това спря и замарширува на място, за да създаде илюзията, че се е изкачила чак до горе. Оттам имаше идеален изглед през перилата към Иън и Мелиса, но нея никой не можеше да я види.

— Добре. — Уайлдън се прокашля. — Да се върнем към Алисън Дилорентис.

Мелиса сбърчи нос.

— Все още не мога да разбера това какво общо има с нас. По-добре поговорете със сестра ми.

Спенсър затвори очи и ги стисна. Започва се.

— Просто отговаряйте на въпросите ми — бавно каза Уайлдън. — Вие искате да ми помогнете да намеря убиеца на Али, нали?

— Разбира се — надуто произнесе Мелиса и лицето ѝ пламна.

— Добре — каза Уайлдън. Той извади малка черна тетрадка със спирала и Спенсър бавно си пое дъх. — И така — продължи Уайлдън. — Вие сте били в хамбара с Алисън и нейните приятелки в същия ден, преди да изчезне, нали?

Мелиса кимна.

— Те дойдоха при нас. Спенсър беше помолила родителите ни да ѝ позволят да използва хамбара за тяхното парти с преспиване. Мислеше си, че тръгвам за Прага още същата вечер, но всъщност аз щях да тръгна на сутринта. Но ние се магнахме оттам, всъщност. Оставихме ги да използват хамбара. — Тя се усмихна толкова гордо, сякаш бе проявила невероятно благородство.

— Добре... — Уайлдън надраска нещо в тетрадката си. — И онази нощ не сте видели нищо странно в двора? Някой да се промъкна или нещо такова?

— Нищо — тихо каза Мелиса. Спенсър бе признателна за думите ѝ, но се почувства и силно обърквана. Защо студенокръвната Мелиса този път не я беше издала?

— И къде отидохте след това? — попита Уайлдън.

Мелиса и Иън изглеждаха изненадани.

— Отидохме в кабинета на Мелиса. Ей там — Иън посочи с пръст надолу по коридора. — Просто... убивахме време. Гледахме телевизия. Не помня.

— И цялата нощ прекарахте заедно?

Иън погледна към Мелиса.

— Ами оттогава минаха четири години, така че ми е малко трудно да си спомня, но да. Мисля, че бяхме заедно.

— Мелиса? — попита Уайлдън.

Мелиса се заигра с един от пискюлите на декоративните възглавнички. За части от секундата Спенсър зърна как по лицето ѝ премина сянка на страх. След миг вече я нямаше.

— Бяхме заедно.

— Добре. — Уайлдън ги изгледа така, сякаш нещо го притеснява. — Освен това... Иън. Имаше ли нещо между теб и Алисън?

Лицето на Иън изведнъж увехна. Той се прокашля.

— Али си падаше по мен. Само флиртувах с нея, това е.

Спенсър изненадано раздвижи челюстта си. Иън лъже... полицай? Тя погледна към сестра си, но Мелиса просто се беше вторачила напред и се усмихваше леко. Знаех, че Иън и Али са заедно, беше казала тя.

Спенсър се сети за онзи ден, който Хана беше споменала в болницата, когато те четирите бяха отишли в къщата на Али в деня преди изчезването ѝ. Спомените и за този ден бяха неясни, но Спенсър помнеше, че бяха видели Мелиса, която се бе запътила към хамбара на семейство Хейстингс. Али извика на Мелиса и я попита дали не се притеснява, че Иън може да си намери друго гадже, докато тя е в Прага. Спенсър беше плеснала Али и я беше предупредила да си затваря устата. Откакто беше признала само на Али за целувката с Иън, Али непрекъснато я заплашваше, че ако Спенсър не си признае какво е направила, самата Али ще каже на Мелиса. Затова Спенсър си мислеше, че подмятанията на Али имаха за цел да навредят на Спенсър, а не на Мелиса.

Нали това е искала да направи Али? Тя вече не беше съвсем сигурна.

Тогава Мелиса сви рамене и промърмори нещо под носа си, след което се устреми към хамбара. Спенсър помнеше, обаче, че сестра ѝ спря за миг, за да погледне към дупката, която работниците копаеха в задния двор на Али. Сякаш се опитваше да запамети размерите ѝ.

Спенсър покри устата си с ръка. Предишната седмица, докато седеше пред грамадното си огледало, тя беше получила съобщение от А. То гласеше: Убиецът на Али е пред очите ти. Точно след като Спенсър го прочете, Мелиса се беше появила на вратата ѝ, за да каже, че репортерите от „Филадельфия сентинъл“ са дошли. Мелиса също се намираше пред очите ѝ, както собственото ѝ отражение.

Докато Уайлдън подаваше ръка на Мелиса и Иън и се приготвяше да си тръгва, Спенсър тихичко се изкачи нагоре по стълбите с препускащи в главата ѝ мисли. В деня, преди да изчезне, Али беше казала: „Знаете ли какво, момичета? Мисля, че това ще бъде лятото на Али.“ Тя изглеждаше толкова убедена в това, толкова уверена, че всичко ще стане по начина, по който тя го иска. Но въпреки че Али можеше да накара и четирите да направят всичко, което им каже, то никой, абсолютно никой, не можеше да прилага такива номера на сестрата на Спенсър. Защото Накрая Мелиса Винаги Печели.

15. ПОЗНАЙТЕ, КОЙ СЕ ВЪРНА!

В сряда рано сутринта майката на Емили безмълвно изкара минивана си от паркинга на автобусите „Грейхаунд“, сви по Маршрут 76 точно в сутрешния час пик, подмина очарователните къщички по брега на река Скуукъл и се отправи към болницата „Роузууд мемориал“. Въпреки че Емили отчаяно се нуждаеше от душ след изтощителното си десетчасово пътуване с автобус, тя наистина искаше първо да види как е Хана.

Когато стигнаха болницата, Емили започна да се тревожи дали не е направила ужасна грешка. Беше се обадила на родителите си, преди да се качи на автобуса за Пенсилвания в десет часа предишната вечер, като каза, че ги е видяла по телевизията, че е добре и че се прибира у дома. Родителите ѝ звучаха щастливо... но след това батерията на мобилния ѝ телефон падна, така че не можа да разбере със сигурност дали е така. Откакто Емили влезе в колата, единственото, което майка ѝ я попита, бе: „Добре ли си?“ След като Емили отговори утвърдително, майка ѝ каза, че Хана се е събудила и след това млъкна.

Тя влезе под навеса над главния вход на болницата и паркира колата. После въздъхна тежко и отпусна глава върху ръката си на волана.

— Шофирането из Филадельфия ме плаши до смърт.

Емили погледна майка си, гъстата и посивяла коса, яркозелената жилетка и скъпата перлена огърлица, която носеше всеки ден, малко като Мардж от „Семейство Симпсън“. Внезапно Емили осъзна, че никога не е виждала майка си да пътува с колата до където и да е в близост до Филадельфия. Освен това тя винаги се страхуваше да не се блъсне в някого, дори по пътя да няма никакви коли.

— Благодаря ти, че ме взе — каза тя с тъничък гласец.

Госпожа Фийлдс изгледа изпитателно Емили и устните ѝ потрепераха.

— Толкова се притеснявахме за теб. Мисълта, че може да сме те изгубили завинаги ни накара да преосмислим някои неща. Не постъпихме правилно, като те изпратихме така при Хелене. Емили, ние може и да не одобряваме решенията, които вземаш... за живота си, но ще се опитаме да ги приемем и да живеем с тях. Така казва Д-р Фил. Двамата с баща ти четем книгите му.

На паркинга край колата им млада двойка буташе детска количка към едно „Порше Кайен“. Двама привлекателни тъмнокожи лекари, около двайсетгодишни, се закачаха помежду си. Емили вдиша наситения с миризма на орлови нокти въздух и забеляза магазинът „УАУА“ от другата страна на улицата. Тя определено се намираше в Роузууд. Не се беше озовала по погрешка в живота на някое друго момиче.

— Добре — изграчи Емили. Цялото тяло я сърбеше, особено дланите. — Ами... благодаря ви. Чувствам се наистина щастлива.

Госпожа Фийлдс бръкна в чантата си и измъкна една найлонова торбичка от „Барне и Ноубъл“. Подаде я на Емили.

— Това е за теб.

Вътре имаше кутийка с DVD-диск на „Търсенето на Немо“ Емили го погледна объркана.

— Елън Дидженерис озвучава смешната рибка — обясни майката на Емили с леко гъгнещ глас. — Решихме, че ще ти хареса.

Изведнъж Емили разбра. Елън Дидженерис беше рибка лесбийка-плувкиня, също като Емили.

— Благодаря — каза тя странно разчувствана, като притисна кутийката към гърдите си.

После слезе от колата и се запъти към автоматичната входна врата на болницата. Докато минаваше покрай регистратурата, кафенето и малкото магазинче за сувенири, думите на майка ѝ постепенно проникваха в съзнанието ѝ. Семейството ѝ я беше приело? Зачуди се дали да се обади на Мая и да ѝ съобщи, че се е върнала. Но какво щеше да ѝ каже? Върнах се! Нашите са супер! Вече можем да се срещаме. Звучеше ѝ толкова... пошло.

Стаята на Хана се намираше на петия етаж. Когато Емили отвори вратата, Ариа и Спенсър вече седяха до леглото ѝ, хванали по една чаша кафе в ръце. На бузата на Хана си личеше низ от нащърбени черни шевове, а ръката ѝ бе гипсирана. До леглото ѝ имаше огромен

букет цветя и бялата стая ухаеше на розмариново масло за ароматерапия.

— Здравсти, Хана — каза Емили, като затвори внимателно вратата. — Как се чувстваш?

Хана въздъхна раздражено.

— И ти ли идваш да ме разпитваш за А.?

Емили погледна към Ариа, след това към Спенсър, която нервно се опитваше да свали пластмасовия капак на кафето си. Беше много странно да види Спенсър и Ариа заедно — нали Ариа подозираше, че Спенсър е убила Али? Тя погледна Ариа и повдигна въпросително вежди, но Ариа поклати глава и устните ѝ оформиха едно „Ще ти обясня после“.

Емили обърна глава към Хана.

— Ами, аз всъщност дойдох да видя как си, но да... — започна тя.

— Спести си думите — високомерно я прекъсна Хана, докато навиваше кичурче коса на пръста си. — Не помня нищо от това, което се е случило. Така че спокойно можем да говорим за нещо друго. — Гласът ѝ трепереше от умора.

Емили отстъпи назад. Тя погледна умолително към Ариа, очите ѝ питаха: „Тя наистина ли не помни нищо?“ Ариа поклати отрицателно глава.

— Хана, ако не те питаме непрекъснато за това, ти никога няма да си спомниш — настоя Спенсър. — Есемес ли получи? Бележка? Може би А. е пъхнал нещо в джоба ти?

Хана погледна към Спенсър със стиснати устни.

— Ти откри нещо на купона на Мона — насърчи я Ариа. — Има ли нещо общо с това?

— Може би А. е казал нещо и се е издал — предположи Спенсър. — Или може би си видяла лицето на човека зад волана на колата, която те блъсна?

— Вие няма ли да спрете? — Очите на Хана се насълзиха. — Докторът каза, че ако ме притискате така, няма да ми помогнете да се възстановя. — След кратка пауза тя поглади с ръка мекото си кашмирено одеяло и си пое дълбоко дъх. — Момичета, ако можехте да се върнете във времето преди смъртта на Али, смятате ли, че щяхте да я предотвратите?

Емили се огледа. Приятелките и изглеждаха също толкова зашеметени от този въпрос, колкото и тя.

— Ами, сигурно — промърмори тихо Ариа.

— Разбира се — каза Емили.

— А наистина ли ще искате да го направите? — настоя Хана. — Наистина ли искаме Али да е тук? Сега, след като знаем, че Али е крила тайната на Тоби от нас, и че се е срещала тайно с Иън Томас? Сега, след като сме пораснали и сме осъзнали, че Али всъщност е една голяма кучка?

— Разбира се, че бих искала да е тук — остро възрази Емили. Но когато се огледа видя, че приятелките ѝ са забили погледи в пода и не казват нищо.

— Е, поне сме сигурни, че не искаме да е мъртва — най-накрая промърмори Спенсър.

Ариа кимна и започна да бели лилавия лак от ноктите си.

Хана беше увила един шал „Ерме“ около част от гипса си — Емили предположи, че се опитва да го накара да изглежда по-красив. Тя забеляза, че частта, която се виждаше, вече беше надписана — там беше разлетият подпис на Ноъл Кан; спретнатият на сестрата на Спенсър, Мелиса; чепатият на господин Дженкинс, учителят на Хана по математика. Някой се беше подписал само с думата ЦЕЛУВКИ, като точката на възклицателния знак представляваше усмихната емотиконка. Емили прокара пръсти по думата, сякаш тя бе написана на брайлова азбука.

След още няколко минути, през които не си казаха кой знае какво, Ариа, Емили и Спенсър се изнизаха навъсени от стаята. Никоя от тях не продума нито дума, докато не стигнаха до вратата на асансьора.

— Какво я накара да каже всичко това за Али? — прошепна Емили.

— Докато била в кома, Хана сънувала Али. — Спенсър сви рамене и натисна копчето, за да извика асансьора.

— Трябва да накараме Хана да си спомни — прошепна Ариа. — Тя знае кой е А.

Беше едва осем сутринта, когато те се появиха на паркинга. Докато край тях минаваше една линейка, телефонът на Спенсър

засвири „Четири сезона“ на Вивалди. Тя бръкна раздражено в джоба си.

— Кой е тръгнал да ми звъни толкова рано сутринта?

След това телефонът на Ариа също започна да бръмчи. Както и този на Емили.

Прониза ги студен вятър. Флагчетата с логото на болницата, които висяха над главния вход, се издуха от полъха му.

— Не — въздъхна Спенсър.

Емили се взря в съобщението. Там пишеше „ЦЕЛУВКИ“, също както на гипса на Хана.

Липсвах ли ви, кучки? Спрете да ровите за отговори, защото ще се наложи да изтрия и вашата памет.

А.

16.

НОВА ЖЕРТВА

Същия следобед Спенсър чакаше Мона Вандерваал на верандата на роузудския „Кънтри клуб“, за да започнат планирането на купона за добре дошла на Хана. Тя разсеяно разгръщаше страниците на есето по икономика, което бе номинирано за „Златна орхидея“. Когато го отмъкна от арсенала от стари гимназиални есета на Мелиса, Спенсър не разбираше и половината от него... и продължаваше да не разбира. Но тъй като съдиите на „Златната орхидея“ щяха да я подложат на разпит по време на петъчната закуска, тя реши да го назубри наизуст. Че колко трудно можеше да бъде? Тя непрекъснато запомняше цели страници с монолози за клуба по театрално майсторство. Освен това се надяваше, че това ще избие мислите за А. от главата ѝ.

Тя затвори очи и изрецитира първите няколко параграфа без грешка. След това се замисли какво да облече за интервюто — определено трябва да е нещо на Калвин или Шанел, може би трябва да си сложи очила с академичен вид и изчистени рамки. Или дори да вземе статията, която беше публикувана във „Филаделфия сентинъл“, и да я остави да се подава леко от чантата ѝ. Така интервюиращите щяха да я видят и да си помислят: Мили боже, тя вече се е появила на първата страница на голям вестник.

— Здравсти. — Мона стоеше над нея, облечена с красива масленозелена рокля и черни ботуши. Тя носеше свръхголяма тъмно лилава чанта, която бе праметнала на дясното си рамо, а в ръка държеше кутия с натурален сок. — Да не съм подранила?

— Не, тъкмо навреме идваш. — Спенсър махна тетрадките си от съседната пейка и прибра есето на Мелиса в чантата си. Протегна ръка към мобилния си телефон. Опита се да преодолее мазохистичното желание да го извади и отново да прочете съобщението на А.

Спрете да ровите за отговори.

След всичко, което се беше случило, след трите дни пълно мълчание, А. отново ги беше подгонил. Спенсър си умираше да разкаже на Уайлдън за това, но се ужасяваше при мисълта каква би била реакцията на А.

— Добре ли си? — Мона седна и се вгледа в Спенсър разтревожено.

— Разбира се. — Спенсър раздрънка сламката в празната кутия от диетична кола, като се опитваше да изхвърли А. от мислите си. Посочи с ръка към струпаните тетрадки. — В петък имам интервю за есето си. Ще се проведе в Ню Йорк. Така че направо се побърквам.

Мона се усмихна.

— Точно така, „Златната орхидея“, нали? Съобщиха го няколко пъти по училищното радио.

Спенсър наведе глава престолено срамежливо. Харесваше ѝ да чува името си в сутрешните обяви, освен когато не се налагаше сама да ги чете — тогава изглеждаше просто като самохвалство. Тя изучаващо изгледа Мона. Това момиче беше свършило наистина фантастична работа при трансформирането си от смотанячка с тротинетка във великолепна примадона, но Спенсър така и не започна да я приема по друг начин, освен като едно от момичетата, които Али обичаше да дразни. Това може би беше първият път, когато разговаряше с нея очи в очи.

Мона вирна глава.

— Тази сутрин като тръгнах за училище видях сестра ти пред вашата къща. Тя ми каза, че снимката ти е в неделния брой на вестника.

— Мелиса ли ти го каза? — Очите на Спенсър се разшириха, тя почувства леко безпокойство. Спомни си израза на страх, който предния ден беше прелетял през лицето на Мелиса, когато Уайлдън я попита къде е била в нощта, когато Али изчезна. От какво се страхуваше Мелиса? Какво криеше Мелиса?

Мона примигна объркано.

— Да. Защо? Не е ли вярно?

Спенсър бавно поклати глава.

— Не, вярно е. Просто съм изненадана, че Мелиса е казала нещо хубаво за мен.

— Какво имаш предвид? — попита Мона.

— Не сме най-добрите приятелки. — Спенсър огледа крадешком верандата на клуба, изпълнена с ужасяващото чувство, че Мелиса е там и ги слуша. — Както и да е — каза тя. — А сега за купона. Говорих с управителя на клуба и те са готови за петък.

— Чудесно. — Мона измъкна едно тесте картички и ги плъзна по пейката. — Това са поканите, които измислих. Във формата на маска са, виждаш ли? Но отпред са полирани, така че като ги погледнеш, виждаш своето отражение.

Спенсър се огледа в своето леко неясно отражение върху поканата. Кожата ѝ беше чиста и блестяща, и наскоро изрусените ѝ кичури осветяваха лицето ѝ.

Мона прегледа бележките си в малкото тефтерче марка „Гучи“.

— Освен това смятам, че Хана ще се почувства наистина специална, ако я внесем в стаята като принцеса. Мисля си за четири яки, голи до кръста момчета, които да я носят на пиедестал, покрит с балдахин. Или нещо такова. Уредих няколко модела да минат утре през нея, за да може сама да си ги избере.

— Страхотна идея! — Спенсър притисна към гърдите си своя бележник марка „Кейт Спейд“. — Хана има голям късмет, че си ѝ приятелка.

Мона погледна унило към игрището за голф и тежко въздъхна.

— Като се има предвид как вървяха нещата между нас напоследък, истинско чудо е, че Хана не ме мрази.

— За какво говориш? — Спенсър беше чула нещо за това, че Мона и Хана се сбили на купона по случай рождения ден на Мона, но бе толкова заета и разсеяна, че всъщност не беше обърнала голямо внимание на слуховете.

Мона въздъхна и прибра един платиненорус кичур зад ухото си.

— Двете с Хана се бяхме скарали — призна тя. — Проблемът беше, че тя се държеше толкова странно. Преди вършехме всичко заедно, но внезапно тя започна да крие разни неща от мен, да проваля плановете, които правехме, да се държи така, сякаш ме мрази. — Очите на Мона се напълниха със сълзи.

Спенсър усети бучка в гърлото си. Знаеше точно как се чувства Мона. Преди да изчезне, Али бе постъпила по същия начин с нея.

— Тя прекарваше много време с вас, момичета, и това ме караше да ревнувам. — Мона очерта с показалец ръба на празния панер за хляб върху масата. — Честно да си кажа, когато в осми клас Хана поиска да станем приятелки, аз бях направо зашеметена. Тя беше част от кликата на Али, а вие, момичета, бяхте легенда. Винаги съм смятала, че нашето приятелство е твърде хубаво, за да е истина. Може би от време на време все още се чувствам така.

Спенсър я погледна. Невероятно колко приятелството между Хана и Мона си приличаше с това между Спенсър и Али — Спенсър също беше удивена, когато Али избра да я допусне във вътрешния си кръг.

— Хана се събираше с нас, защото имаме някои... проблеми — каза тя. — Сигурна съм, че предпочита да бъде с теб.

Мона прехапа устни.

— Държах се ужасно с нея. Мислех, че се опитва да ме зарече, затова просто... заех защитна позиция. Но когато колата я блъсна... и когато осъзнах, че може да умре... беше ужасно. От години Хана е най-добрата ми приятелка. — Тя зарови лице в ръцете си. — Просто искам да забравя за всичко това. Искам нещата отново да бъдат нормални.

Висулките по гривната от „Тифани“ на Мона красиво подрънкаха. Устата ѝ се сви така, сякаш щеше всеки момент да заплаче. Спенсър внезапно почувства вина за начина, по който дразнеха Мона. Али ѝ се подиграваше за вампирския тен, дори за височината ѝ — тя винаги казваше, че Мона е толкова дребна, че може да бъде смятана на женската версия на Мини Аз „Остин Пауърс“. Освен това Али твърдеше, че Мона има целулит на корема — била я видяла да се преоблича в съблекалнята и било толкова грозно, че едва не повърнала. Спенсър не ѝ повярва, затова веднъж, когато Али остана да спи у тях, двете се промъкнаха до къщата на Мона, която се намираще малко по-надолу по улицата и започнаха да я наблюдават, докато тя танцуваше в стаята си на музиката от VH1.

— Надявам се ризата ѝ да се разтвори — прошепна Али. — Така ще я видиш в цялата ѝ грозота.

Но ризата на Мона не се разтвори. Тя продължи да танцува лудо, точно както Спенсър танцуваше, когато мислеше, че никой не я гледа.

Тогава Али почука по прозореца. Лицето на Мона пламна и тя избяга от стаята.

— Сигурна съм, че всичко между теб и Хана ще се оправи — каза нежно Спенсър, като докосна Мона по слабата ръка. — Последното нещо, което трябва да правиш, е да се обвиняваш за всичко.

— И аз се надявам, че ще стане така. — Мона се усмихна измъчено на Спенсър. — Благодаря ти, че ме изслуша.

Сервитьорката ги прекъсна, като постави на масата кожена папчица със сметката на Спенсър. Тя я отвори и записа двете си диетични коли на сметката на баща си. Беше изненадана да види, че часовникът ѝ показва почти пет часа. Изправи се, усещайки лека тъга, че трябва да прекъсне разговора. Кога за последен път бе разговаряла с някого за нещо истинско?

— Закъснявам за репетиция — каза тя и тежко въздъхна.

Мона я погледна за миг и след това хвърли един поглед към другия край на верандата.

— А може би няма да ти се иска да тръгваш още. — Тя кимна към плъзгащите се врати, лицето ѝ бе възвърнало цвета си. — Онова момче там току-що те огледа.

Спенсър хвърли поглед през рамо. Две момчета на колежанска възраст, облечени в поло-блузи, седяха на масата в ъгъла, като се помайваха върху чаши с джин „Бомбай“ и кола.

— Кой от двамата? — промърмори тя.

— Господин Моделът на Хюго Бос. — Мона посочи към тъмнокосото момче с изсечена челюст. На лицето ѝ се появи хитро изражение. — Искаш ли да го накараш да изгуби ума и дума?

— Как? — попита Спенсър.

— Завърти се и си вдигни полата — прошепна Мона, като кимна към полата на Спенсър.

Спенсър престорено покри скута си.

— Ще ни изхвърлят отгук!

— Не, няма — ухили се Мона. — На бас, че това ще прогони стреса, който си натрупала покрай „Златната орхидея“. Ще ти подейства като мигновен масаж.

Спенсър се замисли за миг.

— Ще го направя, ако и ти го направиш.

Мона кимна и се изправи.

— На три.

Спенсър също стана. Мона се прокашля, за да привлече вниманието им. Главите на момчетата се завъртяха към тях.

— Едно... две... — започна да брои Мона.

— Три! — извика Спенсър. Те бързо се въртнаха и вдишаха поли. Спенсър разкри чифт зелени момчешки копринени боксерки, а Мона показа секси дантелени черни гащички — една смотанячка с тротинетка определено не би облякла нещо такова. Двете задържаха полите си вдигнати само за миг, но това беше достатъчно. Тъмнокосото момче в ъгъла се задави с питието си. Моделът на Хюго Бос изглеждаше така, сякаш всеки момент ще припадне. Спенсър и Мона пуснаха полите си и изтичаха навън, заливайки се в смях.

— По дяволите! — изкиска се Мона, като дишаше учестено. — Страхотно беше!

Сърцето на Спенсър продължаваше да блъска в гърдите ѝ. А двете момчета продължаваха да ги зяпат с отворени уста.

— Мислиш ли, че някой друг ни видя? — прошепна тя.

— На кого му пука? И без това нямаше да ни изхвърлят оттам.

Спенсър се изчерви при мисълта, че Мона я смята за човек с влияние.

— Сега вече наистина закъснявам — измърмори тя.

— Но пък си заслужаваше.

— Естествено, че си заслужаваше. — Мона ѝ изпрати въздушна целувка. — Обещай ми, че пак ще го направим!

Спенсър кимна и изпрати целувка в отговор, след което хукна през главната зала. От дни не се беше чувствала толкова добре. С помощта на Мона в продължение на цели три минути бе успяла да забрави за А., „Златната орхидея“ и Мелиса.

Но докато пресичаше паркинга, тя усети, че някой я хваща за ръката.

— Почакай.

Когато Спенсър се обърна, тя видя Мона, която нервно въртеше диамантената огърлица около врата си. Изражението на лицето ѝ се бе сменило от ликуваща непристойност в нещо твърде предпазливо и несигурно.

— Знам, че си закъсняла много — избъбри Мона, — и не бих искала да те притеснявам, но нещо ми се случи и имам нужда да поговоря с някого за това. Знам, че не се познаваме много добре, но не мога да говоря с Хана — и без това си има достатъчно проблеми. А всички останали веднага ще го разнесат из училище.

Спенсър кацна на ръба на една голяма керамична саксия и попита загрижено:

— Какво има?

Мона се огледа предпазливо, сякаш за да се увери, че наблизко няма никой.

— Получавам едни... есемеси — прошепна тя.

Спенсър сякаш оглуша за миг.

— Какво каза?

— Есемеси — повтори Мона. — Само два са засега и не са подписани, така че не знам кой ги изпраца. В тях пише... ужасни неща за мен. — Мона прехапа устни. — Малко ме е страх.

Край тях прелетя врабче и кацна на близкото безплодно ябълково дръвче. Една косачка забръмча в далечината. Спенсър се втренчи в Мона.

— Да не би да са подписани... с А.? — прошепна тя.

Мона пребледня толкова силно, че дори луничките ѝ се изгубиха.

— От к-к-къде знаеш?

— Защото. — Спенсър си пое дълбоко дъх. Това не беше истина. Това не можеше да се случва. — Хана и аз... и Ариа, и Емили — всички ние също получаваме.

17.

КОТКИТЕ НЕ МОГАТ ДА ВОДЯТ ЧЕСТНИ БИТКИ, НАЛИ?

В сряда следобед, точно когато Хана се обърна по корем в леглото си — оказа се, че прекалено дългото лежане в едно положение води до появата на неприятни рани по тялото, които са много по-гадни дори от акнето — тя чу как някой чука по вратата. Прииска ѝ се да си замълчи и да не отговори. Направо ѝ се повдигаше от всичките шумни посетители, особено от Спенсър, Ариа и Емили.

— Да се приготвим за купона-а-а! — изкрещя някой. В стаята нахълтаха четири момчета: Ноъл Кан, Мейсън Байърс, по-малкият брат на Ариа, Майк, и за нейна огромна изненада, Шон Ейкърд, бившият на Хана, и както се оказа, и на Ариа.

— Здравейте, момчета. — Хана придърпа към брадичката си кашмиреното одеяло, което Мона ѝ беше донесла от вкъщи, като остави открити само очите си. След минутка пристигна Лукас Бийти, който носеше огромен букет цветя.

Ноъл погледна към Лукас и завъртя очи.

— Да не би да избиваш някакви комплекси?

— А? — Лицето на Лукас едва се виждаше от букета.

Хана не разбираше защо той продължава да я посещава. Вярно, че бяха приятели за около минута предишната седмица, когато Лукас я разходи със своя балон и я накара да забрави за всичките си неприятности. Хана знаеше колко много я харесва — можеше да се каже, че той бръкна в гърдите си, извади сърцето си и ѝ го предложи по време на съвместния им полет с балон над Роузууд, но Хана ясно си спомняше, че след като получи роклята на Мона по пощата, тя беше изпратила доста гадничък есемес, в който му казваше, че не е от нейната класа. Известно време обмисляше да му го припомни, но... Лукас ѝ беше доста полезен. Той отиде до магазин „Сафора“, за да купи на Хана цяла купчина нови гримове, четеше ѝ всички статии от

„Тийн воуг“ и убеди лекарите да му разрешат да напръска стаята с ароматен балсам „Блис“, точно както го беше помолила Хана. На нея някак си ѝ харесваше да го вижда наоколо. Ако не беше толкова популярна и великолепа, от него би излязло страхотно гадже. Определено беше сладък — дори по-сладък от Шон.

Хана погледна към Шон. Той седеше сковано в пластмасовия стол за посетители и разглеждаше множеството картички на Хана, в които ѝ пожелаваха скорошно оздравяване. Колко типично за него — да посети Хана в болницата. Щеше ѝ се да го попита защо са скъсали с Ариа, но внезапно осъзна, че изобщо не ѝ пука.

Ноъл се взря в Хана с любопитство.

— Защо си се опаковала така?

— Лекарите ме посъветваха да го правя. — Хана скри дори носа си под одеялото. — За да ме предпазва от бацили. Освен това така можеш да се съсредоточиш върху красивите ми очи.

— И какво е усещането да си изпаднала в кома? — Ноъл се отпусна на леглото на Хана, като смачка плюшената костенурка, която чичото и лелята на Хана ѝ бяха подарили предишния ден. — Прилича ли донякъде на дълго надрусване?

— А сега дават ли ти медицинска марихуана? — попита Майк с надежда и очите му блеснаха. — Обзалагам се, че болничната трева е супер.

— Не, на бас, че ѝ дават обезболяващи. — Родителите на Мейсън бяха лекари и той винаги изтъкваше познанията си по медицина. — Пациентите в болницата винаги намазват.

— Сестрите готини ли са? — изтърси Майк. — Събличат ли се пред теб?

— Ти гола ли си отдолу? — попита Ноъл. — Дай да видим!

— Момчета! — каза Лукас с ужасен глас. Момчетата го погледнаха и изпъшкаха раздражено — освен Шон, който, изглежда, се чувстваше също толкова неудобно, колкото и Лукас. „Той сигурно още посещава Клуба на девствениците“ — помисли си Хана с лека усмивка.

— Всичко е наред — каза тя. — Ще се справя. — Всъщност присъствието на момчетата, които подхвърляха неприлични коментари, ѝ действаше много освежаващо. Всички останали, които я посещаваха, бяха адски сериозни. Когато момчетата се събраха около

нея, за да се подпишат на гипса ѝ, Хана се сети нещо и седна в леглото. — Момчета, вие нали ще дойдете на купона ми за добре дошла в петък? Спенсър и Мона го уреждат, така че съм убедена, че ще е страхотен.

— Не бихме го пропуснали за нищо на света. — Ноъл погледна към Мейсън и Майк, които гледаха през прозореца и обсъждаха кои крайници ще счупят, ако вземат да скочат от балкона ѝ, който се намираше на петия етаж. — Какво става между теб и Мона, всъщност? — попита Ноъл.

— Нищо — трепна Хана. — Защо?

Ноъл завъртя в ръцете си един химикал.

— На рождения ѝ ден се дърпахте като котки. М-р-р-р-мяу.

— Така ли? — попита безизразно Хана. Лукас се прокашля притеснено.

— Ноъл, изобщо не беше м-р-р-р-мяу — Мона влетя в стаята. Тя прати въздушни целувки на Ноъл, Мейсън и Майк, усмихна се ледено на Шон и тръсна една огромна папка на леглото на Хана. — Това беше най-обикновено сдърпване между най-добри приятелки.

Ноъл сви рамене. Той се присъедини към момчетата при прозореца и започна да се закача с Мейсън.

Мона завъртя очи.

— Чуй ме, Хан, току-що говорих със Спенсър, и двете направихме задължителния списък за купона. Искам да обсъдя детайлите с теб. — Тя отвори своето тефтерче. — Ти, естествено, ще имаш последната дума, преди да уговоря събитието. — Мона напљунчи пръста си и обърна страницата. — Добре. Салфетките с цвят на порцелан или на слонова кост?

Хана се опита да се съсредоточи, но думите на Ноъл се бяха отпечатали в съзнанието ѝ.

— За какво сме се карали? — изведнъж изтърси тя.

Мона млъкна и отпусна тефтерчето в скута си.

— Наистина, Хан, за нищо. Помниш ли предишната седмица как се скарахме? Заради самолета и надписа? Наоми и Райли?

Хана кимна. Мона беше поканила Наоми Шиптър и Райли Улф да станат част от обкръжението ѝ по време на купона за седемнайсетгодишния и рожден ден. Хана заподозря, че така Мона си откъщава за провалено отпразнуване на тяхната Приятелница.

— Е, ти се оказа абсолютно права — продължи Мона. — Тия двете са големи кучки. Вече не искам да се занимаваме с тях. Съжалявам, че дори за миг съм ги допуснала до вътрешния кръг, Хан.

— Няма нищо — каза Хана със слаб гласец, като леко живна.

— Както и да е. — Мона извади две изрезки от списание. Едната беше на дълга, бяла рокля с плисирана пола и копринена розетка на гърба, а другата бе на щампована, свободно падаща върху бедрата, рокля.

— Плисирана рокля на Филип Лим или мини рокля на „Нийвс Лави“?

— „Нийвс Лави“ — отговори Хана. — Тя е с лодка-деколте и е къса, така че ще показва краката ми и ще отвлича вниманието от ключицата ми. — Тя отново придърпа одеялото до носа си.

— Като говорим за това — изчурулика Мона, — виж какво съм ти донесла!

Тя бръкна в чантата си с карамелен цвят и измъкна изящна порцеланова маска. Беше във формата на красиво момичешко лице с изрязани скули, красиви нацупени устни и нос, който определено можеше да се включи в списъка за най-желаните форми на някой пластичен хирург. Тя беше толкова красива и сложна, че изглеждаше почти като истинска.

— Точно тези маски са били използвани миналата година на дефилето за висша мода на „Диор“ — пое си дъх Мона. — Мама има познат от рекламната компания на „Диор“ в Ню Йорк и ни я докараха тази сутрин.

— О, Господи! — Хана се пресегна и докосна маската. На допир бе като смесица от мека бебешка кожа и сатен.

Мона поднесе маската към лицето на Хана, което все още бе покрито от одеялото.

— Ще скрие всичките ти отоци. Ще бъдеш най-прекрасното момиче на своето парти.

— Хана и без това си е прекрасна — обади се Лукас, който се появи иззад медицинските машини. — Дори и без маска.

Носът на Мона се сбърчи, сякаш Лукас току-що ѝ беше казал, че ще ѝ пъкне термометър в дупето.

— О, Лукас — произнесе тя с леден глас. — Не видях, че си тук.

— През цялото време бях тук — отсечено рече той.

Двамата се изгледаха намръщено. Хана забеляза как за миг по лицето на Мона премина безпокойство, но то бързо изчезна.

Мона подпря маската на вазата с цветя така, че да е обърната към нея.

— Това ще бъде куполът на годината. Хан. Направо нямам търпение.

След тези думи Мона ѝ изпрати въздушна целувка и с танцова стъпка излезе от стаята. Ноъл, Мейсън, Шон и Майк я последваха, като казаха на Хана, че ще дойдат пак на следващия ден и очакват от нея да сподели с тях част от медицинската си марихуана. Остана само Лукас, облегнат на стената до плаката на поле, покрито с глухарчета, който ѝ действаше много успокоително. На лицето му се изписа разстроено изражение.

— Та това ченге, Уайлдън... Преди два дни, докато те чакахме да се събудиш, той ме разпитваше за човека, който те е блъснал и избягал — каза тихо Лукас, като седна на оранжевия стол до леглото на Хана. — В смисъл, дали съм те виждал в нощта, когато това се е случило. Дали си се държала странно, дали си била разтревожена. Струваше ми се, че той не смята инцидента за обикновена катастрофа.

Лукас тежко преглътна и погледна към Хана.

— Нали не смяташ, че това е същият човек, който ти изпраща онези странни есемеси?

Хана седна в леглото. Тя беше забравила, че е разказала на Лукас за А., докато заедно летяха в небето с балона. Сърцето ѝ затупа лудо.

— Нали не си споменал за нищо на Уайлдън?

— Разбира се, че не съм — увери я Лукас. — Просто... Тревожа се за теб. Това, че някой те блъсна, си е доста страшничко.

— Не се тревожи — прекъсна го Хана, като скръсти ръце на гърдите си. — И моля те, моля те, не казвай нито дума за това на Уайлдън, става ли?

— Става — кимна Лукас. — Разбира се.

— Добре — излая Хана. Тя отпи голяма глътка от чашата с вода, която стоеше на шкафчето до леглото ѝ. Всеки път, когато се замислеше дали А. я е блъснал, съзнанието ѝ сякаш се затваряше и не ѝ позволяваше да продължи нататък.

— Какво ще кажеш? Не е ли много мило от страна на Мона да ми организира парти? — Хана се опита да смени темата. — Тя е

чудесна приятелка. Всички така казват.

Лукас си играеше с бутоните на часовника си „Найк“.

— Не съм сигурен, че трябва да ѝ се доверяваш — промърмори той.

Хана повдигна едната си вежда.

— За какво говориш?

Лукас се поколеба за няколко секунди.

— Хайде де — каза троснато Хана. — Какво?

Лукас се присегна и дръпна надолу одеялото на Хана, като разкри лицето ѝ. Той я погали по бузата и я целуна. Устните му бяха меки и топли, и прилепнаха идеално към нейните. По гръбнака ѝ пробягаха тръпки.

Когато Лукас се отдалечи, те впериха погледи един в друг в продължение на седем дълги бийпвания на кардиомашината на Хана, като дишаха тежко. Хана беше повече от сигурна, че на лицето ѝ е изписано учудване.

— Спомняш ли си? — попита Лукас с широко отворени очи.

Хана се намръщи.

— Да си спомням... какво?

Лукас остана така известно време, без да сваля очи от нея. След това се извърна.

— Аз... Аз ще тръгвам — промърмори той и излезе от стаята.

Хана го проследи с поглед, подутите ѝ устни все още горяха от целувката му. Какво се беше случило току-що?

18.

И СЕГА, ЗА ПРЪВ ПЪТ В РОУЗУУД, ВИ ПРЕДСТАВЯМЕ ДЖЕСИКА МОНТГОМЪРИ

Същия този следобед Ариа стоеше пред колежа по изкуства в Холис, като гледаше група хлапета, които танцуваха капоейра на поляната. Ариа не можеше да разбере капоейрата. Брат ѝ я обясняваше много добре, като казваше, че прилича не толкова на бразилски боен танц, колкото на група хора, които се опитват да си подушат задниците или да се опикаят един друг като кучетата.

Изведнъж усети нечия студена ръка на рамото си.

— Заради арт — курса ли си тук! — прошепна някакъв глас в ухото ѝ.

Ариа замръзна.

— Мередит. — Днес Мередит носеше зелено сако на тънки райета и съдрани дънки, а на рамо беше метнала армейска маскировъчна раница. Тя така се беше вторачила в нея, че Ариа се почувства като малка мравка под лупа с формата на Мередит.

— Ти посещаваш курса по безцелно изкуство, нали? — попита Мередит. Когато Ариа кимна безмълвно, Мередит погледна към часовника си. — По-добре се качвай горе. Започва след пет минути.

Ариа се почувства като в капан. Смяташе да се откаже от курса — последното нещо, от което се нуждаеше, бе да прекара два часа с Джена Кавана. Когато предишния ден я видя, през съзнанието ѝ прелетяха десетки неудобни спомени. Но Ариа знаеше, че Мередит ще докладва всичко на Байрън, а той ще ѝ изнесе лекция за това как изобщо не постъпва правилно, като отхвърля ценния дар на Мередит. Ариа наметна розовата си жилетка върху раменете си.

— Ще ме изпратиш ли? — изведнъж изстреля тя.

Мередит изглеждаше изненадана.

— Всъщност... не мога. Трябва да свърша нещо. Нещо... важно.

Ариа завъртя очи. Тя не говореше сериозно, но Мередит се оглеждаше напред-назад, сякаш криеше някаква важна тайна. Една ужасна мисъл връхлетя Ариа: ами ако Мередит върши нещо, свързано със сватбата? Въпреки че Ариа наистина, ама наистина не искаше да си представи Мередит и баща ѝ изправени пред олтара, заклеващи се един на друг, ужасният образ просто изникна в главата ѝ.

Без да се сбогува, Ариа се отправи към сградата и тръгна нагоре, като прескачаше по две стъпала наведнъж. В стаята Сабрина тъкмо се канеше да започне лекцията си и подканваше художниците да заемат работните си места. Настъпи голям хаос и след като прахът се слегна, Ариа установи, че все още не си е намерила място. Беше останала само една маса... точно до момичето с белия бастун и големия златист ретрийвър. Естествено, че така ще стане.

Когато Ариа се отправи към празното място и китайските ѝ чехли с равна подметка зашляпаха по дървения под, тя имаше усещането, че очите на Джена не се откъсват от нея. Кучето на Джена дружелюбно изпръхтя насреща ѝ. Днес Джена носеше синя блуза с изрязано деколте, от което лекичко се подаваше частица от черния ѝ дантелен сутиен. Ако Майк беше тук, сигурно щеше да се влюби в нея, защото можеше да ѝ зяпа гърдите, без тя да разбере. Когато Ариа седна, Джена наведе главата си към нея.

— Как се казваш?

— Ами... Джесика — изтърси Ариа, преди да се усети. Тя погледна към Сабрина, която стоеше в центъра на стаята. В повечето случаи учителите, които водеха курсовете, не си правеха труда да запомнят имената на учениците си и Ариа се надяваше, че Мередит не е казала на Сабрина да я наглежда в час.

— Аз съм Джена. — Тя подаде ръка и Ариа я пое. След това бързо се извърна, като се зачуди как, за Бога, ще успее да издържи остатъка от часа. Сутринта, докато закусваше в циркаджийската кухня на Мередит, Ариа бе връхлетяна от още един спомен за Джена, вдъхновен, може би, от изрисуваните по хладилника джуджета. Али, Ариа и другите наричаха Джена Снежка, на Снежанка от онзи филм на „Дисни“. Веднъж, когато класът им отиде да бере ябълки в овощните градини „Лонгууд“, Али предложи да дадат на Джена ябълка, която да накиснат в мръсната дамска тоалетна, точно както във филма злата вещица дава на Снежанка отровна ябълка.

Али накара Ариа да даде ябълката на Джена — тя винаги караше другите да ѝ вършат мръсната работа.

— Тази ябълка е специална — беше казала Ариа на Джена, докато ѝ подаваше плода и чуваше как Али се кикоти зад гърба ѝ. — Фермерът ми каза, че е от най-сладкото дърво. И аз реших да ти я дам. — На лицето на Джена се изписаха изненада и благодарност. Но щом отхапа от големия, сочен плод, Али изграчи:

— Ядеш от напикана ябълка! Пиклив дъх!

Джена спря по средата на отхапването, като остави парчето да падне от устата ѝ.

Ариа прогони образа от мислите си и забеляза купчина нарисувани с маслени бои картини, облепени на бюрото на Джена. Бяха портрети на хора, нарисувани с ярки цветове и уверени щрихи.

— Ти ли си ги нарисувала? — попита тя Джена.

— За тези до бюрото ли говориш? — попита Джена, като отпусна ръце в скута си. — Да. Говорих със Сабрина за работата ми и тя поиска да ги види. Може да направи изложба на картините ми в галерията си.

Ариа стисна юмруци. Едва ли този ден можеше да бъде поужасен! Как така Джена си е уредила изложба? Как, по дяволите, изобщо се е научила да рисува, щом не вижда?

В дъното на стаята Сабрина казваше на учениците да вземат торбичка с брашно, парче от вестник и една празна кофа. Джена се опита сама да си събере нещата, но накрая Сабрина ѝ ги донесе. Ариа забеляза как всички курсисти наблюдават Джена с крайчеца на очите си, опасявайки се, че ако го правят по-очевидно, някой ще ги обвини, че я зяпат. Когато всички се върнаха на бюрата си, Сабрина се прокашля.

— Добре. Предишния път говорихме за виждането чрез докосване. Днес ще се заемем с нещо подобно, като си направим маски. Нали всички ние носим една или друга маска? Всички се преструваме. А когато се вгледате в отливка на собственото си лице, може да откриете, че въобще не изглеждате така, както си се представяте.

— Това съм го правила и преди — прошепна Джена в ухото на Ариа. — Забавно е. Искаш ли да работим заедно? Аз ще ти покажа как да го направиш.

На Ариа ѝ се искаше да се хвърли през прозореца. Изведнъж обаче се улови, че кима, но после се сети, че Джена няма как да види кимането, затова каза:

— Добре.

— Нека аз първа да направя твоята. — Когато Джена се обърна, нещо в джоба ѝ изписка. Тя измъкна тънък сгъващ се телефон LG и го подаде на Ариа, сякаш знаеше, че тя я гледа. — Бутоните му се активират с глас, така че и аз най-после мога да изпращам есемеси.

— Не се ли притесняваш, че ще го посипеш с брашно? — попита Ариа.

— После ще го измия. Обожавам да го разнасям със себе си навсякъде.

Ариа нарязва вестника вместо Джена, защото се боеше да я остави да работи сама с ножицата.

— Къде учиш всъщност? — попита тя.

— Ъ-ъ-ъ... в гимназията „Роузууд“. — Ариа каза името на местното общинско училище.

— Много добре — рече Джена. — Това първият ти арт — клас ли е?

Ариа замръзна. Беше ходила на курсове по рисуване още преди да се научи да чете, но трябваше да преглътне гордостта си. Тук не беше Ариа — тук беше Джесика. Която и да е тя.

— Ами да — каза тя, като набързо си съчини биография. — За мен това е голяма стъпка — падам си повече по спорта, като хокей на трева.

Джена наля вода в купата си.

— На каква позиция играеш?

— Ами на всичките — измънка Ариа. Веднъж Али ги беше учила да играят хокей на трева, но след пет минути прекрати уроците, защото каза, че Ариа тичала като бременна горила. Ариа се зачуди защо, за Бога, бе избрала образа на типичното роузуудско момиче — точно типа, който винаги е избягвала — за свое алтер его.

— Много добре, че си решила да опиташ нещо ново — промърмори Джена, като смесваше вода с брашно. — Хокеистките от бившето ми училище опитваха нови неща само когато пробваха дрехите на някой нов дизайнер, за когото са чели във „Воуг“. — Тя изсумтя саркастично.

— В училището ти във Филадельфия има ли момичета, които да играят хоккей на трева? — изтърси Ариа, мислейки си за училището за слепи, в което родителите на Джена я бяха изпратили.

Джена се скова.

— Ами... не. Откъде знаеш, че уча във Филадельфия?

Ариа се оципа от яд. Какво щеше да изтърси сега, че в шести клас ѝ е дала накисната в тоалетната ябълка? Че донякъде е била замесена в смъртта на доведения ѝ брат преди две седмици? Че я е ослепила и е съсипала живота ѝ?

— Просто така предположих.

— Не, имах предвид предишното ми училище. То се намира тук, всъщност. „Роузууд дей“. Знаеш ли го?

— Чувала съм за него — промърмори Ариа.

— Следващата година се връщам там. — Джена натопи лист хартия в сместа от брашно и вода. — Все още не знам какво да мисля за това. Всички в онова училище са толкова идеални. Ако не се интересуваш от нещата, от които те се интересуват, ти си нищо. — Тя поклати глава. — Съжалявам. Сигурно нямаш представа за какво говоря.

— Не! Напълно съм съгласна с теб! — възпротиви се Ариа. Дори самата тя нямаше да може да го изрази по-точно. Едно досадно чувство не я напускаше. Джена беше красива — висока, грациозна, хладнокръвна и артистична. Наистина артистична, всъщност — ако наистина се върнеше в „Роузууд дей“, Ариа сигурно нямаше да бъде вече най-добрата художничка в училище. Кой знае каква щеше да стане Джена, ако не се беше случил инцидентът. Внезапно тя изпита толкова силно желание да ѝ каже коя е в действителност и колко съжалява за това, което са ѝ причинили, че едва успя да го потисне и да си държи устата затворена.

Джена се приближи до нея. Тя ухаеше на глазура за тарталети.

— Не мърдай — каза тя, докато търсеше главата на Ариа и започна да поставя лепкавите ленти по лицето ѝ. Сега те бяха мокри и студени, но скоро щяха да се втвърдят и да оформят чертите на лицето ѝ.

— Смяташ ли да използваш маската си за нещо? — попита Джена. — Хелоуин, например?

— Една приятелка ще прави маскен бал — каза Ариа, но внезапно се зачуди дали не ѝ дава твърде много информация. — Сигурно ще я нося там.

— Страхотно — възкликна Джена. — Аз ще занеса моята във Венеция. Родителите ми ще ме водят там следващия месец, чух, че това с маскената столица на света.

— Обожавам Венеция — писна Ариа. — Четири пъти съм ходила там с нашите!

— Еха. — Джена започна да слага ленти върху челото на Ариа. — Четири пъти? Семейството ти сигурно обича да пътува.

— Ами, всъщност, обичаше — каза Ариа, като се опитваше да запази лицето си неподвижно.

— Какво имаш предвид под „обичаше“? — Джена започна да покрива бузите на Ариа.

Ариа трепна — летите бяха започнали да се втвърдяват и да я сърби. Можеше да разкаже на Джена за това, нали? Тя не знаеше нищо за семейството ѝ.

— Ами моите родители... Не знам. Май се развеждат. Баща ми си има нова приятелка, едно младо момиче, което води курсове в „Холис“ Сега живея с тях. Тя ме мрази.

— А ти мразиш ли я? — попита Джена.

— Много — призна Ариа. — Тя съсипва живота на баща ми. Кара го да пие витамини и да се занимава с йога. И е убедена, че има язва, а на мен си ми изглежда съвсем добре. — Ариа се ухапа силно по бузата. Пожела си предполагаемата язва на Мередит вече да я беше убила. Така нямаше да се налага да прекара следващите няколко месеца в опити да предотврати сватбата на Мередит и Байрън.

— Е, поне се грижи за него. — Джена млъкна, след което леко се усмихна. — Усецам, че се мръщиш, но всички семейства си имат проблеми. Поне в моето има.

Ариа се опита да не мърда повече лицето си, за да не се издаде.

— Може би трябва да ѝ дадеш шанс — продължи Джена. — Поне е артистична натура, нали?

Стомахът на Ариа се сви. Вече не можеше да контролира мускулите край устата си.

— Откъде знаеш, че е артистична натура?

Джена спря. Брашнените топки по ръцете ѝ паднаха на изтъркания дървен под.

— Ами ти току-що ми каза, нали?

Ариа усети, че ѝ се вие свят. Така ли беше? Джена сложи още ленти по бузите на Ариа. Докато се прехвърляше от бузите на Ариа към брадичката и челото до носа, Ариа осъзна нещо. Ако Джена може да усети кога се мръщи, тя може да е усетила и други неща по лицето ѝ. Може би ще успее да усети как изглежда Ариа. Точно в този миг, когато вдигна поглед, лицето на Джена придоби изплашен и смутен вид, сякаш тя също се беше сетила за това.

В стаята стана лепкаво и горещо.

— Аз трябва... — Ариа заобиколи бюрото, опипвайки го, като едва не се спъна в своята голяма, неизползвана кофа.

— Къде отиваш? — извика Джена.

Ариа просто искаше да се махне оттук за няколко минутки. Но докато вървеше, препъвайки се, към вратата, а маската ѝ продължаваше да се втвърдява на лицето ѝ, нейният Трио издаде пиукащ звук. Тя бръкна в чантата си, като внимаваше да не посипе брашно по бутоните му. Имаше ново съобщение.

В тъмното е гадно, а? Представяш ли си как се чувстват слепите! Само да си казала на **НЯКОГО** какво направих, ще те потопя в тъмнина завинаги. Мляс!

А.

Ариа се обърна към Джена. Тя седеше на бюрото си и си играеше с телефона си, без да обръща внимание на брашното по ръцете си. Сепна се от новото изпискване на телефона. Тя отново погледна към екрана. Имаше ново съобщение.

П.П Бъдещата ти мащеха има тайна самоличност, също като теб! Искаш ли да хвърлиш едно око? Иди утре в „Хутърс“.

А.

19.

ЛЮБОПИТНИТЕ БИХА ИСКАЛИ ДА ЗНАЯТ

В четвъртък сутринта, когато Емили излизаше от съблекалнята на спортния салон, облечена в задължителните за „Роузууд дей“ бяла тениска, горнище на анцуг с качулка и тъмносини шорти, изведнъж се включи училищното радио.

— Здравейте, всички! — разнесе се един жизнерадостен, свръх ентузиазизиран момчешки глас. — Говори Андрю Кембъл, президентът на класа. Просто искам да ви напомня, че купонът за добре дошла на Хана Мерин е утре вечер в роузуудския кънтри клуб! Моля, заповядайте и не забравяйте да си носите маска — това е парти с маски! Освен това искам всички да пожелаят успех на Спенсър Хейстингс — довечера тя заминава за Ню Йорк, където ще се проведе интервюто с финалистите за „Златната орхидея“! Успех, Спенсър!

Няколко момичета в съблекалнята изпъшкаха. В предаванията винаги имаше поне една обява, свързана със Спенсър. Но на Емили ѝ се стори странно, че вчера в болницата, по време на посещението при Хана, Спенсър дори не спомена за това пътуване. Тя обикновено обичаше да парадирва с постиженията си.

Емили мина покрай голямата, изрязана от картон, фигура на акулата — талисман на отбора по плуване, и влезе в салона. Посрещнаха я приветствени викове и ръкопляскане, сякаш бе влязла в зала, където се провежда собственото ѝ парти с изненади.

— Нашето любимо момиче се завърна! — изрева Майк Монтгомъри, който стоеше под един баскетболен кош. Изглежда, че край него се бяха събрали всички първокурсници от смесения отбор на Емили.

— Значи ходиш на разни секс-почивки, а?

— Какво? — Емили се огледа наоколо. Майк говореше на висок глас.

— Нали се сещаш — сръчка я той, фините му черти бяха като огледален образ на Ариа. — До Тайланд, или където там си била. — На лицето му цъфна замечтана усмивка.

Емили сбърчи нос.

— Бях в Айова.

— О! — Майк изглеждаше объркан. — Ами в Айова също е яко. Там има много криварки, нали? — Той ѝ намигна многозначително, сякаш наличието на криварки задължително означаваше порно.

Емили искаше да отвърне с нещо гадно, но само сви рамене. Беше сигурна, че Майк не се държи така от злоба. Останалите първокурсници я зяпаха така, сякаш беше Анджелина Джоли, а Майк бе проявил смелостта да ѝ поиска имейла.

Господин Дражновски, учителят им по физическо, наду свирката си. Всички ученици седнаха на пода с кръстосани крака, наредени по отделения, което в общи линии означаваше, че са седнали в редици. Господин Дражновски застана пред тях и проведе загревката, след което всички излязоха на тенис кортовете. Емили се пресегна да вземе една ракета „Уилсън“ от шкафа с екипировката и изведнъж чу някой да ѝ подвиква отзад.

— Пс-с-с-т!

Мая стоеше до един кош с топки за фитнес, магически дискове за пилатес и друга екипировка, която пристрастените към упражненията девойки използват през междучасията.

— Здравсти! — извика тя, а лицето ѝ грееше от удоволствие.

Емили колебливо се приближи към нея и я прегърна, като вдиша дълбоко познатия аромат на бананова дъвка.

— Какво правиш тук? — попита тихо тя.

— Избягах от часа по алгебра, за да те видя — прошепна Мая. В ръка държеше дървен пропуск, изрязан във формата на числото „пи“.

— Кога се върна? Какво се случи? За постоянно ли се прибра?

Емили се поколеба. Тя си беше дошла преди един ден, но вчера ѝ беше толкова замаяно — първо посещението в болницата, после есемеса от А., после часовете, тренировката по плуване, времето, прекарано с родителите ѝ, — че все още не беше намерила време да говори с Мая. Тя я беше мярнала в коридора предишния ден, но се скри в една празна стая и я изчака да отmine. Не можеше да обясни защо го направи. Не че искаше да се скрие от Мая или нещо такова.

— Не се прибрах чак толкова отдавна — най-накрая ѝ отговори тя. — И освен това се надявам, че съм тук за постоянно.

Вратата към тенис кортовете се затръшна. Емили погледна с копнеж към изхода. Докато стигне до там, всичките в класа ѝ вече щяха да са си избрали партньори за играта по тенис. Щеше да се наложи да играе с господин Дращновски, който същевременно водеше и часовете по общественото здраве, и докато удряха топките, той обичаше да изнася на учениците си лекции по предпазване от забременяване. Изведнъж Емили примигна учудено, сякаш току-що се бе събудила от сън. Какво ѝ ставаше? Как можеше да мисли за часа по физическо, когато Мая беше тук?

Тя рязко се обърна към нея.

— Родителите ми се извъртяха на сто и осемдесет градуса. След като избягах от фермата на леля ми и чичо ми, те ужасно се притеснили, че нещо ми се е случило, и решили да ме приемат такава, каквата съм.

Очите на Мая се разшириха от изненада.

— Това е страхотно! — Тя хвана ръката на Емили. — А какво се случи при леля ти и чичо ти? Те зле ли се държаха с теб?

— Донякъде. — Емили затвори очи и си представи суровите лица на Алън и Хелене. След това си представи разговора с Триста на купона. Тя беше казала на Емили, че ако е танц, със сигурност щеше да бъде вирджински рил. Може би трябваше да признае на Мая какво бе правила с Триста... Но, всъщност, какво беше правила? Нищо особено. Най-добре да забрави всичко. — Това е дълга история.

— После трябва да ми разкажеш всичко, след като вече не се налага да се крием. — Мая подскочи от радост няколко пъти, след което погледна към огромния часовник на стената. — Май трябва да се връщам — прошепна тя. — Може ли да се срещнем довечера?

Емили се поколеба, осъзнавайки, че това е първият път, когато може да каже „да“, без да се притеснява, че прави нещо тайно от родителите си. След това изведнъж си спомни.

— Не мога. Ще вечерям с нашите.

Лицето на Мая повехна.

— Тогава утре? Можем да отидем на купона на Хана заедно.

— Р-разбира се — заекна Емили. — Ще бъде страхотно.

— О, и още нещо! Имам голяма изненада за теб. — Мая пристъпи от крак на крак. — Скот Чин, фотографът на училищния годишник? Той е в моя курс по история и ми каза, че двете с теб сме избрани за двойка на годината! Не е ли страхотно?

— Двойка на годината? — повтори Емили и усети как устата ѝ пресъхва.

Мая улови Емили за ръцете и ги залюля напред-назад.

— Утре имаме фотосесия за годишника. Не е ли супер?

— Разбира се. — Емили хвана ръба на тениската си и стисна здраво.

Мая вирна глава.

— Наистина ли си добре? Не ми звучиш особено ентузиазирано.

— Не, напротив. Абсолютно. — Докато Емили си поемаше дъх, за да продължи, телефонът в джоба на горницето ѝ завибрира. Тя подскочи и го измъкна с разтуптяно сърце. На екрана пишеше: Имате ново съобщение.

Когато натисна ПРОЧЕТИ и видя подписа, стомахът ѝ се сви по друга причина. Тя затвори телефона, без да прочете съобщението.

— Нещо интересно ли пише? — попита Мая и Емили реши, че говори малко по-високо от обикновено.

— Не. — Тя прибра телефона в джоба си.

Мая прехвърли дървения пропуск в другата си ръка. Бързо целуна Емили по бузата, след което тръгна да излиза от салона, като потропваше с токчетата на високите си светлокафяви ботуши по дървения под. Когато сви зад ъгъла в коридора, Емили измъкна мобилния телефон от джоба си, пое си дълбоко дъх и отново погледна към екрана.

Здрасти, Емили! Току-що чух новината, че си ИЗЧЕЗНАЛА! Наистина ще ми липсваш! Къде живееш в Пенсилвания? Ако беше някоя известна филаделфийска личност, коя ще си избереш? Аз ще бъда онзи мъж от кутията с корнфлейкс... Той се брои, нали?

Може ли някой ден да ти дойда на гости?

Целувки,

Триста.

Климатикът в салона изтрака и се включи. Емили затвори телефона си и след кратка пауза го изключи напълно. Няколко години по-рано, точно преди Емили да целуне Али в старата къщичка на дървото в двора на семейство Дилорентис, тя ѝ беше признала, че тайно се среща с едно по-голямо момче. Али така и не каза името му, едва сега Емили осъзна, че сигурно е имала предвид Иън Томас. Али бе сграбчила ръцете на Емили, изпълнена с шеметни емоции. „Винаги, когато се сетя за него, стомахът ми се преобръща така, сякаш съм се качила на скоростното влакче в увеселителния парк — призна тя. — Да си влюбен е най-прекрасното нещо на света.“

Емили дръпна ципа на горнището си чак до брадичката. Тя също си мислеше, че е влюбена, но това определено не я караше да се чувства така, сякаш се вози на влакчето в увеселителния парк. Повече ѝ приличаше на обиколка из Къщата на смеха — с изненади зад всеки ъгъл и без никаква представа какво те чака след това.

20.

ПРИЯТЕЛИТЕ НЯМАТ ТАЙНИ ПОМЕЖДУ СИ

В четвъртък следобед Хана се взираше в отражението си в огледалото на стената в банята. Сложи малко фон дьо тен върху шевовете на брадичката си и примигна. Защо трябваше толкова да болят? И защо Д-р Гайст трябваше да зашие физиономията ѝ с черни франкенщайнски конци? Не можа ли да избере някакъв по-свеж цвят?

Тя замислено взе чисто новото си блекбъри. Когато баща ѝ я прибра вкъщи от болницата, телефонът я очакваше на бар плота в кухнята. На кутията му бе залепена бележка с надпис: „ДОБРЕ ДОШЛА У ДОМА! С ЛЮБОВ, МАМА“. Сега, когато Хана вече не се намираще на прага на смъртта, майка ѝ се беше върнала към обичайното си работно време — бизнесът преди всичко.

Хана въздъхна, след което набра номера, който откри на гърба на тубата с фон дьо тен.

— Здравейте, тук гореща линия Боби Браун! — изчурулика свеж глас от другата страна.

— Обажда се Хана Мерин — бързо каза Хана, като се опитваше да превключи на своя бизнес глас. — Мога ли да наема Боби за гримиране?

От другата страна настъпи тишина.

— За нещо толкова трябва да се обърнете към агента по резервациите. Но според мен тя е много заета...

— Въпреки това бихте ли ми дали номера на агента ѝ?

— Не съм сигурна, че имам право да го направя...

— Разбира се, че имате — пропя Хана. — Аз няма да кажа на никого.

След като хъмка и увърта известно време, момичето ѝ каза да изчака, после един друг глас вдиша слушалката и издиктува на Хана телефонния номер. Тя го записа с червило върху огледалото в банята и

затвори, чувствайки се раздвоена. От една страна беше страхотно, че все още може да кара хората да правят онова, което поиска. Само училищните примадони можеха да го правят. От друга страна какво би станало, ако дори Боби не успее да оправи кошмарното ѝ лице?

Входният звънец иззвъня. Хана сложи още фон дьо тен на брадичката си и тръгна по коридора. Това сигурно беше Мона, която идваше да ѝ помогне в избирането на манекените за партито. Тя беше казала на Хана, че иска да наеме най-готините мъже, които могат да се купят с пари.

Щом стигна до гигантската керамична ваза на майка ѝ, Хана се спря. Какво ли бе имал предвид Лукас предишния ден, в болницата, когато беше казал, че не трябва да вярва на Мона? Освен това каква беше онази работа с целувката? След случилото се Хана почти не беше мислила за него. Тази сутрин бе очаквала да види в болницата Лукас, който да я поздрави със списания и кафе лате. Но него го нямаше и тя се почувства... разочарована. А следобед, след като баща ѝ я остави у тях, Хана се улови, че цели три минути е гледала „Всичките мои деца“ по телевизията, преди да смени канала. Двама от героите в сапунката страстно се целуваха и тя ги гледаше с разширени очи, а когато изведнъж се почувства съпричастна, по гърба ѝ пробягаха тръпки.

Не че кой знае колко харесваше Лукас. Той не дишаше нейния въздух. И просто за всеки случай предишната вечер беше попитала Мона какво мисли за него. Мона тъкмо беше донесла дрехите, които бе избрала от гардероба на Хана за изписването от болницата на следващия ден — тесни дънки „Севън“, късо кожено яке и свръх мека тениска.

— Лукас Бийти? — беше възкликнала Мона. — Голям загубеняк, Хан. Винаги е бил такъв.

И сто на сто. Никакъв Лукас повече. Нито пък щеше да разкаже на някого за целувката.

Хана отвори входната врата, като забеляза как платиненорусата коса на Мона блести през матираното стъкло. Едва не припадна, когато видя и Спенсър, която стоеше зад Мона. По пътеката се приближаваха Емили и Ариа. Хана се зачуди дали по погрешка не ги е поканила да я посетят по едно и също време.

— Я, каква изненада — нервно каза тя.

Но Спенсър бутна Мона настрани и първа влезе в къщата на Хана.

— Трябва да поговорим с теб — каза тя.

Мона, Емили и Ариа я последваха вътре и всички се настаниха в кожените столове на Хана, на същите места, където сядаха, когато все още бяха приятелки: Спенсър седна на големия кожен стол в ъгъла, а Емили и Ариа се настаниха на дивана. Мона беше заела мястото на Али, на седалката до прозореца. Когато Хана ѝ хвърли крадешком един поглед, за малко да я обърка с Али. Запита се дали Мона не е ядосана за нещо, но тя изглеждаше... добре.

Хана седна в кожения фотьойл.

— Ъ-ъ-ъ... и за какво трябва да поговорим? — обърна се тя към Спенсър. Ариа и Емили също изглеждаха леко объркани.

— След като излязохме от болничната ти стая, получихме още едно съобщение от А. — изстреля Спенсър.

— Спенсър! — изсъска Хана. Емили и Ариа също се втрениха изненадани в нея. Откога обсъждат А. пред чужди хора?

— Всичко е наред — кимна Спенсър. — Мона знае. Тя също получава съобщения от А.

Хана изведнъж усети как премалява. Тя погледна към Мона, за да получи потвърждение, но устните на Мона бяха опънати и сериозни.

— Не — прошепна Хана.

— Ти?! — изненада се Ариа.

— Досега колко? — заекна Емили.

— Две — призна си Мона, като гледаше очертанията на коленете си под оранжевата вълнена рокля на „С&С Калифорния“. — Получих ги тази седмица. Когато вчера казах на Спенсър за това, няхах никаква представа, че вие също получавате.

— Но в това няма никакъв смисъл — прошепна Ариа, обръщайки се към другите. — Аз смятах, че А. изпраща есемеси само на старите приятелки на Али.

— Може би всичко, което сме си мислили, е погрешно — каза Спенсър.

Стомахът на Хана се сви.

— Спенсър каза ли ти за колата, която ме блъсна?

— Че е бил А. И че ти си знаела кой е той. — Лицето на Мона беше преbledняло.

Спенсър кръстоса краката си.

— Както и да е, имаме ново съобщение. Очевидно А. не иска да си спомняш нищо, Хана. Ако продължим да настояваме, следващите наранени ще бъдем ние.

Емили въздъхна леко.

— Това е много страшно — прошепна Мона. Тя не спираше да клати крака си напред-назад, нещо, което правеше само, когато бе много напрегната. — Трябва да отидем в полицията.

— Може би си права — съгласи се Емили. — Те ще ни помогнат. Това е нещо наистина сериозно.

— Не! — едва не изкрещя Ариа. — А. ще разбере. Той ни... А. ни вижда по всяко време.

Емили рязко затвори уста и погледна надолу към ръцете си.

Мона мъчително преглътна.

— Мисля, че знам какво имаш предвид, Ариа. Още откакто получих съобщенията, непрекъснато се чувствам така, сякаш някой ме следи. — Погледът ѝ прескачаше по лицата им, очите ѝ бяха широко отворени и уплашени. — Кой знае? Може би точно в този миг А. ни наблюдава.

Хана потрепери. Ариа се огледа трескаво, проучвайки претъпканата с мебели всекидневна на Хана. Емили надникна зад детското пиано на Хана, сякаш А. се беше свил там, в ъгъла. Изведнъж сайдкикът на Мона извънтя и всички момичета леко изпискаха. Когато Мона го извади, лицето ѝ пребледня.

— О, Господи! Още едно.

Всички се събраха край телефона ѝ. Най-новото и съобщение бе закъсняла електронна картичка за рожден ден. Под образите на весели балончета и блестящи тортички, които Мона никога нямаше да опита и истинския живот, се мъдреше текст.

Честит рожден ден на патерици, Мона! Кога ще разкажеш на Хана какво си направила? Аз предлагам да изчакаме, докато тя ти даде подаръка за рождения ден. Може да изгубиш приятелка — но поне ще си получиш подаръка!

А.

Хана усети как кръвта ѝ се смръзва.

— Какво си направила? За какво говори А.?

Лицето на Мона пребледня.

— Хана... добре. Ние наистина се скарахме на купона за рождения ми ден. Но не беше нещо голямо. Честно! Нека просто забравим за това.

Сърцето на Хана туптеше силно, като автомобилен двигател. Изведнъж устата ѝ пресъхна.

— След катастрофата не исках да споменавам за скарването, защото не мислех, че има значение — продължи Мона на висок глас, от който струеше отчаяние. — Не исках да те разстройвам. Освен това се чувствах ужасно заради скарването от предишната седмица, особено когато реших, че съм те изгубила завинаги. Просто исках да забравя за това. Исках да ти се реванширам, като ти организирам това страхотно парти и...

Минаха няколко секунди. Изведнъж климатикът се включи и всички подскочиха изплашено. Спенсър се покашля.

— Момичета, не трябва да се карате — каза внимателно тя. — А. просто се опитва да ви откаже от разследването на това кой изпраща тези ужасни бележки!

Мона хвърли на Спенсър благодарствен поглед. Хана отпусна рамене, усещайки, че всички гледат нея. Последното нещо, което искаше, бе да говори за това в присъствието на всички останали. Освен това не беше сигурна дали изобщо иска да говори за това.

— Спенсър е права. Точно това е целта на А.

Момичетата замълчаха, загледани в квадратната хартиена лампа „Ногучи“, която стоеше на холната маса. Спенсър хвана ръката на Мона и я стисна. Емили стисна ръката на Хана.

— За какво бяха другите съобщения? — попита тихо Ариа.

Мона наведе глава.

— За някои неща от едно време.

Хана настръхна, вперила поглед в шнолата с форма на птица в косата на Ариа. Тя имаше усещането, че знае много добре с какво А. е измъчвал Мона — с намеци за онези години, преди Хана и Мона да станат приятелки, когато Мона бе задръстена и смотана. Кой ли тайни използваше А.? Че Мона се въртеше тайно край Али и искаше да бъде точно като нея? Че всички ѝ се присмиваха? Двете с Мона никога не

бяха обсъждали миналото, но понякога Хана се чувстваше така, сякаш ги връхлитаха болезнени спомени, които се натрупваха под повърхността на тяхното приятелство като някакъв подземен гейзер.

— Няма нужда да ни казваш, ако не искаш — бързо каза Хана. — Много от нашите съобщения също бяха свързани с миналото. И ние имаме много неща, които бихме искали да забравим.

Тя погледна най-добрата си приятелка в очите, с надеждата, че тя ще разбере. Мона хвана ръката ѝ и я стисна. Хана забеляза на ръката ѝ сребърния пръстен с тюркоаз, който ѝ беше подарила, нищо, че приличаше по-скоро на някое от онези идиотски пръстенчета, които носеха роузуудските смотанячки, отколкото на бижу от „Тифани“.

Частица от разтуптяното сърце на Хана се стопли. А. беше прав за едно: най-добрите приятели си споделят всичко. Сега двете с Мона можеха също да го направят.

Входният звънец иззвъня с три тона от азиатска мелодия. Момичетата скочиха от местата си.

— Кой звъни? — прошепна изплашено Ариа.

Мона се изправи и разтърси дългата си руса коса.

Тя се усмихна широко и хукна към входната врата.

— Някой, който ще ни накара да забравим за нашите проблеми.

— Нещо като пица ли? — попита Емили.

— Не, десет манекени от филаделфийския клон на модна агенция „Вилхелмина“, разбира се — каза просто Мона.

Сякаш бе кощунство да се мисли, че е нещо друго.

21.

КАК БИХТЕ РАЗРЕШИЛИ ПРОБЛЕМ КАТО ТОЗИ НА ЕМИЛИ

В четвъртък вечерта, след като си тръгна от Хана, Емили си пробиваше път сред натоварените с пазарски чанти и ухаещи на скъпи парфюми клиенти в мола „Кинг Джеймс“. Трябваше да се срещне с родителите си в „Ах, този Джаз!“, тематичен ресторант в стил бродуейски мюзикъл, който се намиреше до „Нордстръом“. Когато Емили беше малка, това бе любимият ѝ ресторант, сигурно родителите ѝ мислеха, че все още е. Заведението не се беше променило, с фалшивата си бродуейска фасада, гигантска статуя на Фантома от операта до подиума на домакинята и снимки на звезди от Бродуей по стените.

Емили пристигна там първа и седна на едно столче до дългия, покрит с гранатови плочки бар. Известно време се взираше в колекцията от Малки русалки в големия стъклен шкаф до подиума на управителката. Когато беше малка, Емили си мечтаеше да си смени мястото с принцесата русалка Ариел — Ариел можеше да вземе човешките крака на Емили, а Емили щеше да вземе перките на Ариел. Тя непрекъснато караше приятелките си да гледат филмчето, докато накрая Али не ѝ каза, че е много детско и е време да спре.

Погледът ѝ бе привлечен от един познат образ на екрана на телевизора, който висеше над бара. На преден план показваха една руса надарена репортерка, а в ъгъла се мъдреше снимка на Али от седми клас.

Миналата година родителите на Алисън Дилорентис живееха в малко градче недалеч от Роузууд, Пенсилвания, докато синът им Джейсън завърши университета в Йейл. Животът им бе тих и спокоен... досега. Докато

разследването на убийството на Алисън продължава, без да са открити нови улики, как се справят останалите членове на семейството?

На екрана се появи грандиозна, обрасла с бръшлян къща, а под нея надпис НЮ ХЕЙВЪН, КЪНЕКТИКЪТ. Друга руса репортерка вървеше след група студенти.

— Джейсън! — извика тя. — Смяташ ли, че полицията прави достатъчно, за да открие убиеца на сестра ти?

— Дали това е сплотило семейството ви още повече? — извика някой друг.

Едно момче с бейзболна шапка се обърна назад. Очите на Емили се разшириха — тя беше виждала Джейсън Дилорентис само два пъти след изчезването на Али. Очите му бяха студени и безмилостни, а ъглите на устата му бяха увиснали надолу.

— Не говоря често със семейството си — каза Джейсън. — Те са твърде объркани.

Емили ритна стола си. Семейството на Али... объркано? В очите на Емили семейство Дилорентис беше идеално. Бащата на Али имаше добра работа, но имаше време да се прибира у дома през уикендите и да прави барбекю на децата си. Госпожа Дилорентис водеше Али, Емили и останалите на пазар и им приготвяше страхотни курабийки. Къщата им бе безупречно чиста и всеки път, когато Емили вечеряше у тях, на масата винаги имаше много смях.

Емили се сети за спомена на Хана от деня преди Али да изчезне. След като излязоха на задната веранда, Емили се извини и отиде в тоалетната. Докато минаваше край кухнята и закачи с полата си Шарлът, хималайската котка на Али, тя чу Джейсън да говори с някого на стълбите. Гласът му звучеше ядосано.

— По-добре се откажи — изсъска Джейсън. — Знаеш колко много се ядосват на това.

— На никого няма да навредя — прошепна друг глас в отговор.

Емили се притисна към стената в коридора, объркана. Вторият глас приличаше малко на гласа на Али.

— Просто се опитвам да ти помогна — продължи Джейсън, като звучеше все по-възбудено.

Точно тогава госпожа Дилорентис влезе през входната врата и се втурна към умивалника в кухнята, за да си измие ръцете.

— О, здравей, Емили — пропя тя. Емили се отмести от стълбите. После чу как някой се изкачва към втория етаж.

Емили отново се взря в екрана на телевизора. Водещата на новините сега предупреждаваше членовете на роузуудския кънтри клуб да внимават, защото роузуудският воайор е бил забелязан да обикаля около сградата на клуба. Гърлото на Емили пресъхна. Колко лесно бе да се направи паралел между роузуудския воайор и А... и кънтри клуба? Купонът на Хана щеше да бъде там. Емили внимаваше много да не задава никакви въпроси на Хана след последното съобщение от А., но продължаваше да се чуди дали не трябваше да отидат в полицията — нещата бяха стигнали твърде далеч. Ами ако А. не само беше блъснал Хана, ами беше убил и Али, както бе предположила Ариа оня ден? Но може би Мона беше права: А. беше някъде наблизко и следеше всяко тяхно движение. А. щеше да разбере, ако кажат на полицията.

Сякаш в резултат на тези размисли телефонът ѝ се развъня. Емили подскочи, като едва не падна от стола си. Тя имаше ново съобщение, но слава богу, то беше от Триста. Отново.

Хей, Ем! Какво ще правиш този уикенд?
Целувки,

Триста.

Емили си пожела Рита Морино да не пее „Америка“ толкова силно и тя да не седи толкова близо до снимката с актьорския състав на „Котки“ — всичките котарани ѝ се усмихваха цинично, сякаш умираха от желание да си наточат ноктите в нея. Тя прокара пръсти по грапавите бутони на нокията си. Щеше да е много грубо от нейна страна да не отговори на есемесите, нали? Тя написа:

„Здрасти! Този петък съм на купон с маски на една моя приятелка. Сигурно ще е забавно!

Ем.“

Почти веднага получи отговора на Триста.

„О, Боже! Ще ми се да можех да дойда.“

„И аз бих искала — отговори Емили. — До скоро!“

Тя се запита какво ли смята да прави Триста през този уикенд — да отиде на поредното парти в силоза? Да се срещне с друго момиче?

— Емили? — Две леденостудени ръце я хванаха за раменете. Емили се завъртя и изпусна телефона си на пода. Зад нея стоеше Мая. Майката и бащата на Емили, сестра ѝ Карълайн и приятелят ѝ Тофър стояха зад Мая. Всички бяха ухилени до ушите.

— Изненада! — извика Мая. — Майка ти ми се обади днес следобед, за да ме попита дали съм свободна за вечеря!

— О-о-о... — заекна Емили. — Това е... страхотно. — Тя вдигна телефона си от пода и закри екрана му с ръка, сякаш Мая можеше да види какво е написала Емили. Чувстваше се така, сякаш към нея са насочени няколко прожектора. Погледна към родителите си, които стояха до голямата снимка на героите от „Клетниците“, които атакуваха барикадите. И двамата се усмихваха изнервено, държаха се така, както когато се запознаха с бившето гадже на Емили, Бен.

— Масата ни е готова — обяви майката ѝ. Мая хвана Емили за ръката и те тръгнаха след останалите. Всички се настаниха край огромната маса с пурпурна покривка. Един изключително женствен сервитьор — Емили можеше да се закълне, че си е сложил спирала на миглите — ги попита дали искат някакви коктейли.

— Толкова се радвам най-после да се запозная с вас, господин и госпожо Фийлдс — каза Мая щом сервитьорът се оттегли. Тя се усмихна на родителите на Емили, които седяха в другия край на масата.

Майката на Емили се усмихна в отговор.

— И аз се радвам да се запозная с теб.

Гласът ѝ бе изпълнен с топлина. Бащата на Емили също се усмихна.

Мая посочи гривната на Карълайн.

— Толкова е красива. Сама ли я направи?

Карълайн се изчерви.

— Да. От „Направи си сам бижу“ III.

Червеникавокафявите очи на Мая се разшириха.

— И аз исках да се запиша в този курс, но нямам усет за цветовете. Всички камъни в тази гривна си подхождат толкова добре!

Карълайн сведе поглед към гравираната с позлата чиния.

— Не беше чак толкова трудно. — Емили можеше да почувства, че е силно поласкана. Продължиха да бърбят за най-различни незначителни неща, за училище, за роузуудския воайор, за инцидента с Хана и за Калифорния — Карълайн поиска да разбере дали Мая познава някои от съучениците им, които са отишли да учат в „Станфорд“, където е приета да учи следващата година. Тофър се засмя на историята, която Мая разказа — за бившата ѝ съседка в Сан Франциско, която имала осем дългопашати папагала и карала Мая да ходи в дома ѝ да се грижи за тях. Емили ги гледаше с раздразнение. Щом им е толкова лесно да харесат Мая, защо не го бяха направили по-рано? Какви бяха всичките онези приказки, че Емили трябва да стои далеч от Мая? Налагаше ли се да избяга от къщи, за да могат най-после да я приемат на сериозно?

— О, забравих да спомена — каза бащата на Емили, след като храната беше сервирана. — Направил съм резервация в Дък за Деня на благодарността.

— О, чудесно! — Госпожа Фийлдс грейна. — В същата къща ли?

— Съвсем същата. — Господин Фийлдс бодна едно мъничко морковче.

— Къде се намира Дък? — попита Мая.

Емили гребна с вилицата си от картофеното пюре.

— Това е един малък крайбрежен град на едно от островчетата в Северна Каролина. Винаги резервираме там къща за Деня на благодарността. Водата все още е топла и става за плуване.

— Може би Мая ще се съгласи да дойде с нас — подхвърли госпожа Фийлдс, като превзето попи устните си със салфетка. — Все пак ти винаги водиш по някоя приятелка.

Емили зяпна от изненада. Всъщност тя винаги беше водила приятел — миналата година бе завела Бей. Карълайн беше завела Тофър.

Мая притисна ръка към гърдите си.

— Ами... да! Звучи ми страхотно!

На Емили изведнъж ѝ се стори, че фалшивите декоративни стени на ресторанта се приближават към нея и я притискат. Тя разкопча яката на ризата си и се изправи. Без да си прави труда да обясни, тя тръгна покрай групичката сервитьори и сервитьорки, облечени като героите от „Под наем“. Врълхлетя в едната кабинка на тоалетната, облегна се на облицованата с плочки стена и затвори очи.

Външната врата на тоалетната се отвори. Под вратата на кабинката Емили забеляза тъпоносите обувки на Мая.

— Емили? — повика я нежно Мая.

Емили надникна през процепа на металната врата. Мая беше праметнала плетената си на една кука чанта през врата, а устните ѝ бяха силно стиснати от притеснение.

— Добре ли си? — попита тя.

— Просто малко ми е лошо — заекна Емили, пусна водата, излезе и тръгна към мивката.

Стоеше гърбом към Мая, неподвижна и напрегната. Ако в този миг Мая я докоснеше, Емили беше повече от сигурна, че ще се взриви.

Мая протегна ръка, после отстъпи назад, сякаш усети настроението на Емили.

— Не е ли много мило, че родителите ти ме поканиха да дойда с теб в Дък? Ще бъде толкова забавно!

Емили изстиска голямо количество течен сапун в шепата си. Когато ходеха в Дък, Емили и Карълайн винаги прекарваха поне по три часа в океана всеки ден, сърфирайки по водата. След това гледаха анимационните филмови марафони по Картуун нетуърк, презареждаха и отново се връщаха във водата. Беше сигурна, че на Мая това нямаше да ѝ допадне.

Емили се обърна с лице към нея.

— Това ми се струва толкова... странно. Миналата седмица нашите ме мразеха. А сега ме харесват. Опитват се отново да ме спечелят, изненадват ме с присъствието ти на вечерята, след това те канят на острова.

Мая се намръщи.

— И това не е добре?

— Ами да — изтърси Емили. — Или пък не. Разбира се, че не. —
Нещата съвсем се объркаха. Тя се покашля и срещна очите на Мая в
огледалото. — Мая, ако ти беше бонбон, какъв вид щеше да бъдеш?

Мая докосна кутията с кърпички за бърсане, която бе окачена
точно в средата над плота с умивалниците.

— А?

— Ами според теб дали ще бъдеш „Майк и Айк“? Или „Лафи
Тафи“? Или блокче „Сникърс“? Какво?

Мая впери поглед в нея.

— Ти да не си пиана?

Емили се загледа в отражението на Мая в огледалото. Кожата ѝ с
цвят на мед грееше. Покритите ѝ с малинов блясък устни блестяха.
Емили си беше паднала по Мая в мига, в който я зърна, и техните
полагаха големи усилия да я приемат. Тогава какъв ѝ беше проблемът?
Защо всеки път, когато Емили се опитваше да си мисли за това как
целува Мая, тя си представяше как целува Триста?

Мая се облегна на плота.

— Емили, мисля, че знам какво става тук.

Емили бързо отклони поглед, като се опита да не се изчервява.

— Не, не знаеш.

Погледът на Мая омекна.

— Става въпрос за приятелката ти Хана, нали? За катастрофата?
Ти си била там, нали? Чух, че човекът, който я блъсна, я е следил.

Лененото портмоне на Емили се изплъзна от ръцете ѝ и падна на
земята.

— Къде чу това? — прошепна тя.

Мая отстъпи назад изненадана.

— Аз... Не знам. Не мога да си спомня? — Тя присви очи,
объркана. — Можеш да разговаряш с мен, Ем. Можем да си казваме
всичко, нали?

Минаха няколко минути, през които от тон колоните се лееше
песен на Гершуин. Емили си мислеше за съобщението, което А. им бе
изпратил, след като миналата седмица тя и трите ѝ приятелки се бяха
срещнали с полицаи Уайлдън:

Ако кажете на **НЯКОГО** за мен, ще съжалявате.

— Никой не е следил Хана — прошепна тя. — Това си беше катастрофа и точка.

Мая прокара ръце по керамичната мивка.

— Мисля да се върна на масата. Аз... Ще се видим там. — Тя тръгна бавно към изхода. Емили изчака входната врата да изскърца след нея.

Песента, която се лееше от тон колоните, премина в нещо от Аида. Емили седна пред голямото огледало, като се заигра с чантичката в скута си. Никой нищо не каза, помисли си тя. Освен нас никой друг не знае. И никой няма да каже на А.

Внезапно Емили забеляза една сгъната бележка, която се подаваше от отворената ѝ чанта. Върху нея с големи червени букви беше написано ЕМИЛИ. Тя я извади и я разгъна. Това беше формуляр за членство в РИПЛАГ — Родители и приятели на лесбийки и гейове. Някой бе нанесъл информация за родителите на Емили. На края забеляза познатия неравен почерк.

Честит първи съвместен ден навън, Емили — вашите сигурно са ужасно горди! Сега, след като семейство Фийлдс прие зова на любовта, сигурно ще бъде много жалко, ако нещо се случи с малката им лесбийка. Затова не казвай нищо... и ще си останеш с тях!

А.

Вратата на банята продължаваше да се полюлява напред-назад след излизането на Мая. Емили отново прочете бележката с треперещи ръце. Изведнъж познат аромат изпълни въздуха. Ухаеше на...

Емили се намръщи и отново подуши въздуха. Най-накрая поднесе бележката на А. към носа си. Когато вдъхна дълбоко, стомахът ѝ се сви на камък. Емили би разпознала този аромат навсякъде. Това беше съблазнителното ухание на банановата дъвка на Мая.

22.

АКО СТЕНИТЕ НА „W“ МОЖЕХА ДА ГОВОРЯТ...

В четвъртък вечерта, след вечерята в „Смит и Воленски“, престижно заведение за всякаква скара в Манхатън, което бащата на Спенсър често посещаваше, тя и родителите ѝ тръгнаха бавно по застлания със сив килим коридор на хотел Стените му бяха покрити с лъскави черно-бели фотографии на Ани Лейбовиц, а въздухът ухаеше на смесица от ванилия и чисти кърпи.

Майка и говореше по телефона.

— Не, тя със сигурност ще спечели — промърмори тя. — Защо да не го резервираме още сега? — Тя млъкна, сякаш човекът от другия край на линията казваше нещо много важно. — Добре. Ще говорим пак утре. — Тя затвори телефона си.

Спенсър подръпна ревера на гълъбовосивото си сако „Армани“ — беше се облякла официално за вечерята, за да навлезе в ролята на номиниран за награда есенет. Запита се с кого ли говореше майка ѝ. Може би планираше нещо невероятно за Спенсър, в случай, че спечели „Златната орхидея“. Някое превъзходно пътуване? Един ден като личен клиент на „Барнис“? Среща със семенния приятел, който работи в „Ню Йорк Таймс“? Спенсър бе умолявала родителите си да ѝ позволят да работи в „Таймс“ като стажантка през лятото, но майка ѝ не ѝ позволи.

— Нервна ли си, Спенс? — Мелиса и Иън се появиха зад нея, като дърпаха еднакви кариани куфари на колелца. За жалост родителите на Спенсър бяха настояли Мелиса също да дойде на интервюто за морална подкрепа, а тя беше домъкнала и Иън. Мелиса вдигна една малка бутилчица с етикет „МАРТИНИ ЗА ВКЪЩИ!“

— Искаш ли една от тези? Мога да ти дам, ако се нуждаеш от нещо за успокоение.

— Добре съм — бързо отговори Спенсър. Присъствието на сестра ѝ я караше да се чувства така, сякаш под сутиена ѝ „Малиция“

пъплят хлебарки. Всеки път, когато Спенсър затваряше очи, си представяше как Мелиса започва да се върти притеснено, когато Уайлдън я пита къде са били двамата с Иън в нощта, когато Али изчезна, и отново чу гласа ѝ: Човек трябва да е уникален, за да убие. А ти не си.

Мелиса замълча, като разклати малката бутилчица с мартини.

— Да, може би е по-добре да не пиеш. Може да забравиш същността на есето си.

— Това е самата истина — промърмори госпожа Хейстингс. Спенсър настръхна и им обърна гръб.

Стаята на Иън и Мелиса се намираще до тази на Спенсър и те се шумугнаха вътре, смеейки се. Когато майка ѝ бръкна в чантата си, за да извади ключа на Спенсър, едно красиво момиче на нейната възраст мина край тях. Беше навело глава и гледаше една кремава картичка, която изглеждаше подозрително еднаква с поканата за закуска от комитетата за връчването на „Златната орхидея“, която Спенсър бе пъкнала в своята голяма чанта от туид.

Непознатата забеляза, че Спенсър я гледа и устните ѝ се разтвориха в блестяща усмивка.

— Здравсти! — приветливо каза тя. Имаше вид на водеща от СиЕнЕн: уравновесена, наперена, привлекателна. Спенсър отвори уста и езикът ѝ тремаво се раздвижи вътре. Преди да успее да отговори, момичето сви рамене и отмести поглед.

Единствената чаша вино, която Спенсър бе изпила с позволението на родителите си, се разбълбука в стомаха ѝ. Тя се обърна към майка си.

— За „Златната орхидея“ се състезават много наистина умни кандидати — прошепна Спенсър, след като момичето зави зад ъгъла. — Аз няма да спечеля.

— Глупости — сръза я госпожа Хейстингс. — Ще спечелиш. — Тя ѝ подаде ключа за стаята. — Този е за теб. Взели сме ти апартамент. — С тези думи тя потупа Спенсър по ръката и продължи надолу по коридора към своята стая.

Спенсър прехапа устни, отключи вратата на апартаментата си и светна лампата. Стаята миришеше на канела и нов килим, а грамадното ѝ легло бе покрито с дузина възглавнички. Тя изпъкна рамене и завлече куфара си до тъмния махагонов гардероб. Първо

извади черното си сако „Армани“, което бе избрала за интервюто, и го сложи на закачалка вътре. Прибра късметлийските си розови сутиен и бикини „Улфърд“ в най-горното чекмедже на залепения до гардероба скрин. След като облече пижамата си, тя обиколи апартамента и се убеди, че всичките картини по стените висят водоравно, а огромните небесносини възглавници за спане са равномерно бухнали. Отиде в банята и подреди кърпите на рафтовете. На умивалника подреди душ-гел „Блис“, шампоан и балсам. Когато се върна в спалнята, започна безцелно да разлиства един брой на списанието „Тайм аут, Ню Йорк“. На корицата му се кипреше самоувереният Доналд Тръмп, застанал пред кулата Тръмп.

Спенсър направи няколко упражнения от йога, но това не я накара да се почувства по-добре. Накрая извади петте си учебника по икономика и копие от есето на Мелиса и разпиля всичко това върху леглото си. Ще спечелиш, звънна гласът на майка ѝ в ухото ѝ. След като цял час репетираше откъси от есето на Мелиса пред огледалото, Спенсър чу леко почукване по свързващата врата, която водеше към съседния апартамент. Тя се изправи объркана. Вратата водеше към стаята на Мелиса.

Почукването се повтори. Спенсър се свлече от леглото и се промъкна до вратата. Тя погледна към мобилния си телефон, но той беше тъмен.

— Кой е? — тихо извика Спенсър.

— Спенсър? — пресипнало се обади Иън. — Здравсти. Мисля, че стаите ни са свързани. Мога ли да вляза?

— Ами... — заекна Спенсър. Свързващата врата издаде няколко скърцащи звука и се отвори. Иън бе захвърлил официалната си риза и панталони в цвят каки и се бе преоблякъл в тениска и дънки. Спенсър сви пръсти, изплашена и развълнувана.

Иън огледа апартамента на Спенсър.

— В сравнение с нашата, твоята стая е направо огромна.

Спенсър сложи ръце зад гърба си, като се опитваше да сподави усмивката си. Може би за пръв път в живота си тя бе получила похубава стая от Мелиса. Иън погледна към учебниците, разпилени по леглото на Спенсър, след което ги отмести настрана и седна.

— Учиш, а?

— Ами да — отговори тя, залепена за масата, като се страхуваше да помръдне.

— Много лошо. Мислех си, че можем да се поразходим. Мелиса заспа, след като изпи един от онези бутилирани коктейли. Толкова малко ѝ трябва — намигна той.

Отвън се чуваха клаксоните на такситата и примигваха неоновите светлини. Изразът на лицето на Иън беше същият, какъвто Спенсър бе запомнила от онзи път, преди години, когато той стоеше до нея на алеята и се канеше да я целуне. Тя си наля чаша студена вода от каната на масата и отпи една голяма глътка, а в ума ѝ се заформира една идея. Тя всъщност искаше да попита нещо Иън... за Мелиса, за Али, за липсващата част от спомените си и за опасното, забранено подозрение, което зрееше в съзнанието ѝ от неделя насам.

Спенсър остави чашата на масата с разтуптяно сърце. Тя придърпа леко голямата си тениска с щампа на университета на Пенсилвания така, че да открие едното ѝ рамо.

— Знам нещо тайно за теб — промърмори тя.

— За мен? — Иън мушна палец в гърдите си. — Какво е то?

Спенсър избута настрани част от книгите си и седна до Иън. Когато вдъхна аромата на папая и ананас от неговия балсам за лице „Кийл“ — Спенсър познаваше всички продукти от поредицата козметика за лице на „Кийл“ и ги обожаваше — усети как главата ѝ се замайва.

— Знам, че ти и едно русо момиче сте били много повече от приятели.

Иън мързеливо се усмихна.

— И това малко русо момиче може би... си ти?

— Не... — Спенсър сви устни. — Али.

Иън изкриви уста.

— С Али излизахме веднъж или два пъти, това е. — Той докосна голите колене на Спенсър. Тя усети как по гърба ѝ пробягват тръпки. — Повече ми хареса да целувам теб.

Спенсър се облегна назад, смутена. През онази последна нощ Али бе казала на Спенсър, че тя и Иън са заедно, и че Иън е целунал Спенсър само защото Али го е накарала. Защо тогава Иън непрекъснато флиртуваше със Спенсър?

— Сестра ми знаеше ли, че си се хванал с Али?

Иън се изсмя подигравателно.

— Разбира се, че не. Много добре знаеш колко е ревнива.

Спенсър погледна през прозореца към „Лексингтън авеню“ и преброи десет поредни жълти такситата.

— Наистина ли двамата с Мелиса сте били заедно през цялата нощ, когато Али изчезна?

Иън се облегна назад на лакти, като престорено въздъхна.

— Ама вие, момичетата Хейстингс, сте голяма работа. Мелиса също говори за тая нощ. Мисля, че се притеснява онова ченге да не разбере, че сме пили алкохол, а ние бяхме непълнолетни. Но какво от това? Четири години минаха оттогава. Сега никой няма да ни арестува за това.

— Тя е била... нервна? — прошепна Спенсър с широко отворени очи.

Иън я погледна съблазнително.

— Защо поне за миг не забравиш за тези роузуудски истории? — Той отметна кичура коса от лицето на Спенсър. — Нека се позабавляваме.

Желанието я изпълни. Лицето на Иън се приближи към нейното, като скри изгледа към сградите от другата страна на улицата. Ръката му обгърна коляното ѝ.

— Не трябва да правим това — прошепна тя. — Не е редно.

— Разбира се, че е — прошепна Иън в отговор.

Изведнъж по вратата се чу ново почукване.

— Спенсър? — Гласът на Мелиса беше пресипнал. — Там ли си?

Спенсър скочи от леглото, нахлу обувките си и се приближи до вратата.

— Д-да.

— Знаеш ли къде е отишъл Иън? — попита сестра ѝ.

Щом чу, че Мелиса натиска дръжката на междинната врата, Спенсър панически започна да ръкомаха към Иън, сочейки към входната врата. Той скочи от леглото, пригладя дрехите си и се измъкна от стаята точно в мига, когато Мелиса отвори вратата.

Сестра ѝ беше вдигнала черната си маска за очи на челото си и бе облякла раирана пижама „Кейт Спенс“ Тя леко повдигна нос към въздуха, сякаш надушваше балсама за лице на Иън.

— Защо твоята стая е толкова по-голяма от моята? — най-накрая попита Мелиса.

И двете чуха механичното изщракване на картата на Иън, с която той отключваше вратата на тяхната стая. Мелиса се обърна и развя коса.

— О, ето те и теб. Къде беше?

— До машината за десертни блокчета — каза Иън с меден гласец. Мелиса затвори междинната врата, без дори да се сбогува.

Спенсър се тръшна на леглото. „На косъм бяхме“ — тя въздъхна силно, въпреки че се надяваше Мелиса и Иън да не я чуят.

23.

ЗАД ЗАТВОРЕНИ ВРАТИ

Когато Хана отвори очи, тя се озова зад волана на своята „Тойота Приус“ Но нали лекарите ѝ бяха казали, че не трябва да шофира със счупена ръка? Не трябваше ли да лежи в леглото, гушнала миниатюрния си доберман Дот?

— Хана. — На съседната седалка се настани неясна фигура. Хана можеше да различи само, че е момиче с руса коса — зрението ѝ бе твърде размазано, за да види друго.

— Хей, Хана — чу се отново гласът. Звучеше ѝ като...

— Али? — изграчи Хана.

— Точно така. — Али се наведе близо до лицето ѝ. Краищата на косата ѝ погъделичкаха бузите на Хана.

— Аз съм А. — прошепна тя.

— Какво? — извика Хана с широко отворени очи.

Али седна с изпънат гръбнак.

— Казах, че съм добре. — След това отвори вратата и се изгуби в нощта.

Зрението на Хана успя да се фокусира. Тя седеше на паркинга на Планетариума в Холмс. Вятърът развяваше един голям плакат с надпис ГОЛЕМИЯТ ВЗРИВ.

Хана скочи, запъхтяна. Намираще се в огромната си стая, завита с кашмиреното си одеяло. Дот спеше свит на кълбо в мъничкото си легълце марка „Тучи“. От дясната ѝ страна се намираще нейният скрин, с множеството си чекмеджета, пълни с красиви, скъпи дрехи.

— Господи — каза тя на висок глас.

Звънецът на входната врата иззвъня. Хана изстена и се изправи, усещаше главата си така, сякаш бе натъпкана със слама. Какво беше сънувала току-що? Али? Големия взрив? А.?

Звънецът отново иззвъня. Дот се измъкна и започна да обикаля нетърпеливо пред затворената врата на спалнята ѝ. Беше петък сутринта и когато Хана погледна към часовника на нощното ѝ шкафче,

тя осъзна, че вече минава десет сутринта. Майка ѝ отдавна беше излязла, ако изобщо се бе прибрала предишната вечер. Хана беше заспала на дивана и Мона ѝ помогна да се качи до спалнята си.

— Идвам — извика Хана, като навлече копринения си тъмносин халат, набързо върза косата си на конска опашка и се огледа в огледалото. Примигна няколко пъти. Шевовите на брадичката ѝ все още си бяха там, черни и нацърбени. Напомняха ѝ за мрежата на футболната врата.

Когато надникна през стъклото на входната врата, тя зърна Лукас на верандата. Пулсът ѝ се ускори. Тя отново се погледна в огледалото, което висеше в коридора и приглади назад няколко паднали кичура коса. В огромния си копринен халат се чувстваше като дебела циркаджийка и се запита дали да не изтича обратно в спалнята си и да облече нещо по-нормално.

След това изведнъж се спря и се изсмя надменно. Какво правеше? Тя не може да харесва Лукас. Той беше... Лукас.

Хана сви рамене, въздъхна и отвори вратата.

— Здравсти — каза бавно, като се опитваше да звучи отегчено.

— Здравсти — отвърна ѝ Лукас.

Те се гледаха дълго, сякаш векове. Хана бе сигурна, че Лукас чува тупкането на сърцето ѝ. Искаше ѝ се да може да го заглуши. Дотанцуваше около краката им, но Хана бе прекалено вцепенена, за да се наведе и да го прогони оттам.

— Да не съм избрал неподходящ момент? — внимателно попита Лукас.

— А, не — бързо каза Хана. — Влез.

Когато отстъпи, едва не се спъна в малката фигурка на Буда, която през последните десет години използваша да спира вратата. Хана размаха ръце, като се опитваше да запази равновесие и да не падне. Внезапно почувства силните ръце на Лукас да я обгръщат през кръста. Когато той ѝ помогна да се изправи, двамата се спогледаха. Устните на Лукас се извиха в усмивка. Той се наведе към нея и устните му покриха нейните. Хана се разтопи в целувката. Дотътриха се до дивана и паднаха върху меките възглавници, като Лукас много внимаваше с гипса ѝ. След няколко минути мляскане и сумтене Хана се отдръпна, опитвайки се да си поеме дъх. Тя леко изскимтя и скри лице в ръцете си.

— Извинявай. — Лукас се отдръпна назад. — Не трябваше ли да го правя?

Хана поклати глава. Не можеше да му признае, че последните два дни бяха изпълнени с фантазии това да се случи отново. Или че имаше странното усещане, че беше целувала Лукас и преди онази целувка в сряда — само че как би било възможно?

Тя свали ръце от лицето си.

— Не ми ли каза, че си в клуба по екстрасензорни възприятия в училище? — каза тихо тя, като си спомни какво ѝ беше разказал Лукас по време на разходката им с балона. — Не би ли трябвало по телепатичен начин да усетиш дали трябва, или не трябва да го правиш?

Лукас се ухили и потупа голото ѝ коляно.

— Ами тогава, значи, си искала да го направя. И искаш да го направя отново.

Хана облиза устните си, усещайки хиляди пеперуди като онези, които беше видяла в Музея по естествена история преди няколко години, да пърхат в стомаха ѝ. Когато Лукас протегна ръка и леко докосна лакътя ѝ, където бе пъхната иглата на системата, Хана усети, че всеки момент ще се разтопи от удоволствие. Тя вирна глава и изстена.

— Лукас... Просто не знам.

Той се отдръпна назад.

— Какво не знаеш?

— Просто... Искам да кажа... Мона... — Тя безпомощно махна с ръка. Изобщо не се получаваше, така или иначе нямаше представа какво иска да каже.

Лукас повдигна веждите си.

— Какво за Мона?

Хана взе плюшеното кученце, което баща ѝ беше донесъл в болницата. То трябваше да се казва Корнелиус Максимилиан, един герой, който двамата с Хана бяха измислили, когато тя беше малка.

— Тъкмо се сдобрихме — каза тя със слаб гласец, с надеждата, че Лукас ще разбере, без да ѝ се налага да му обяснява.

Лукас се облегна назад.

— Хана... Мисля, че трябва да внимаваш с Мона.

Хана изпусна Корнелиус Максимилиан в скута си.

— Какво искаш да кажеш?

— Просто... Смятам, че тя не ти желае доброто.

Хана зина от изумление.

— Мона седя до мен в болницата през цялото време! И да знаеш, че ако това има нещо общо със скандала на купона ѝ, тя ми разказа за него. Преодолях го. Всичко е наред.

Лукас внимателно я изгледа.

— Всичко е наред?

— Да — каза тя с рязък глас.

— Значи... нямаш нищо против онова, което ти причини? — Лукас звучеше възмутено.

Хана отмести поглед. Предишния ден, след като бяха приключили разговора за А., бяха интервюирали манекените и момичетата си бяха тръгнали, Хана откри една бутилка „Столичния“ в същия шкаф, където майка ѝ държеше сватбения сервиз от китайски порцелан. Двете с Мона се свряха в стаята ѝ, пуснаха си „Незабравимата“ и разиграха една игра на пиене „Манди Мур“. Всеки път, когато Манди Мур изглеждаше дебела, те отпиваха от водката. Всеки път, когато Манди Мур се нацупеше, те пиеха. Когато Манди играеше като робот, пиеха. Изобщо не разговаряха за съобщението, което А. беше изпратил на Мона — онова за скарването им. Хана беше убедена, че само са се сдърпали за нещо глупаво, като снимките от партито, или дали Джъстин Тимбърлейк е идиот. Мона винаги казваше, че е, а Хана твърдеше, че не е.

Лукас примигна ядосано.

— Не ти е казала, нали?

Хана гневно пое дъх през носа си.

— Няма значение, ясно ли е?

— Добре. — Лукас вдигна примирително ръце.

— Добре — повтори Хана, като изпъна рамене. Но когато затвори очи, тя отново се видя в тойотата. Знамето на Планетариума на Холис се вееше зад нея. Очите ѝ смъдяха от сълзи. Нещо — може би нейният блекбъри — избипка в чантата ѝ. Хана се опита да запази спомена, но неуспешно.

Тя усещаше топлината на тялото на Лукас, той седеше толкова близо до нея. Не миришеше на одеколон или скъпи дезодоранти, или разни други странни неща, с които момчетата се пръскаха, а просто на

чиста кожа и паста за зъби. Само ако можеха да живеят в свят, където Хана да може да има и двете неща — Лукас и Мона. Но тя знаеше, че ако иска да остане такава, каквата е, това беше невъзможно.

Хана се протегна и хвана ръката на Лукас. От гърдите ѝ се откъсна ридание, което тя нито можеше да обясни, нито да разбере. Докато се навеждаше да го целуне, тя отново се опита да извика спомените си за онова, което се бе случило в нощта на катастрофата. Но както винаги, в главата ѝ нямаше нищо.

24.

СПЕНСЪР ПОЛУЧАВА ГИЛОТИНАТА

Сутринта в петък Спенсър влезе в „Даниел“ на Шейсет и пета улица между „Медисън“ и Парк авеню, един тих и добре поддържан квартал някъде между Среден Манхатън и Горен Ийст сайд. Почувства се така, сякаш е влязла на снимачната площадка на „Мария Антоанета“. Стените на ресторанта бяха направени от изваян мрамор, който напомняше на Спенсър за бял шоколад. Луксозните тъмночервени завеси падаха на вълни, а алеята от входа до голямата зала бе обградена от елегантни скулптури и бюстове. Спенсър реши, че когато спечели първия си милион, тя ще проектира къщата си така, че да изглежда точно като това място.

Цялото ѝ семейство вървеше след нея, включително Мелиса и Иън.

— Носиш ли си бележките? — промърмори майка ѝ, като въртеше нервно едно от копчетата на розовия си пепитен костюм на Шанел — беше се облякла така, сякаш тя щеше да се явява на интервю. Спенсър кимна утвърдително. Не само че ги носеше, беше ги научила наизуст.

Тя се опита да потисне бунта в стомаха си, въпреки че миризмата на бъркани яйца и масло от трюфели, която се разнасяше от кухнята, изобщо не ѝ помагаше. На стената имаше окачена табела с надпис ЗАПИСВАНЕ НА УЧАСТНИЦИТЕ В КОНКУРСА ЗЛАТНА ОРХИДЕЯ.

— Спенсър Хейстингс — каза тя на момичето с блестяща коса, приличащо на Паркър Поузи, което записваше участниците.

То намери Спенсър в списъка, усмихна се и ѝ подаде една блестяща ламинирана табелка с името ѝ.

— Вие сте на шеста маса — каза тя, като махна с ръка към голямата зала. Спенсър видя забързани сервитьорки, гигантски цветни украси и няколко възрастни, които сновяха наоколо, разговаряха и пиеха кафе.

— Щом се приготвят, ще ви повикаме — увери я момичето.

Мелиса и Иън разглеждаха мраморната статуетка до бара. Бащата на Спенсър беше излязъл на улицата и разговаряше с някого по мобилния си телефон. Майка и също говореше по телефона, полускрита зад една от кървавочервените завеси на ресторанта. Спенсър я чу да казва: „Значи резервацията е готова? Чудесно, тогава. Тя страшно ще го хареса.“

„Ще хареса какво?“ — искаше да попита Спенсър. Но се замисли дали пък майка ѝ няма да поиска да го запази в тайна, докато не спечели.

Мелиса тръгна към тоалетната и Иън се настани на диванчето до Спенсър.

— Развълнувана ли си? — ухили се той. — Така и трябва да бъде. Това е голяма работа.

На Спенсър ѝ се искаше поне веднъж Иън да мирише на гнили зеленчуци или на кучешки дъх — щеше да ѝ бъде много по-лесно да запази спокойствие в присъствието му.

— Нали не си казал на Мелиса, че снощи беше в стаята ми? — прошепна тя.

Лицето на Иън придоби делово изражение.

— Разбира се, че не.

— И тя не е заподозряла нищо?

Иън си сложи тъмни авиаторски очила, които скриха очите му.

— Мелиса не е чак толкова страшна, да знаеш. Тя няма да те ухапе.

Спенсър млъкна. Напоследък ѝ се струваше, че Мелиса не само щеше я ухапе, ами и ще я зарази с бяс.

— Просто нищо не споменавай — изръмжа тя.

— Спенсър Хейстингс? — извика момичето на бюрото. — Готови са да ви приемат.

Когато Спенсър се изправи, роднините ѝ се събраха край нея като пчели на мед.

— Не забравяй за онзи път, когато изигра Елиза Дулитъл в „Моята прекрасна лейди“ с остри болки в стомаха — прошепна госпожа Хейстингс.

— Не забравяй да споменеш, че познавам Доналд Тръмп — добави баща ѝ.

Спенсър се намръщи.

— Така ли?

Баща ѝ кимна.

— Веднъж седяхме един до друг в „Чиприани“ и си разменихме визитните картички.

Спенсър скрито направи няколко дихателни упражнения от йога.

Шеста маса беше малка и скрита в едно отдалечено ъгълче на ресторанта. На нея вече седяха трима възрастни, които пиеха кафе и си похапнаха кроасани. Щом видяха Спенсър, те се изправиха.

— Добре дошла — каза един оплешивяващ мъж с бебешко лице.

— Джефри Лав. Носител на „Златната орхидея“ от 1987-а година. Имам свое място на Нюйоркската стокова борса.

— Аманда Рийд. — Високата слаба жена се ръкува със Спенсър.

— „Златна орхидея“ от 1984-та. Аз съм главен редактор на „Барънс“.

— Куентин Хюс — кимна ѝ чернокожият мъж с великолепна риза на Търнбул и Асер. — 1990-та. Управителен директор на „Голдман Сакс“.

— Спенсър Хейстингс. — Спенсър се опита да седне колкото се може по-изискано.

— Вие сте момичето, което написа есето „Невидимата ръка“ — грейна Аманда Рийд, като отново седна на стола си.

— Много сме впечатлени от него — измърмори Куентин Хюс.

Спенсър сгъна и разгъна бялата си платнена салфетка. Естествено, че всички на масата ще работят в сферата на финансите. Щеше да е много хубаво, ако я бяха изправили пред някой специалист по история на изкуството или биолог, или режисьор на документални филми, някой, с когото ще може да разговаря на друга тема. Тя се опита да си представи членовете на комисията по бельо. Опита се да си ги представи като малки пудели, Руфъс и Беатриче, опънали крачета. След това си представи как им разказва цялата истина: че тя нищо не разбира от икономика, че всъщност я мрази, и че е откраднала есето на сестра си от страх да не развали отличния си успех.

В началото журито ѝ зададе основните въпроси — за това къде е учила, с какво обича да се занимава, какъв опит има в ръководството и извънкласните мероприятия. Спенсър отговаряше бързо и леко, а интервюиращите се усмихваха, кимаха и записваха нещо в малките си кожени бележници. Тя им разказа за ролята си в „Буря“, за това, че е

редактор на училищния годишник, как е организирала екологично пътуване до Коста Рика през втората година в гимназията. След няколко минути се облегна назад и си помисли: Добре върви. Даже много добре.

И тогава мобилният ѝ телефон иззвъня.

Интервюиращите вдигнаха глави, раздразнени.

— Трябваше да изключите телефона си, преди да влезете тук — каза строго Аманда.

— Извинете. Мислех, че съм го направила. — Спенсър бръкна в чантата си, за да изключи телефона, но светещият екран привлече вниманието ѝ. Тя бе получила съобщение от някой, наречен АААААА. АААААА:

Лека подсказка за не чак толкова досетливите: никого няма да заблудиш. Журито може да разбере, че си по-голямо менте и от фалшив Вюитон.

П.П Да знаеш, че тя го направи веднъж. И няма да се поколебае да го направи и с теб.

Спенсър бързо изключи телефона, като стръвно хапеше устните си. Да знаеш, че тя го направи веднъж. Да не би А. да намекваше онова, което Спенсър си мислеше, че намеква?

Когато отново вдигна поглед към членовете на комисията, те изглеждаха като съвсем различни хора — прегърбели и сериозни, готови да преминат към истинските въпроси. Спенсър отново започна да сгъва и разгъва салфетката си. Те не знаят, че аз съм измамница, помисли си тя.

Куентин се облегна на лакти.

— Винаги ли сте се интересували от икономика, госпожице Хейстингс?

— Ами, разбира се. — Гласът на Спенсър прозвуча дрезгаво. — Винаги съм смятала... ъ-ъ-ъ... икономиката, парите, всичко това за много увлекателно.

— Чия икономическа философия ви вдъхновява? — попита Аманда.

Спенсър установи, че главата ѝ е напълно изпразнена от съдържание. Чия икономическа философия? Какво, по дяволите, означаваше това? В съзнанието ѝ се въртеше само едно име.

— Доналд Тръмп?

Журито застина. След това Куентин започна да се смее, последван от Джефри и накрая Аманда. Те всички се заливаха в смях, затова Спенсър също се усмихна. Докато накрая Джефри не каза:

— Шегувахте се, нали?

Спенсър примигна.

— Разбира се, че се шегувах.

Членовете на комисията отново се разсмяха. Спенсър изпитваше огромното желание да пренареди кроасаните на масата в мъничка, спретната пирамидка. Тя затвори очи, опитвайки се да се съсредоточи, но пред очите ѝ се появи образът на горящ самолет, който пада от небето.

— Що се отнася до вдъхновението... знам ли, толкова са много. Трудно е да определя само един — мърмори тя.

Членовете на комисията не изглеждаха особено впечатлени.

— След като завършите колежа, как си представяте идеалната първа работа? — попита Джефри.

Спенсър отговори, преди да помисли.

— Репортер във вестник „Ню Йорк Таймс“.

Членовете на комисията изглеждаха объркани.

— Репортер в икономическия отдел, нали? — уточни Аманда.

Спенсър примигна.

— Не знам. Може би.

Тя не се беше чувствала толкова непохватна и изнервена от... всъщност никога. В ръцете си държеше спретнатата купчинка със записките за интервюто. Съзнанието ѝ бе изпразнено от съдържание, като чиста черна дъска. От десета маса се дочу звънлив смях. Спенсър погледна натам и видя брюнетката от да се усмихва, а нейните изпитващи да ѝ се усмихват в отговор. Зад гърба им се намираха прозорците на ресторанта; отвън, на улицата, Спенсър видя едно момиче, което надничаше през тях. Беше... Мелиса. Тя просто си стоеше там и безизразно се взираше в нея.

И няма да се поколебае да го направи и с теб.

— И така... — Аманда добави още мляко към кафето си. — Според вас кое е най-голямото ви постижение в училище?

— Ами... — Спенсър погледна отново към прозореца, но Мелиса беше изчезнала. Тя си пое нервно дъх и се опита да се овладее. Ролексът на Куентин блещукаше на светлината на лампиона. Някой си беше сложил твърде много мускусен парфюм. Една сервитьорка наля още кафе на трета маса. Спенсър знаеше какъв е правилният отговор: участието в съревнованието за Купата по икономика и математика в девети клас. Летния стаж във филиделфийския клон на Джей Пи Морган. Само че това не бяха нейни постижения, а на Мелиса, която, всъщност, трябваше да спечели тази награда. Думите се завъртяха на върха на езика ѝ, но внезапно тя изгърси нещо друго.

— Най-добрата ми приятелка изчезна в седми клас — избъбри Спенсър. — Алисън Дилорентис. Сигурно сте чували за нея. Години наред живях с въпроса какво ѝ се е случило, къде е отишла. Този септември откриха тялото ѝ. Била е убита. Според мен най-голямото ми постижение е, че успях да запазя разсъдъка си. Не знам как и другите успяха да го преживеят, как продължихме да ходим на училище, да си живеем живота, просто да продължим напред. Двете с нея може и да сме имали търкания, но тя означаваше всичко за мен.

Спенсър затвори очи и се върна в онази нощ, когато Али изчезна, когато тя я беше блъснала силно и Али падна по гръб. Въздухът бе разцепен от гръмотевично изпращяване. Внезапно към спомена ѝ се добави още нещо... нещо ново. Точно след като блъсна Али, тя чу една лека, момичешка въздишка. Въздишката прозвуча толкова близо, сякаш някой стоеше точно зад нея и ѝ дишаше във врата.

Да знаеш, че тя го направи веднъж.

Спенсър отвори широко очи. Нейните интервюиращи сякаш бяха застинали във времето. Куентин държеше един кроасан на сантиметър от лицето си. Главата на Аманда беше изкривена под странен ъгъл. Джефри държеше салфетката, притисната към устата си. Спенсър внезапно се запита дали не е разказала спомена си на глас.

— Така... — най-накрая каза Джефри. — Благодаря ви, Спенсър. Аманда се изправи и хвърли салфетката в чинията си.

— Това беше много интересно. — Спенсър бе повече от сигурна, че тези думи всъщност означаваха: Нямах никакъв шанс да спечелиш.

Останалите комисии си бяха тръгнали, както и останалите кандидати. Единствено Куентин продължи да седи на масата. Той внимателно я изучаваше, а на лицето му грееше горда усмивка.

— Откровеният ви отговор беше като глътка свеж въздух — каза той с нисък, поверителен тон. — От известно време следя историята с вашата приятелка в пресата. Това е просто ужасно. Полицията има ли някакви заподозрени?

Вентилаторът над главата на Спенсър я обливаше с хладни вълни, а споменът за Мелиса, която обезглавява куклата Барби, изведнъж се появи в съзнанието ѝ.

— Не, няма — прошепна тя.

Но аз може и да имам.

25.

КОГАТО ВАЛИ, ВАЛИ КАТО ИЗ ВЕДРО

В петък след училище Емили тръсна все още мократа си от тренировката по плуване коса и влезе в стаята, където се подготвяше годишникът. Стените и бяха облепени със снимки на най-добрите в „Роузууд дей“. Там беше Спенсър на миналогодишната церемония по дипломирането, която приемаше наградата за най-добър ученик по математика. Там беше и Хана, която водеше благотворителното модно шоу на „Роузууд дей“, след като тя самата спокойно можеше да бъде манекенка.

Пред лицето ѝ изпляскаха две ръце.

— Здравсти — прошепна Мая в ухото и. — Как мина плуването? — Тя го произнесе напевно, като детска песничка.

— Добре. — Емили усети как Мая бързо я целуна, но не успя да ѝ отвърне.

В стаята връхлетя Скот Чин, не особено таченият фотограф на годишника.

— Момичета! Поздравления! — Той им прати въздушни целувки, след което се пресегна и извади якичката на Емили, а после отметна един непокорен кичур коса от лицето на Мая. — Чудесно — каза той.

Скот им посочи белия екран, който висеше на стената в дъното.

— Там правим всички снимки на Най-вероятните. Аз лично бих предпочел да ви видя на фона на дъга. Няма ли да е страхотно? Но трябва да бъдем последователни.

Емили се намръщи.

— Най-вероятни... за какво? Аз разбрах, че са ни избрали за най-добра двойка.

Пепитената шапка на Скот се свлече над едното му око, когато той се наведе над статива с фотоапарата.

— Не, избраха ви за двойката, която най-вероятно още ще бъде заедно на другарската среща след пет години.

Емили изненадано отвори уста. На другарската среща след пет години? Това не беше ли твърде крайно?

Тя разтърка врата си, като се опита да се успокои. Но не се чувстваше спокойна от момента, в който получи бележката на А. в тоалетната на ресторанта. Тъй като не знаеше какво да я прави, просто я пъкна в предния джоб на чантата си. Няколко пъти я вади по време на часовете и я поднасяше до носа си, за да вдъхне сладкия аромат на бананова дъвка.

— Кажете „зеле“ — извика Скот. Емили се опита да се премести по-близо до Мая и да се усмихне. От светкавицата на фотоапарата пред очите им се появи петна и тя внезапно установи, че в стаята мирише на изгоряла електроника. За следващата снимка Мая целуна Емили по бузата. А за другата Емили се насили да целуне Мая по устните.

— Яко! — подвикна окуражаващо Скот.

Той погледна в екранчето на фотоапарата, за да прегледа направените снимки.

— Можете да си вървите — каза той. След кратка пауза погледна с любопитство към Емили. — Всъщност, преди да си тръгнете, бих искал да видите нещо.

Той поведе Емили към голямата работна маса и посочи няколко снимки, подредени на две страници. Ужасно ни липсваш, пишеше най-отгоре на макета. Една позната снимка от седми клас се вираше в Емили — тя не само пазеше същата в най-горното чекмедже на нощното си шкафче, но почти от месец насам всяка вечер я виждаше на екрана в новините.

— Училището така и не направи страница на Алисън, когато тя изчезна — обясни Скот. — А сега, след като тя... ами... решихме, че трябва да го направим. Дори можем да организираме възпоменателно събитие, на което да покажем всички тези стари нейни снимки. Ако искате го наречете ретроспектива на Али.

Емили докосна една от снимките. На нея тя, Али, Спенсър, Ариа и Хана бяха седнали на масата за обяд. На снимката всички държаха в ръце диетична кола, а главите им бяха отметнати назад в буен смях.

На следващата снимка бяха само те двете с Али. Вървяха по коридора, притиснали учебници към гърдите си. Емили се извисяваше над дребничката Али, а тя се беше навела към нея и шепнеше нещо в ухото ѝ. Емили захапа кокалчетата на пръстите си. Въпреки че беше

разбрала доста неща за Али, които би желала да разбере от самата нея още преди години, тя все още ѝ липсваше толкова много, че чак я болеше.

Зад тях се виждаше още едно момиче, което Емили не можа веднага да разпознае. Момичето имаше дълга, тъмна коса и познато лице с изпъкнали скули. Беше с големи и зелени очи и аристократично извити розови устни. Джена Кавана.

Главата ѝ беше обърната към някой до нея, но на снимката се виждаше само нечия слаба, бледа ръка. Беше толкова странно да види Джена... зряща. Емили погледна към Мая, която гледаше следващата снимка, очевидно, без да забелязва значимостта на тази. Имаше толкова много неща, които Емили не ѝ беше казала.

— Това Али ли е? — попита Мая. Тя посочи към една снимка на Али и брат ѝ Джейсън, прегърнати в двора на „Роузууд дей“.

— Да. — Емили не можа да прикрие раздражението в гласа си.

— О! — Мая отстъпи назад. — Изобщо не прилича на нея.

— Прилича на всяка друга нейна снимка, която виждаш тук. — Емили удържа желанието си да завърти подигравателно очи. Али изглеждаше невероятно малка, може би на десет или единайсет години. Снимката беше направена още преди да станат приятелки. Беше трудно да се повярва, че някога Али е била лидер в една съвсем различна групичка — Наоми Циглър и Райли Улф бяха в нея. От време на време те дори дразнеха Емили и останалите, подиграваха се на косата ѝ която бе придобила зеленикав оттенък от часовете, прекарвани в хлорирана вода.

Емили се вгледа в лицето на Джейсън. Той изглеждаше толкова доволен, че прегръща Али. Какво, за Бога, имаше предвид, когато предишния ден беше казал в интервюто по телевизията, че семейството му е объркано.

— Какво е това? — Мая сочеше към една снимка на съседната маса.

— О, това е проектът на Брена. — Скот изплези език и Емили не можа да се сдържи да не се изхили. Жестоката конкуренция между Скот и Брена Ричардсън, другият фотограф на годишника, беше като някое риалити шоу по телевизията. — Но поне този път идеята ѝ е добра. Тя снима вътрешността на ученическите чанти, за да покаже

какво разнасят всеки ден типичните роузуудски ученици. Обаче Спенсър още не ги е виждала, може и да не одобри.

Емили се наведе над съседната маса. Комитетът за подготвянето на годишника беше написал до всяка чанта името на собственика ѝ. В брезентовата раница за лакрос на Ноъл Кан имаше бъкаща от бактерии кърпа, плюшената катерица — талисман, за която непрекъснато говореше, и един дезодорант „Акс“. В сивата плетена торба на Наоми Циглър имаше айпод „Нано“, кутия за слънчеви очила „Долче и Габана“ и някакъв квадратен предмет, който беше или малък фотоапарат, или кутия за бижута. Мона Вандерваал разнасяше в чантата си гланц за устни М.А.С., пакетче мокри кърпички и три различни органайзера. Част от снимката разкриваше слаба ръка с протъркан маншет, който се подаваше под един син ръкав. Раницата на Андрю Кембъл съдържаше осем учебника, бележник с кожена подвързия и същата нокия като на Емили. Снимката показваше началото на някакъв есемес, който той или беше получил, или беше започнал да пише, но Емили не можа да го разчете.

Когато вдигна глава, Емили видя Скот, който си играеше с фотоапарата, но не забеляза никъде в стаята Мая. Точно в този миг телефонът ѝ завибрира. Беше получила нов есемес.

Тц, тц, Емили! Приятелката ти знае ли за твоята слабост към блондинките? Аз ще запазя тайната ти... ако ти запазиш моята. Целувки!

А.

Сърцето на Емили се разтуптя като полудяло. Слабост към блондинки? И... къде беше отишла Мая?

— Емили?

До вратата на стаята стоеше едно момиче, облечено с прозрачна блузка, което сякаш не обръщаше внимание на хладния октомври. Русата ѝ коса се вееше така, сякаш момичето бе манекенка на бельо, застанала пред машината за вятър.

— Триста? — изтърси Емили.

Мая се появи в коридора, по-скоро намръщена, отколкото усмихната.

— Ем! Коя е тази?

Емили завъртя главата си в нейна посока.

— А ти къде беше досега?

Мая вирна глава.

— Аз... бях в коридора.

— Какво правеше там? — поиска да разбере Емили. Мая ѝ хвърли такъв поглед, сякаш искаше да каже: Има ли някакво значение? Емили примигна. След всичките подозрения към Мая тя усещаше, че губи разсъдъка си. Погледна отново към Триста, която прекосяваше стаята.

— Толкова се радвам да те видя! — извика тя и силно прегърна Емили. — Скочих на самолета! Изненада!

— Да — промълви едва-едва Емили със слаб глас. Над рамото на Триста можеше да види Мая, която я гледаше гневно. — Изненада.

26.

ВЪЗХИТИТЕЛНО ЕВТИНО И ДАЛЕЧ НЕ ИЗТЪНЧЕНО

В петък след училище Ариа сви по Ланкастър авеню, мина покрай търговския център, „Фреш Фийлдс“, „Пий ин дъ под“ и „Хоум Депо“. Следобедът беше облачен и обикновено пъстроцветните крайпътни дървета изглеждаха бледи и скучни.

Майк седеше на предната седалка и мълчаливо завинтваше и развинтваше капачката на бутилката „Налгин“.

— Изпускам тренировката по лакрос — измрънка той. — Кога ще ми кажеш къде отиваме?

— Отиваме там, където всичко ще дойде на мястото си — отговори остро Ариа. — И не се тревожи, страшно ще ти хареса.

Когато спря при знака „стоп“, тялото ѝ потръпна от удоволствие. Намекът на А. за Мередит — и нейната малка мръсна тайна в „Хутърс“ — беше абсолютно разбираем. Мередит се беше държала много странно, когато предишния ден Ариа я беше срещнала в „Холис“, и беше казала, че трябва да иде някъде, без да уточни къде е това някъде. А само преди две вечери беше споменала, че тъй като вдигат наема на къщата в Холис, а тя напоследък не е произвела достатъчно от своите творби, може би ще се наложи да започне втора работа, за да свърже двата края. Момичетата в „Хутърс“ сигурно си докарват добри бакшиши.

Хутърс.

Ариа затисна устата си с ръка, за да не се разсмее на глас. Нямахше търпение да разкаже за това на Байрън. През изминалите години винаги, когато минаваха с колата край „Хутърс“, Байрън казвате, че само простите еснафи ходят там, мъже, които имат по-близка родствена връзка с маймуните, отколкото с хората. Предишната вечер Ариа беше дала шанс на Мередит да признае греховете си пред

Байрън, като се беше приближила до нея и ѝ беше казала: „Знам какво криеш. И знаеш ли какво? Ако не кажеш на Байрън, аз ще му кажа“.

Мередит беше отстъпила назад и беше изпуснала на земята кърпата, с която подсушаваше съдовете. Значи наистина се чувстваше виновна за нещо! И все пак явно не бе споменала нито дума на Байрън. Тази сутрин двамата мирно и тихо похапваха мюсли на масата, явно се разбираха толкова добре, колкото и преди. Така че Ариа реши да вземе нещата в свои ръце.

Въпреки че беше ранният следобед, паркингът на „Хутърс“ бе почти пълен. Ариа забеляза четири полицейски коли — мястото бе известно като сбирка на полицаите, тъй като се намираще точно до полицейското управление. Бухалът на „Хутърс“ от светещата реклама на заведението им се хилеше, а през затъмнените стъкла на заведението Ариа успя да зърне само момичета с впити ризки и оранжеви изрязани къси панталонки. Но когато отмести поглед към Майк, установи, че той нито зяпа с отворена уста, нито се с възбудил, както обикновените момчета биха реагирали, ако се озоват тук. Вместо това изглеждаше раздразнен.

— Мередит работи тук — обясни Ариа. — Искан да дойдеш с мен, за да можем заедно да се изправим срещу нея.

От изненада Майк отвори толкова широко уста, че Ариа видя зелената дъвка, залепена за кътниците му.

— Имаш предвид татковата...

— Точно така. — Ариа бръкна в чантата си, за да извади своя телефон — искаше да направи снимки на Мередит за доказателство, — но той не се намираще на обичайното си място. Стомахът ѝ се сви. Да не би да го е изгубила? Когато в курса по рисуване получи есемеса от А., тя изпусна телефона на масата, избяга от стаята и отиде да измие маската си в тоалетната на първия стаж. Дали пък не бе забравила да си го вземе? Напомни си на връщане да мине през колежа и да го потърси.

Когато Ариа и Майк минаха през двойните врати, те бяха посрещнати от една песен на „Ролинг Стоунс“. Ариа едва не се задави от миризмата на готвено. Посрещна ги едно русо момиче със супер тен.

— Здравсти! — каза весело то. — Добре дошли в „Хутърс“!

Ариа каза името им и момичето се обърна, за да провери дали има свободни маси. Докато се отдалечаваше, тя леко поклащаше задника си. Ариа смушка Майк.

— Видя ли й циците? Ега ти балкона!

Направо се изненада какви думи се леят от устата ѝ. Майк, обаче, дори не се усмихна. Държеше се така, сякаш Ариа го беше завлякла на някакво поетично четене вместо в рая на мераклиите. Сервитьорката се върна и ги поведе към тяхното сепаре. Когато се наведе над масата, за да подреди приборите им, пред Ариа се разкриха всички тайни на пазвата ѝ. Майк, обаче, не откъсваше поглед от оранжевия килим, сякаш това бе против религията му.

След като сервитьорката се махна, Ариа се огледа. В другия край на залата забеляза група ченгета, които седяха пред огромни чинии с ребърца и пържени картопки и редуваха хапките с поглеждане към мача, който вървеше по телевизията, и към сервитьорките, които минаваха край масата им. Един от тях беше полицай Уайлдън. Ариа се смъкна в стола си. Никой не ѝ забраняваше да идва тук — в „Хутърс“ винаги наблюдаха, че това е семейно заведение — но точно сега просто нямаше желание да разговаря с Уайлдън.

Майк зяпаше кисело менюто, докато край тях минаха шест сервитьорки, всяка по-сексапилна от предишната. Ариа се запита дали внезапно по някаква причина Майк не е станал гей. Тя извърна глава — щом ще се държи така, хубаво. Сама ще потърси Мередит.

Всички момичета бяха облечени по един и същи начин, с един номер по-малки ризи и панталонки, а маратонките им бяха от вида, който мажоретките обуваха в деня на състезанието. Всичките като че ли си приличаха, което улесняваше задачата ѝ да открие Мередит сред тях. Само че тя не виждаше нито едно тъмнокосо момиче, камо ли някое с татуировка на паяжина. Когато сервитьорката донесе огромните им чинии с пържени картопки, Ариа събра смелост да попита:

— Работи ли тук едно момиче на име Мередит Гейтс?

Сервитьорката примигна.

— Това име не ми е познато. Но все пак някои момичета работят тук с фалшиви имена. Нали се сещате, такива, които са... — Тя млъкна в търсене на подходящото прилагателно.

— Мераклийски? — предположи шеговито Ариа.

— Да! — усмихна се момичето. Когато то отново се отдалечи от масата, Ариа изсумтя и докосна Майк по ръката с едно картофче.

— Как мислиш, какво ли име е избрала Мередит? Ранди? Фифи? Ох! Какво ще кажеш за Кейтлин? Доста е закачливо, не мислиш ли?

— Ще престанеш ли? — избухна Майк. — Не искам да чувам нищо повече... за нея, ясно ли е?

Ариа примигна и се облегна назад.

Майк се изчерви.

— И ти смяташ, че това е голямата работа, която ще оправи всичко? Като отново ми навираш в лицето факта, че татко живее с някой друг? — Той хвърли няколко картофчета в устата си и погледна на другата страна. — Няма значение. Вече го преодолях.

— Исках да ти се реванширам — изписка Ариа. — Исках да оправя нещата.

Майк се изсмя.

— Нищо не можеш да направиш, Ариа. Ти ми съсипа живота.

— Нищо не съм съсипала! — ахна Ариа.

Майк присви ледено сините си очи. Той хвърли салфетката си на масата, изправи се и започна да облича анорака си.

— Трябва да отида на тренировката по лакрос.

— Чакай! — Ариа го хвана за колана. Внезапно усети, че всеки момент ще избухне в плач. — Не си отивай — изстена тя. — Майк, моля те. И моят живот е съсипан. И то не само заради татко и Мередит. А и заради... нещо друго.

Майк я погледна през рамо.

— За какво говориш?

— Седни си на мястото — отчаяно каза Ариа. Мина една дълга секунда. Майк изръмжа и седна. Ариа заби поглед в своята чиния с пържени картофки, опитвайки се да събере смелост да продължи. Чу гласовото на двама мъже, които обсъждаха защитната тактика на „Орлите“. По телевизора, който висеше над бара, вървеше реклама за коли втора употреба, която включваше мъж, облечен като пиле, който бърбореше нещо за сделки, които ви дават повече за вашите пари.

— От известно време получавам заплахи от някого — прошепна Ариа. — Някой, който знае всичко за мен. Човекът, който ме заплашва, каза на Ила за връзката на Байрън и Мередит. Някои от приятелките ми също получават съобщения, освен това смятаме, че този човек стои зад

инцидента с Хана. От него получих съобщението, че Мередит работи тук. Нямам представа откъде този човек знае тези неща, но той просто... ги знае. — Тя сви рамене, гласът ѝ постепенно заглъхна.

Минаха още две реклами преди Майк да каже нещо.

— Имаш си воайор?

Ариа нещастно кимна.

Майк примигна смутено. Той махна с ръка към сепарето с полицаите.

— Казвала ли си за това на някого от тях?

Ариа поклати глава.

— Не мога.

— Разбира се, че можеш. Можем веднага да им кажем.

— Всичко е под контрол — процеди Ариа през зъби. Тя притисна ръце към слепоочията си. — Може би не трябваше да ти казвам.

Майк се наведе напред.

— Помниш ли всичките странни неща, които се случват в този град? Трябва да кажеш на някого.

— На теб какво ти пука? — тросна се Ариа, изпълнена с гняв. — Мислех, че ме мразиш. Мислех, че съм съсипала живота ти.

Лицето на Майк застина. Адамовата му ябълка подскочи като преглътна. Когато се изправи, той изглеждаше по-висок, отколкото Ариа си спомняше. Както и по-силен. Може и да бе заради лакроса, който тренираше, или пък защото напоследък той бе мъжът в къщата. Той улови Ариа за китката и я накара да се изправи.

— Ти ще им кажеш.

Устната на Ариа затрепери.

— Ами ако това не е безопасно?

— Няма да е безопасно, ако си замълчиш — настоя Майк. — И... аз ще те пазя. Става ли?

Сърцето на Ариа беше като бишката с шоколад, току-що извадена от фурната — сладникава и гореща, и леко разтопена. Тя несигурно се усмихна, след което погледна към мигащата неонова реклама над вратата към голямата зала на „Хутърс“. Тя гласеше, **ВЪЗХИТИТЕЛНО ЕВТИНО И ДАЛЕЧ НЕ ИЗТЪНЧЕНО**. Но рекламата беше счупена; всички букви бяха тъмни, с изключение на буквата „А“ в думата „далеч“, която заплашително примигваше. Когато

Ариа затвори очи, тя продължаваше да вижда това „А“, което грееше като слънце.

Ариа си пое дълбоко дъх.

— Добре — прошепна.

Докато се отдалечаваше от Майк в посока към ченгетата, сервитьорката се върна със сметката. Когато момичето се обърна да си ходи, лицето на Майк придоби лукаво изражение, той протегна и двете си ръце и стисна въздуха, имитирайки стискането на стегнатия ѝ, покрит с оранжев сатен задник. Улови погледа на Ариа и ѝ намигна.

Изглежда истинският Майк Монтгомъри се беше завърнал. Той толкова ѝ беше липсвал.

27.

ЕДИН СТРАНЕН ЛЮБОВЕН ТРИЪГЪЛНИК

В петък вечер, преди да се появи лимузината, която трябваше да откара Хана на купона, тя стоеше в спалнята си и се въртеше пред огледалото, облечена в ярката си рокля „Нийв Лави“. Най-накрая бе постигнала идеалния втори размер, благодарение на една болнична система и няколко шева на лицето, заради които яденето на твърди храни беше твърде болезнено.

— Изглеждаш страхотно — чу се глас. — Само дето си една идея по-слаба.

Хана се обърна. Със своя черен вълнен костюм и тъмно лилава вратовръзка баща ѝ приличаше на Джордж Клуни в „Бандата на Оушън“.

— Изобщо не съм чак толкова слаба — бързо отговори Хана, като се опита да скрие вълнението си. — Кейт е много по-слаба от мен.

Баща ѝ се намръщи, може би заради споменаването на перфектната му, уравновесена и все пак невероятно зла тъй наречена доведена дъщеря.

— Какво правиш тук, всъщност? — попита го Хана.

— Майка ти ме пусна. — Той влезе в стаята на Хана и седна на леглото ѝ. Тя трепна. Баща ѝ не бе влизал тук, откакто се изнесе от дома им, точно когато тя навърши дванайсет. — Каза, че мога да се преоблека тук за твоето голямо парти.

— Ти ще дойдеш ли? — изписка Хана.

— Разрешаваш ли ми? — попита баща ѝ.

— Ами... Така мисля. — Родителите на Спенсър щяха да дойдат, както и повечето учители и персонал на „Роузууд дей“. — Аз пък смятах, че искаш да се прибереш в Анаполис... при Кейт и Изабел. Все пак почти цяла седмица си бил далеч от тях. — Тя не можа да скрие горчивината в гласа си.

— Хана... — започна баща ѝ. Тя се извърна. Внезапно почувства силен гняв заради това, че баща ѝ е напуснал семейството им, че сега е

тук, че може би обича Кейт повече от нея — както и заради ужасните белези по цялото ѝ лице, а и спомените от събота вечер, които още не се бяха върнали. Усети, че очите ѝ се насълзяват, което я ядоса още повече.

— Ела тук. — Баща ѝ я прегърна със силните си ръце, а когато сложи глава на гърдите му, усети биенето на сърцето му. — Добре ли си? — попита той.

Отвън се чу автомобилен клаксон. Хана дръпна бамбуковите щори и видя лимузината, която Мона беше уредила, да я чака пред къщата. Чистачките ѝ се движеха бясно наляво-надясно по предното стъкло заради проливния дъжд.

— Чувствам се чудесно — каза изведнъж тя и целият свят стана отново красив. Сложи маската на „Диор“ на лицето си. — Аз съм Хана Мерин и съм страхотна.

Баща ѝ ѝ подаде един огромен черен чадър за голф.

— Наистина си такава — кимна той. И за пръв път в живота си Хана реши, че може да му повярва.

* * *

С усещането, че са минали само няколко секунди, Хана се кипреше върху подплатената с копринени възглавнички платформа и се опитваше да задържи маската върху лицето си. Четирима красиви роби я вдигнаха на раменете си и започнаха бавно да се придвижват към шатрата в двора на роузуудския кънтри клуб, където щеше да се проведе купонът в нейна чест.

— Представяме ви... голямото завръщане в Роузууд... на великолепната Хана Мерин! — изкрещя Мона в микрофона. Тълпата изригна, а Хана размаха въодушевено ръце. Всичките ѝ гости носеха маски, а Мона и Спенсър бяха трансформирали шатрата в Европейския салон на Голямото казино в Монте Карло в Монако. Тя имаше фалшиви мраморни стени, драматични фрески, рулетка и маси за игра на карти. Добре облечени красиви момчета обикаляха из залата и разнасяха подноси с най-различни хапки, обслужваха двата бара и работеха като крупиета на хазартните маси. Хана бе поискала да няма жени в обслужващия персонал.

Диджеят пусна новата песен на „Уайт Страйпс“ и всички скочиха да танцуват. Една слаба бяла ръка хвана Хана за лакътя. Мона разбута тълпата и я прегърна силно.

— Харесва ли ти? — извика Мона иззад безизразната си маска, която наподобяваше Ханиния шедьовър на „Диор“.

— Естествено — Хана се плесна по бедрото. — Направо се влюбих в хазартните маси. Някой спечели ли нещо?

— Печелят прекрасна вечер с прекрасно момиче — с теб, Хана! — извика Спенсър, изниквайки зад тях. Мона хвана и нея за ръката и трите заподскачаха от радост. Със своята черна сатенена трапецовидна рокля и сладки обувчици със заоблен връх, Спенсър приличаше на руса Одри Хепбърн. Когато Спенсър прегърна Мона през раменете, сърцето на Хана подскочи. Не че искаше да благодари за нещо на А., но неговите съобщения бяха накарали Мона да приеме бившите приятелки на Хана. Предишния ден в един от промеждутъците на тяхната игра с напиване „Манди Мур“, Мона беше казала на Хана: „Знаеш ли, Спенсър е много готина. Мисля, че можем да я допуснем в нашия кръг.“ Хана беше чакала векове да чуе Мона да каже нещо такова.

— Изглеждаш страхотно — прошепна някой в ухото на Хана. Зад нея стоеше едно момче, облечено с прилепнали панталони на тънки райета, бяла риза с дълги ръкави, подходящ елек на тънки райета и маска на птица с дълга човка. Под нея се подаваше издайническата платиненоруса коса на Лукас. Когато той протегна ръка и потупа нейната, Хана усети как сърцето ѝ започва да бие лудо. Тя задържа ръката му за миг, стисна я и я пусна преди някой да ги види. — Купонът е страхотен! — каза Лукас.

— Благодаря, нищо особено не е — обади се Мона. После сбута Хана. — Въпреки че не знам, Хан. Смяташ ли, че това ужасно нещо, което Лукас е сложил на главата си, може да се счита за маска?

Хана погледна към Мона с желанието да види лицето ѝ под маската, но приятелката ѝ погледна над рамото на Лукас, като се престори, че е заинтригувана от нещо, което става на масата за блек джек.

— Хана, може ли да поговорим за малко? — попита Лукас. — Насаме?

Мона говореше с един от сервитьорите.

— Ами, добре — смотолеви Хана.

Лукас я заведе на едно уединено местенце и свали маската си. Хана се опита да успокои торнадото от нерви, което бушуваше в стомаха ѝ, като избягваше да гледа розовите, подканящи към целувка устни на Лукас.

— Мога ли да сваля и твоята? — попита той.

Хана се огледа, за да се убеди, че наистина са сами и че никой няма да види оголеното ѝ, белязано лице, след което му позволи да ѝ свали маската. Лукас я целуна нежно по белезите.

— Липсваше ми — прошепна той.

— Минаха само два часа, откакто се видяхме — изкикоти се Хана.

Лукас се усмихна дяволито.

— Стори ми се, че е било преди страшно много време.

Те продължиха да се целуват още няколко минути и се сгушиха в един фотьойл, без да обръщат внимание на какофонията от шумове. Тогава през прозрачните завеси на шатрата Хана чу някой да вика името ѝ.

— Хана? — Това беше гласът на Мона. — Хан? Къде си?

Хана се разтревожи.

— Трябва да се върна там. — Тя вдигна маската на Лукас за носа и му я подаде. — А ти трябва да си сложиш това.

Лукас сви рамене.

— С нея и без друго е горещо. Мисля да не я слагам.

Хана пристегна вървите на своята маска.

— Това е маскарад, Лукас. Ако Мона види, че си свалил маската, наистина ще те изгони.

Лукас я погледна с леден поглед.

— Винаги ли правиш каквото ти казва Мона?

Хана се напрегна.

— Не.

— Добре. Така и трябва да бъде.

Хана перна един от пискюлите на възглавничката. После отново погледна към Лукас.

— Какво искаш да ти кажа, Лукас? Тя е най-добрата ми приятелка.

— Мона още ли не ти е казала какво ти причини? — избухна Лукас. — На партито за рождения ѝ ден.

Хана се изправи ядосана.

— Казах ти, че това няма значение.

Той сведе поглед.

— Тревожа се за теб, Хана. Мисля, че на нея не ѝ пука. Мисля, че не ѝ пука за никого. Не оставяй това просто така. Накарай я да ти каже истината. Мисля, че имаш правото да я знаеш.

Хана го изгледа твърдо и продължително. Очите на Лукас блестяха и горната му устна леко потрепваше. На врата му имаше пурпурна смучка от предишната им среща. На Хана ѝ се прииска да протегне ръка и да я докосне.

Без да каже нищо повече, тя дръпна завесата и се втурна на дансинга. Братът на Ариа, Майк, демонстрираше на някакво момиче от квакерското училище своя най-добър стриптийз. Андрю Кембъл и неговите другарчетата зубрачи обсъждаха броенето на карти в блекджека. Хана се усмихна, когато видя баща си да разговаря с треньорката на мажоретките, една жена, която двете с Мона наричаха Скалата, защото много приличаше на професионален кечист.

Тя най-накрая откри Мона да седи в едно от сепаретата. Ерик Кан, по-големият брат на Ноъл, се бе опянал до нея и ѝ шепнеше нещо на ухото. Мона забеляза Хана и се изправи.

— Слава Богу, че се отърва от тоя загубеняк Лукас — изпъшка тя. — Какво толкова се е заувъртал около теб?

Хана се почеса по шевовете под маската и сърцето ѝ изведнъж заби лудо. В края на краищата трябваше да пита Мона. Искаше да знае със сигурност.

— Лукас каза, че не трябва да ти вярвам. — Тя се засмя пресилено. — Твърди, че имало нещо, което не ми казваш, сякаш би могло да има такова нещо. — Тя завъртя очи. — Будалка ме. Това е такава глупост.

Мона кръстоса крака и въздъхна.

— Мисля, че знам за какво говори.

Хана преглътна тежко. В залата изведнъж замириса силно на тамян и прясно окосена трева. На масата за блек джек избухнаха ръкопляскания; някой беше спечелил. Мона се приближи към нея и заговори в ухото ѝ.

— Никога не съм ти го разказвала, но двамата с Лукас бяхме гаджета през лятото между седми и осми клас. С мен се целуна за пръв път. Зарязах го, когато двете с теб станахме приятелки. След това той ми се обади, ами... около шест пъти. Според мен още не го е преодолял.

Хана се облегна назад, зашеметена. Чувстваше се така, сякаш се вози на една от онези въртележки с люлки в увеселителните паркове, които внезапно спират и сменят посоката си.

— Дватамата с Лукас... сте били гаджета?

Мона сведе поглед и измъкна кичур златна коса изпод маската си.

— Съжалявам, че не съм ти го казала досега. Това е просто... Лукас е загубеняк, Хан. Не исках да си спомням, че и аз бях такава.

Хана поглади косата си, като си припомни разговора, който водиха двамата с Лукас, докато летяха с балона. Тя му беше разказала всичко, а лицето му бе толкова невинно и открито. Представи си колко настървено се целуваха и се сети за тихите звуци, които той издаваше, когато тя го галеше по врата.

— Значи той се опитва да се сприятели с мен и ми говори лоши неща за теб... за да си отмъсти, че си го зарязала? — заекна Хана.

— Така мисля — съгласи се тъжно Мона. — Точно той е този, на когото не трябва да вярваш, Хана.

Хана се изправи. Спомни си как Лукас ѝ беше казал колко е красива и колко добре се беше почувствала тогава. Как четеше нейния блог, докато сестрите ѝ сменяха системата. Как, след като я целуна в болничното легло, сърцето ѝ половин час не може да се укроти — тя наблюдаваше тупкането му на монитора. Хана му бе разказала за проблемите с храната. За Кейт. За приятелството си с Али. За А.! Защо той никога не ѝ бе признал за Мона?

Лукас седеше на друг диван и разговаряше с Андрю Кембъл. Хана се запъти право към него, но Мона я настигна и я хвана за ръката.

— После ще се разправяме с това. Защо сега просто не го изхвърля отгук? Ти трябва да се наслаждаваш на голямата си нощ.

Хана отмести Мона. Тя хвана Лукас за гърба на елечето. Когато той се обърна, изглеждаше наистина щастлив да я види и ѝ се усмихна възторжено.

— Мона ми разказа за теб — изсъска Хана, като сложи ръце на хълбоците си. — Двамата сте били гаджета.

Лукас сви устни. Той примигна няколко пъти, отвори уста и веднага я затвори.

— Ох.

— Заради това е всичко, нали? — настоятелно попита тя. — Затова искаш да я намразя.

— Разбира се, че не. — Лукас я погледна със смръщени вежди. — Не беше нищо сериозно.

— Да бе — изсъска Хана.

— Хана не обича момчета, които я лъжат — добави Мона, която се появи зад гърба ѝ.

Лукас отвори изненадано уста. Постепенно се изчерви от врата до бузите.

— Но може би обича момичета, които лъжат, а?

Мона скръсти ръце на гърдите си.

— За нищо не съм излъгала, Лукас.

— Така ли? Защо тогава не си разказала на Хана какво всъщност се случи на твоето парти?

— Това няма никакво значение — извика Хана.

— Естествено, че ѝ казах! — извика едновременно с нея Мона.

Лукас погледна към Хана, като лицето му все повече почервяваше.

— Тя ти причини нещо ужасно.

Мона се пъхна между двамата.

— Той просто ревнува.

— Тя те унизи — продължи Лукас. — А аз дойдох и те измъкнах оттам.

— Хана. — Мона хвана Хана за ръката. — Това е просто недоразумение.

Диджеят пусна песен на Лекси. Хана не беше слушала често тази песен и в първия момент не беше сигурна къде я бе чула за последно. Тогава изведнъж се сети. Лекси бе специалният музикален гост на рождения ден на Мона.

Този спомен изведнъж запали клада в съзнанието на Хана. Спомни си как върви, облечена в тясна рокля с цвят на шампанско, и как се опитва да влезе в Планетариума, без да разпори тоалета си.

Видя как Мона ѝ се присмива и как тя пада на колене и лакти върху твърдия мраморен под. Чу се един дълъг, болезнен звук рррт, когато роклята ѝ най-накрая не издържа. Всички я бяха заобиколили и се смееха. Мона се смееше най-силно от всички.

Устата на Хана под маската зяпна от изненада и очите ѝ се разшириха. Не. Това не можеше да бъде истина. Спомените ѝ бяха объркани от инцидента. А дори и да беше истина, какво значение имаше вече? Тя погледна към чисто новата си златна гривна с красива закопчалка във формата на пеперуда. Мона я беше купила като подарък по случай излизането ѝ от болницата. Подари ѝ я точно след като получи от А. онази подигравателна картичка за рождения ден. „Не искам никога повече да се караме“ — беше казала Мона, след като Хана повдигна капака на кутийката.

Лукас я гледаше очаквателно. Мона бе сложила ръце на хълбоците си. Хана завърза връзките на маската си още по-здраво.

— Ти просто ревнуваш — каза тя на Лукас, като прегърна Мона през кръста. — Ние сме най-добри приятелки и винаги ще бъдем.

Лицето на Лукас се сгърчи.

— Добре. — Той се обърна и хукна към вратата.

— Ама че задръстеняк — каза Мона, като плъзна ръка по лакътя на Хана.

— Да — каза Хана толкова тихо, че се съмняваше Мона да я е чула.

28.

ГОРКОТО МАЛКО МЪРТВО МОМИЧЕ

В петък вечер, когато госпожа Фийлдс остави Емили и Триста пред входа на кънтри клуба, небето бе започнало да се смръщва.

— Така, знаете правилата — каза госпожа Фийлдс непреклонно, подпряла ръка на седалката на Емили. — Никакъв алкохол. Да сте вкъщи до полунощ. Карълайн ще ви докара у дома. Ясно ли е?

Емили кимна. Донякъде почувства облекчение, че майка ѝ им наложи някакви правила. Откакто се прибра вкъщи, родителите ѝ се държаха с нея толкова толерантно, че тя беше започнала да се замисля дали и двамата нямат мозъчни тумори, или пък са заменени от клонинги.

Когато майка ѝ се отдалечи от клуба, Емили изпъна черната жарсена рокля, която бе взела на заем от Карълайн, и се опита да върви с обувките на високи токчета, без да се спъва. В далечината се виждаше огромна, блестяща шатра. От тон колоните се разнасяше песен на Фърги и Емили чу характерния глас на Ноъл Кан да се надвиква с нея:

— Колко е яко.

— Толкова се вълнувам за тази вечер — каза Триста и сграбчи ръката на Емили.

— И аз. — Емили се загърна с якето си, гледайки как ветропоказателя във формата на скелет се върти пред входа на клуба. — Ако трябваше да бъдеш някой герой на Хелоуин, кой би избрала? — попита тя. Напоследък Емили мислеше за всичко в тристаизми, като се опитваше да реши коя марка спагети е най-подходяща за нея, кое увеселително влакче, кое от широколистните дървета в Роузууд.

— Жената-котка — веднага отговори Триста. — А ти?

Емили отвърна поглед. Точно в този миг тя се чувстваше повече като вещица. След като Триста изненада Емили в стаята за подготовка на годишника, тя ѝ обясни, че баща ѝ е пилот в „Американски авиолинии“ и тя получава голямо намаление на билетите, дори ако си

ги купува в последната минута. След есемеса на Емили от предишния ден тя решила да хване най-скорошния полет, да придружи Емили на маскено то парти на Хана и да си направи бивак на пода в спалнята на Емили. Емили не знаеше как да ѝ каже: „Не трябваше да идваш“... А и някак си нямаше особено желание да го направи.

— Кога ще се видим с приятелката ти? — попита Триста.

— Ами тя сигурно вече е вътре. — Емили тръгна през паркинга, подминавайки няколко беемвета седмици, паркирани едно до друго.

— Чудно. — Триста си сложи малко блясък за устни. После го подаде на Емили и пръстите им леко се докоснаха. Емили усети как я побиват тръпки и когато срещна погледа на Триста, страстния израз в очите ѝ показва, че тя си мисли абсолютно същото. Емили спря при кабинката на момчетата, които паркираха колите.

— Виж какво. Трябва да ти призная нещо. Мая ми е нещо като гадже.

Триста я погледна безизразно.

— И аз ѝ казах — както ѝ на родителите ми, — че с теб сме се запознали чрез писма — продължи Емили. — И че всъщност си кореспондираме от няколко години.

— О, така ли? — Триста я побутна игриво. — Защо просто не им каза истината?

Емили преглътна и смачка няколко изсъхнали паднали листа с подметката си.

— Ами... Ако ѝ кажа какво се случи в действителност... в Айова... Мисля, че няма да го понесе.

Триста приглади косата си с ръце.

— Но всъщност нищо не се случи. Ние просто танцувахме. — Триста я смушка в ръката. — Мили боже, ама тя толкова собственически ли се държи?

— Не. — Емили погледа към плашилото, което се извисяваше над предната поляна на кънтри клуба. Беше едно от трите плашила, разположени на терена, но въпреки това една гарга бе кацнала на близкия стълб, без да показва никакъв страх. — Не съвсем.

— Проблем ли е, че дойдох при теб? — попита направо Триста.

Устните на Триста бяха тъй розови, както любимата поличка на Емили от годините, когато ходеше да тренира балет. Едрият ѝ бюст опъваше светлосинята рокля и подчертаваше плоския корем и

закръгленото ѝ задниче. Тя бе като един узрял, сочен плод и Емили направо умираше да си отхапе от нея.

— Разбира се, че не е никакъв проблем — въздъхна тя.

— Добре. — Триста си сложи маската. — Тогава ще запазя тайната ти.

Щом влязоха в шатрата, Мая веднага откри Емили, развърза връзките на заешката си маска и придърпа Емили към себе си за една страстна целувка. Емили отвори очи точно в разгара ѝ и забеляза, че Мая е вперила поглед в Триста, като очевидно парадираше с това, което правеха.

— Кога смяташ да я зарежеш? — прошепна Мая в ухото ѝ. Емили погледна на другата страна, като се престори, че не я чува.

Докато обикаляха из шатрата, Триста непрекъснато стискаше ръката на Емили и ахкаше: „Боже, колко е красиво! Колко много възглавнички!“ и „Колко много яки момчета има в Пенсилвания!“, и „Боже, колко много момичета носят диаманти!“. Обикаляше с отворена уста като някое хлапе, което за пръв път посещава Дисни уърлд. Когато тълпата от гости около бара ги раздели, Мая свали маската ѝ.

— Това момиче да не е отгледано в херметически затворен терариум? — попита Мая и облещи очи. — Честно, защо всичко ѝ се струва чак толкова невероятно?

Емили погледна към Триста, която се навеждаше на бара. Ноъл Кан се беше приближил към нея и съблазняващо галеше ръката ѝ.

— Просто е възбудена от това, че е тук — промърмори тя. — В Айова всичко е доста скучно.

Мая вирна глава и отстъпи назад.

— Наистина странно съвпадение да си пишеш с момиче, което живее в същия град, в който вашите те бяха пратили за наказание.

— Не съвсем — изграчи Емили, втренчена във въртящата се диско топка, закачена в центъра на шатрата. — Тя е от същия град, където живеят братовчедите ми, а „Роузууд дей“ имаше програма за обмяна на ученици. Започнахме да си пишем преди две години.

Мая сви устни и стисна зъби.

— Тя е ужасно красива. Да не би да избираш по снимките с кого да си пишеш?

— Това не е някой сайт за запознанства. — Емили сви рамене, опитвайки се да изглежда незаинтересована.

Мая я погледна многозначително.

— Ако я беше избрала по снимката, щеше да има смисъл. Ти си обичала Алисън Дилорентис, а Триста изглежда точно като нея.

Емили се напрегна, очите ѝ зашариха наляво-надясно.

— Не, не прилича.

Мая отмести поглед.

— Както и да е.

Емили внимателно обмисли следващите си думи.

— Тази бананова дъвка, която дъвчеш, Мая... Откъде я вземаш?

Мая изглеждаше обърквана.

— Баща ми донесе една кутия от Лондон.

— Може ли да се намери в Щатите? Знаеш ли някой друг, който да я дъвче? — Сърцето на Емили биеше като полудяло.

Мая я погледна втренчено.

— Защо ме разпитваш за банановата дъвка, по дяволите? — Преди Емили да успее да отговори, Мая ѝ обърна гръб. — Виж какво, отивам до тоалетната. Недей да ходиш никъде без мен. Като се върна, ще поговорим.

Емили проследи с поглед как Мая се провира край масите за бакара и усети стомаха си като пълен с тлеещи въглини. В този миг от тълпата се отдели Триста, която носеше три пластмасови чаши.

— Добавих им алкохол — прошепна развълнувано тя, като посочи с пръст към Ноъл, който стоеше облегнат на бара. — Онова момче си носи манерка с нещо и ми даде малко. — Тя се огледа. — Къде е Мая?

Емили сви рамене.

— Отиде да пикае.

Триста беше свалила маската си и кожата ѝ блестеше на фона на мигащите дискотечни светлини. Със своите свити розови устни, широко отворени сини очи и високи скули, тя може би наистина приличаше малко на Али. Емили разтърси глава и протегна ръка към едната чаша — реши първо да пийне, а после да мисли за каквото и да било друго. Триста прокара съблазняващо пръст по вътрешната страна на китката ѝ. Емили се опита да запази неутрално изражение въпреки усещането, че всеки момент ще се разтопи от удоволствие.

— Ако сега беше цвят, кой щеше да си избереш? — прошепна Триста.

Емили отмести поглед.

— Аз щях да съм червено — прошепна Триста. — Но... не крещящо червено, а тъмно, красиво, секси червено. Страстно червено.

— Мисля, че и аз ще бъда такъв цвят — рече Емили.

Музиката пулсираше около тях. Емили отпи жадно една голяма глътка и острият аромат на ром я удари в носа. Когато ръката на Триста се сплете с нейната, сърцето на Емили заби ускорено. Те се приближиха една към друга, след това още повече, докато устните им едва не се докоснаха.

— Може би не трябва да правим това — прошепна Триста.

Но въпреки това Емили се приближи още по-близо, цялото ѝ тяло пулсираше от възбуда. Нечия ръка удари Емили по гърба.

— Какво стана, по дяволите!

Зад тях стоеше Мая с пламтящи ноздри. Емили се отдръпна от Триста, като отваряше и затваряше устата си като риба на сухо.

— Мислех, че отиваш до тоалетната — беше всичко, което успя да каже тя.

Мая примигна, лицето ѝ почервения от гняв. След това се въртна и излетя от шатрата, като блъскаше хората, които ѝ се изпречваха на пътя.

— Мая! — Емили хукна след нея. Но точно преди да излезе, тя усети, че някой я хваща за ръката. Беше някакъв непознат мъж с полицейска униформа. Той имаше къса щръкнала коса и върлинеста фигура. На значката му пишеше СИМЪНС.

— Ти ли си Емили Фийлдс? — попита ченгето.

Емили бавно кимна и пулсът ѝ внезапно се ускори.

— Трябва да ти задам няколко въпроса. — Полицаят внимателно положи ръка върху рамото ѝ. — Ти случайно... Случайно да си получавала заплашителни съобщения?

Емили зяпна от изненада. Мигащите светлини на цветомузиката я караха да се чувства като дрогирана.

— 3-защо?

— Приятелката ти Ариа Монтгомъри ни разказа за тях днес следобед — отговори ченгето.

— Какво? — изпищя Емили.

— Всичко ще бъде наред — успокои я ченгето. — Просто искам да разбера какво знаеш по въпроса, става ли? Най-вероятно е някой,

когото познаваш, някой, който действа точно под носа ти. Ако ни разкажеш всичко, може би ще можем заедно да разгадаем кой е той.

Емили погледна през прозрачната завеса на входа на шатрата. Мая тичаше през поляната, високите ѝ токчета се забиваха в пръстта. Ужасно предчувствие връхлетя Емили. Тя си спомни как Мая я беше погледнала, когато ѝ бе казала: „Чух, че човекът, който блъсна Хана, я е следил“. Откъде беше разбрала за това?

— В момента не мога да говоря с вас — прошепна Емили с пресъхнало гърло. — Първо трябва да се погрижа за нещо друго.

— Аз съм тук — каза ченгето, като отстъпи настрани и направи път на Емили. — Върши си работата. И без това трябва да открия и едни други хора.

Емили едва виждаше фигурата на Мая, която тичаше към сградата на кьнтри клуба. Тя се стрелна след нея и изтича по дългия коридор. Надникна през последната врата в дъното на коридора, който водеше към вътрешния басейн. Стъклото беше замъглено от кондензацията и Емили можа да види само дребничкото тяло на Мая, която вървеше по ръба на басейна, гледайки към своето отражение във водата.

Тя блъсна вратата, влезе вътре и мина зад късата стена, облепена с плочки, която разделяше входа от басейна. Водата беше равна и неподвижна, а въздухът влажен и тежък. Въпреки че Мая сигурно беше чула Емили да влиза, тя не се обърна. Ако ситуацията беше различна, Емили сигурно щеше на шега да я бутне във водата, след което щеше сама да скочи вътре. Тя се прокашля.

— Мая, онова с Триста не е такова, каквото изглежда.

— Така ли? — Мая я погледна през рамо. — На мен ми се стори прекалено очевадно.

— Просто... тя е забавна — призна Емили. — И не ме притиска по никакъв начин.

— А аз го правя, така ли? — извика Мая, като рязко се обърна към нея. По лицето ѝ се стичаха сълзи.

Емили преглътна мъчително, събирайки сили.

— Мая... ти ли ми изпращаш... есемеси? Бележки? Да си ме... шпионирала?

Мая сбърчи чело.

— Защо да те шпионирам?

— Ами не знам — започна Емили. — Но ако си ти, имай предвид, че полицията знае.

Мая бавно поклати глава.

— Изобщо не ми звучиш смислено.

— Ако си ти, няма да им кажа — заяви Емили. — Просто искам да зная защо.

Мая сви рамене, след това раздражено въздъхна.

— Нямам представа за какво говориш. — По лицето ѝ се търкулна една сълза. Тя поклати глава отвратена. — Обичам те — ядно изсъска тя. — И смятах, че ти също ме обичаш. — Тя се обърна, ритна стъклената врата на басейна и я затръшна зад гърба си. Светлината на лампите избледня и отраженията на водата в басейна преминаха от златисто бели в жълто-оранжеви. Дъската за скачане бе покрита с капчици кондензирана влага. Внезапно Емили осъзна нещо, което и подейства като шок при гмуркането в леденостудена вода в студен ден. Разбира се, че Мая не беше А. А. беше уредил нещата така, че тя да ѝ изглежда подозрителна, за да съсипе завинаги връзката им.

Мобилният ѝ телефон избръмча. Емили го грабна с треперещи ръце.

Емикинс:

В джакузито те чака едно момиче. Да ти е сладко!

А.

С разтуптяно сърце Емили остави телефона да се изплъзне от ръцете ѝ. Джакузито с гореща вода беше разделено от басейна и имаше отделна врата, през която се излизаше в коридора. Емили бавно се приближи до него. То вреше като казан и над него се стелеше гъста мъгла. Внезапно тя забеляза червен проблясък в бълбукащата вода и отскочи изплашено назад. След като погледна отново, осъзна, че това е просто една кукла, която се носи по водата с лице надолу, а червената ѝ коса се е разперила около нея.

Тя се пресегна и измъкна куклата от джакузито. Това бе Ариел от скрина с Малки русалки. Куклата имаше люспеста опашка, оцветена в пурпурно и зелено, но вместо горнище на бански, Ариел бе пристегната през гърдите с лъскав състезателен цял бански с надпис

АКУЛИТЕ НА РОУЗУУД ДЕЙ. Очите ѝ бяха задраскани с хиксове, сякаш се беше удавила, а на челото ѝ имаше нещо, написано с дебел черен маркер.

Кажи и умри.

Ръцете на Емили започнаха да треперят и тя изпусна куклата на хлъзгавия, облицован с плочки, под. Докато се отдалечаваше от джакузито, вратата се затръшна.

Емили подскочи и се ококори.

— Кой е там? — прошепна тя.

Тишина.

Емили излезе от залата и се огледа. Около басейна не се забелязваше никой. Не можеше да види нищо зад късата разделяща стена, която закриваше входната врата, но забеляза една отчетлива сянка на отсрещната стена. Някой беше тук с нея.

Емили чу кикот и подскочи. След това зад стената се протегна една ръка. Появи се една руса опашка, след това още две ръце, по големи и мускулести, едната със сребърен ролекс на китката.

Пръв се появи Ноъл Кан, който се запъти право към един от близките шезлонги.

— Ела — прошепна той. Към него притича една русокоска. Беше Триста. Двамата легнаха върху шезлонга и продължиха с целувките.

Емили беше толкова зашеметена, че избухна в смях. Триста и Ноъл се вторачиха в нея. Триста зяпна изненадано, но след това просто сви рамене, сякаш казваше, хей, ами теб те нямаше. Емили внезапно се сети за предупреждението на Аби — Триста Тейлър скача на всичко, което се движи, без значение дали е момиче или момче. Имаше усещането, че все пак тази нощ Триста нямаше да си направи бивак на пода в спалнята на Емили. Устните на Ноъл се разтегнаха в непринудена усмивка. След това двамата се върнаха към заниманията си, сякаш Емили въобще не съществуваше. Емили погледна отново към удавената Ариел, която лежеше на пода, и потрепери. Естествено, че ако каже на някого за А., А. щеше да се погрижи да сложи край на съществуването на Емили.

29.

И НИКОЙ НЯМА ДА ЧУЕ ПИСЪКА ТИ

Ариа изскочи от очуканото си субару и се втурна към сградата на колежа „Холис“. На хоризонта се задаваше буря и първите капки дъжд започнаха да падат по земята. Тя бе разказала на ченгетата всичко за А. и въпреки че се опита да се обади на приятелките си от телефона на Уайлдън, никой от тях не вдигна — може би защото номерът им беше непознат. Сега отиваше в сградата на „Холис“ за да провери дали не е забравила там телефона си; без него тя нямаше конкретно доказателство за онова, което ѝ причиняваше А. Майк ѝ беше предложил да я придружи дотам, но Ариа му каза, че ще се видят покъсно, на купона на Хана.

След като натисна копчето на асансьора, Ариа се наметна с униформеното си сако — тя не бе намерила време да се преоблече. Настояването на Майк да разкаже на Уайлдън за А. ѝ беше подействало отрезвяващо, но дали беше постъпила правилно? Уайлдън бе пожелал да научи подробности за всеки есемес, имейл или бележка, които А. беше изпращал. Той няколко пъти я беше попитал:

— Има ли някой, когото вие четирите да сте наранили? Има ли човек, който да иска да ви навреди?

Ариа беше млъкнала и поклатила глава, нямаше желание да отговори. Кого ли не бяха наранили в онези дни, когато Али ги водеше? И все пък имаше един човек, който се отличаваше от останалите... Джена.

Тя се сети за съобщенията на А.:

Аз знам ВСИЧКО. По-близо съм, отколкото смяташ.

Спомни си, как Джена си играеше с мобилния си телефон, казвайки: аз най-после мога да изпращам есемеси.

Но беше ли Джена наистина способна на нещо такова? Тя беше сляпа — А. очевидно не беше.

Вратата на асансьора се отвори и Ариа влезе вътре. Докато се издигаше към третия етаж, тя си мислеше за онзи ден, който Хана спомена, след като се събуди от комата — за следобеда преди Али да изчезне. Тя се бе държала толкова странно в този ден — първо четеше някакъв дневник, който не бе пожелала да покаже на останалите, минутки след това се беше появила при тях, ужасно дезориентирана на вид. След като останалите си тръгнаха, Ариа беше останала още малко на верандата, за да довърши последната от гривните, които смяташе да раздаде на момичетата като подарък по случай първия летен ден. Когато заобиколи къщата, за да си вземе колелото, забеляза Али да стои като закована по средата на предния им двор. Очите ѝ прескачаха от покрития със завеси прозорец на всекидневната към къщата на семейство Кавана от другата страна на улицата.

— Али — прошепна Ариа. — Добре ли си?

Али не помръдна.

— Понякога — прошепна тя с далечен глас, — просто ми се иска тя да изчезне завинаги от живота ми.

— Какво — прошепна Ариа. — Кой?

Али я изгледа объркано, като че ли Ариа се беше прокраднала тайно до нея. В прозореца на семейство Дилорентис проблесна нещо — може би беше просто отражение. И когато Ариа погледна към двора на семейство Кавана, тя видя, че някой наднича иззад дървото, на което се намираще старата къщичка на Тоби. Това напомни на Ариа за фигурата, за която можеше да се закълне, че е видяла да стои в двора на Кавана в нощта, когато бяха ослепили Джена.

Асансьорът звънна и Ариа подскочи. За кого ли говореше Али, когато каза: Просто ми се иска тя да изчезне завинаги от живота ми. Тогава Ариа бе решила, че Али има предвид Спенсър — двете непрекъснато се караха. Сега изобщо не беше сигурна в това. Имаше толкова много неща, които не знаеше за Али.

Коридорът, който водеше към студиото на курса по „Безцелно изкуство“, беше тъмен, поне до мига, в който една светкавица не проблесна опасно близо до прозореца. Когато Ариа стигна до отворената врата на своята класна стая, тя светна лампите и примигна при внезапно разлялата се ярка светлина. Нишите на курсистите се

редяха край задната стена и за своя голяма изненада Ариа откри телефона си в една от тях — празна и неизползвана. Тя се втурна, грабна го и го притисна към гърдите си, като въздъхна от облекчение.

Тогава забеляза, че маските, които курсистите бяха завършили, съхнеха в нишите. Онази, на която с тиксо беше залепено името на Ариа, беше празна, но тази на Джена не беше. Сигурно някой ѝ бе помогнал да си направи маска, защото тя лежеше там, идеално оформена, безизразните ѝ, празни очи се вираха в тавана на нишата. Ариа бавно я повдигна. Джена я бе изрисувала така, че да прилича на омагьосана гора. Около носа се извиваха лозници, от лявото око разцъфваше цвете, а на дясната буза пърхаше красива пеперуда. Детайлното изпълнение на образите бе безупречно — може би твърде безупречно. Изглеждаше невъзможно за изпълнение от човек, който не може да вижда. Следващата гръмотевица изтрещя така, сякаш земята се разтваря. Ариа простена и изпусна маската на масата. Когато погледна към прозореца, забеляза някакъв силует, който висеше и се полюшваше на горната ръчка на прозореца. Приличаше на мъничък... човек.

Ариа пристъпи към него. Това бе плюшена кукла на Злата кралица от Снежанка. Беше облечена в дълга черна рокля, носеше златна корона на главата си и намръщеното ѝ лице беше смъртно бледо. Кралицата висеше на въже, завързано около врата ѝ, а някой бе нарисувал големи черни хиксове върху очите ѝ. На дългата рокля на куклата бе забодена бележка.

Огледалце, огледалце я кажи, коя е най-непослушна на земята? Ти проговори. Значи ТИ си следващата.

А.

Три клона се блъскаха лудо в стъклото на прозореца. Нови светкавици озариха небето.

Поредната гръмотевица разцепи въздуха и светлините в студиото угаснаха. Ариа изпищя. Уличното осветление също бе угаснало, а някъде в далечината се чу нечия включена противопожарна аларма. Запази спокойствие, каза си тя. Грабна мобилния си телефон и набра номера на полицията. Точно когато някой вдигна от другата страна,

една светкавица във формата на нож проблесна от външната страна на прозореца. Телефонът на Ариа се изплъзна от ръцете ѝ и изтрака на пода. Тя се наведе да го вдигне и се опита отново да набере номера. Но телефонът вече нямаше обхват.

Стаята отново бе осветена от светкавица, която очерта формите на чиновете, шкафовете, полюляващата се на прозореца Зла кралица и най-накрая вратата. Очите на Ариа се разшириха, а писъкът заседна в гърлото ѝ. Там имаше някой.

— Ехо? — извика тя.

След поредната светкавица непознатият беше изчезнал. Ариа заби тракащите си зъби в кокалчетата на пръстите си.

— Ехо? — повтори тя. Отново проблесна светкавица. На сантиметри от лицето ѝ стоеше едно момиче. Ариа усети как главата ѝ се замайва от страх. Това беше...

— Здравсти — произнесе момичето.

Това беше Джена.

30.

ТРИ КРАТКИ ДУМИ СА СПОСОБНИ ДА ПРОМЕНЯТ ВСИЧКО

Спенсър седеше на масата за рулетка и прехвърляше от ръка в ръка блестящите чипове. След като заложи няколко чипа на четири, пет, шест и седем, тя почувства натиска на тълпата, която се беше струпала зад гърба ѝ. Като че ли всички от Роузууд бяха тук тази вечер — персоналът на „Роузууд дей“, плюс ученици от конкурентните частни училища, които ходеха и на купоните, които организираше Ноъл Кан. Имаше дори едно ченге, което обхождаше периметъра. Спенсър се зачуди защо.

Когато колелото на рулетката се спря, топчето се озова върху номер шест. Тя спечели за трети пореден път.

— Браво на теб — прошепна някой в ухото ѝ. Спенсър се огледа, но не можа да разбере кой го е казал. Заприлича ѝ на гласа на сестра ѝ. Само че защо Мелиса да е тук? Нямахме никой от колежа, а и преди интервюто на Спенсър за „Златната орхидея“ Мелиса беше казала, че купонът на Хана ще бъде голяма пародия.

Тя го направи веднъж. Спенсър не можеше да изхвърли от главата си есемеса на А.

Огледа се наоколо. Някой с дълга до брадичката руса коса се промъкваше към сцената, но когато Спенсър се изправи, човекът вече се бе изгубил в тълпата. Тя разтърка очите си. Може би полудяваше.

Внезапно Мона Вандерваал я хвана за ръката.

— Хей, сладурче, имаш ли минутка? Имам изненада за теб.

Тя поведе Спенсър през тълпата към едно уединено местенце, тракна с пръсти и един сервитьор се появи като по магия, като им подаде по една висока тънкостенна чаша, пълна с газирана течност.

— Това е истинско шампанско — каза Мона. — Искам да вдигна тост, за да ти благодаря, Спенсър. За това, че подготви това

фантастично парти заедно с мен... и за това, че с готовност ми помогна. За... нали се сецаш. Съобщенията.

— Разбира се — каза Спенсър със слаб глас.

Те чукнаха чашите си и отпиха.

— Купонът наистина е страхотен — продължи Мона. — Без теб нямаше да се справя.

Спенсър скромно махна с ръка.

— Не. Ти успя да събереш всичко. Аз просто се обадох на няколко места. На теб това просто ти идва отвътре.

— И на двете ни идва отвътре — каза Мона, отпивайки от шампанското. — Трябва да започнем съвместен бизнес за организиране на партита.

— И направо ще отведем всякаква конкуренция — пошегува се Спенсър.

— Разбира се! — изчурулика Мона, като шеговито плесна Спенсър по хълбока.

Спенсър прокара пръст нагоре-надолу по чашата. Искаше да разкаже на Мона за последното си съобщение от А. — онова за Мелиса. Мона щеше да разбере. Само че диджеят смени песента с една по-бърза и преди Спенсър да успее да отвори уста, Мона изписка и хукна към дансинга. Тя погледна през рамо, сякаш за да попита „Хайде, идваш ли?“ — Спенсър поклати глава.

Няколкото глътки шампанско я замаяха. След като три-четири минути се лута из тълпата, тя успя да излезе от шатрата на чист въздух. Игрището за голф бе абсолютно тъмно, само няколко прожектора осветяваха шатрата. Покритите с трева изкуствени хълмчета и пясъчните капани не се виждаха, Спенсър забелязваше само очертанятията на дърветата в далечината. Клоните им се поклащаха като костеливи пръсти. Някъде група щурчета усърдно цвърчеше.

А. не знае нищо за убиеца на Али, каза си Спенсър, като се обърна към шатрата и се загледа в неясните силуети на купонджиите. Пък и в това нямаше никакъв смисъл — Мелиса не би съсипала бъдещето си като убие някого заради някакво си момче. Това бе просто поредната тактика на А., която целеше да накара Спенсър да повярва в нещо, което не е истина.

Тя въздъхна и се отправи към тоалетните, които се намираха в една каравана с формата на балон. Изкачи се по рампата за инвалидни

колички и бутна леката пластмасова врата. От трите кабинки едната беше заета, а другите две свободни. След като пусна водата и започна да оправя роклята си, тя чу как външната врата се затръшва. Чифт сребристи обувки се отправиха към малкия умивалник в караваната. Беше виждала тези обувки хиляди пъти — това бе любимият чифт на Мелиса.

— Ъ-ъ-ъ... здрасти — каза Спенсър, като излезе от кабинката си. Мелиса се беше облегла на мивката, с ръце на кръста и леко се усмихваше. Тя носеше дълга тясна черна рокля с цепка отстрани. Спенсър се опита да диша спокойно. — Какво правиш тук?

Сестра ѝ не каза нищо, просто продължи да се взира в нея. Една капка вода капна в умивалника и накара Спенсър да подскочи.

— Какво? — заекна Спенсър. — Защо ме гледаш така?

— Защо ме излъга отново? — изръмжа Мелиса.

Спенсър се облегна на едната от кабинките. Тя се огледа наоколо за нещо, което би могла да използва като оръжие. Единственото, за което се сети, беше острият ток на обувката ѝ, и тя бавно започна да я събува.

— Излъгала ли съм?

— Иън ми каза, че снощи е бил в стаята ти — прошепна Мелиса, като дишаше тежко. — Казах ти, че не го бива да пази тайни.

Очите на Спенсър се разшириха.

— Нищо не сме правили, кълна се!

Мелиса пристъпи към нея. Спенсър прикри лицето си с едната ръка и рязко издърпа обувката си с другата.

— Моля те — измрънка тя, като държеше обувката си като щит.

Мелиса спря на сантиметър от лицето ѝ.

— След всичко, което ми призна в къщата на брега, аз си помислих, че вече се разбираме. Явно не е така. — Тя се въртна и избяга от тоалетната. Спенсър я чу как слиза по рампата и хуква по тревата.

Спенсър се облегна на умивалника и облегна чело на студеното огледало. Внезапно някой пусна вода в тоалетната. След кратка пауза вратата на третата кабинка се отвори. Навън излезе Мона Вандерваал. На лицето ѝ бе изписан ужас.

— Това сестра ти ли беше? — прошепна тя.

— Да. — Спенсър се обърна към нея.

Мона я хвана за китките на ръцете.

— Какво става тук? Добре ли си?

— Така мисля. — Спенсър отстъпи назад. — Просто имам нужда да остана за малко сама.

— Разбира се. — Очите на Мона се разшириха. — Ще бъда отвън, ако имаш нужда от мен.

Спенсър ѝ се усмихна с благодарност. След малко чу щракването на запалка и изпукващия звук от горящата цигара на Мона. Спенсър се обърна към огледалото и приглади косата си. Ръцете ѝ трепереха неконтролируемо, докато се опитваше да отвори чантата си с надеждата, че вътре има шишенце с аспирин. Ръцете ѝ намериха портмонето ѝ, блясъка за устни, чиповете за покер... и още нещо, нещо квадратно и лъскаво. Спенсър бавно го измъкна.

Беше някаква снимка. Али и Иън стояха близо един до друг, с преплетени ръце. Зад тях се издигаше някаква заоблена каменна сграда, до която бяха спрели няколко жълти училищни автобуса. По вида на рошовата прическа на Али и полото ѝ с тропически фигурки Спенсър реши, че със сигурност тази снимка е била направена по време на организираното от училище групово посещение на „Ромео и Жулиета“. Тогавя бяха отишли няколко ученици от „Роузууд дей“ — Спенсър, Али другите ѝ приятелки, както и групичка от първокурсници и второкурсници като Иън и Мелиса. Някой беше написал с големи, разкривени букви нещо върху усмихнатото лице на Али.

Мъртва си, кучко.

Спенсър се взря в почерка и веднага го разпозна. Малко бяха хората, които пишеха малкото „а“ като къдрава цифра 2. Краснописът всъщност бе единственият предмет, по който Мелиса някога бе получавала петица. Учителят ѝ във втори клас я беше наказвал заради това, но странно изглеждащото „а“ си остана навик, от който Мелиса така и не успя да се отърве.

Спенсър остави снимката да се изплъзне от ръцете ѝ и изскимтя невярващо.

— Спенсър? — извика Мона отвън. — Добре ли си?

— Добре съм — успя да отговори тя след дълга пауза. След това погледна към пода. Снимката беше паднала с лицето надолу. На гърба беше написано още нещо.

По-добре си пази гърба... Или и ти ще бъдеш мъртва кучка.

А.

31. НЯКОИ ТАЙНИ СА ДОРИ ОЩЕ ПО- ДЪЛБОКИ

Когато Ариа отвори очи, нещо мокро и миризливо облизваше лицето ѝ от горе до долу. Тя протегна ръка, която потъна в мека, топла козина. Незнайно по каква причина лежеше на пода в студиото. Една светкавица освети стаята и тя видя Джена Кавана и нейното куче да седят на пода до нея.

Ариа рязко седна и изпищя.

— Всичко е наред! — извика Джена, като я улови за ръката. — Не се страхувай! Всичко е наред!

Ариа се плъзна назад, отдалечавайки се от Джена, и удари главата си в крака на близката маса.

— Не ме наранявай — прошепна тя. — Моля те.

— Ти си в безопасност — увери я Джена. — Мисля, че те обзе паниката. Бях дошла да си взема скицирника, но после те чух — и когато се приближих към теб, ти припадна. — Ариа се чу как преглъща тежко в тъмнината. — Една жена от курса за тренировка на кучета-водачи получава пристъпи на паника, затова съм запозната донякъде с тях. Опитах се да се обадя за помощ, но мобилният ми телефон не работи, затова реших да остана с теб.

През стаята премина полъх, който донесе миризмата на мокър асфалт, която обикновено действаше успокояващо на Ариа. Тя наистина се чувстваше така, сякаш е била връхлетяна от пристъп на паника — беше потна и дезориентирана, а сърцето и биеше като полудяло.

— Колко дълго бях така? — изграчи тя и придърпа надолу карираната си униформена пола.

— Около половин час — отвърна Джена. — Може би си си ударила главата.

— Или пък просто съм имала нужда от сън — пошегува се Ариа, но веднага след това ѝ се доплака. Джена не искаше да я нарани. Джена беше седяла до нея, една непозната, докато тя е лежала неподвижно на земята. Сигурно се е примъкнала в скута ѝ и е говорила на сън. Внезапно ѝ прилоша от вина и срам.

— Трябва да ти кажа нещо — изведнъж изтърси тя. — Името ми не е Джесика. Казвам се Ариа. Ариа Монтгомъри.

Кучето на Джена кихна.

— Знам — отговори тя.

— Ти... знаеш?

— Успях... да позная. По гласа ти. — Джена прозвуча така, сякаш се извиняваше. — Но защо просто не ми каза още в самото начало, че си ти?

Ариа стисна здраво очи и притисна ръце към бузите си. Поредната светкавица озари стаята и Ариа видя Джена да седи на пода, подгънала крака и хванала глезените си с ръце. Ариа си пое дълбоко дъх, може би най-дълбокия в живота ѝ.

— Не ти казах, защото... има още нещо, което трябва да знаеш за мен. — Тя опря дланите си на грубия дървен под, събирайки сили. — Трябва да ти кажа нещо за нощта, в която се случи злополуката с теб. Нещо, за което никой не ти е споменавал. Предполагам, че не си спомняш много от случилото се през онази нощ, но...

— Не е вярно — прекъсна я Джена. — Всичко си спомням.

В далечината се чу гръм. Някъде наблизо се включи аларма на кола, която постави началото на цяла поредица силни пиукания. Ариа едва си поемаше дъх.

— Какво имаш предвид? — прошепна тя, зашеметена.

— Всичко си спомням — повтори Джена. Тя проследи с пръст очертанията на подметката си. — Двете с Алисън го бяхме подготвили заедно.

Всеки мускул в тялото на Ариа се вкамени.

— Какво?

— Доведеният ми брат обичаше да пуска фойерверки от покрива на къщичката си на дървото — обясни Джена, като се намръщи. — Нашите непрекъснато го предупреждаваха, че е опасно, че може да обърка нещо, да изстреля фойерверк в къщата и да причини пожар.

Предупредиха го, че ако още веднъж го направи, ще го изпратят в пансион. Това беше последното им предупреждение.

— Али се съгласи да открадне от запасите с фойерверки на Тоби и да направи така, че да изглежда сякаш той отново е изстрелял някоя ракетка от покрива на къщичката. Аз я помолих да го направи през онази нощ, защото тогава нашите си бяха у дома, а и без това се бяха ядосали на Тоби за нещо друго. Исках да се махне от живота ми колкото се може по-бързо. — Гласът ѝ секна. — Той... Той не беше добър доведен брат.

Ариа сви и разпусна юмруци.

— О, Господи. — Тя се опита се да смели всичко, което ѝ разказваше Джена.

— Само че... всичко се обърка — продължи Джена с треперещ глас. — Онази нощ бях с Тоби в неговата къщичка. И точно преди Али да запали фойерверките, той погледна надолу и каза ядосано: „В градината има някой.“ Аз също погледнах надолу, като се направих на изненадана... и точно тогава проблесна светлина и после... онази ужасна болка. Очите... лицето ми... Чувствах ги така, сякаш се топяха. Мисля, че съм припаднала. След това Али ми разказа, че принудила Тоби да поеме вината.

— Точно така. — Гласът на Ариа се снижи до шепот.

— Али мислеше бързо. — Джена смени позата си, като накара пода под нея да изскърца. — Радвам се, че го направи. Не исках да загази. Пък и всъщност нещата се развиха така, както ми се искаше. Тоби се махна от живота ми.

Ариа бавно раздвижи челюстта си. Но... ти си сляпа искаше да извика тя. Дали наистина си е заслужавало? Главата я болеше, докато се напрягаше да осъзнае всичко, което Джена току-що ѝ беше казала. Целият ѝ свят се срина. Чувстваше се така, сякаш някой бе обявил, че животните могат да говорят, че кучетата и паяците вече владеят света. Изведнъж се сети за нещо: Али бе уредила нещата така, че да изглеждат като номер, който те са скроили на Тоби, но всъщност Али и Джена са били онези, които бяха планирали всичко... заедно. Али не само бе скроила номер на Тоби, но бе скроила номер и на своите приятелки. Тя усети, че ѝ се повдига.

— Значи двете с Али сте били... приятелки — каза Ариа със слаб глас, като отказваше да го повярва.

— Не съвсем — отговори Джена. — Не и докато... Чак когато ѝ казах какво прави Тоби. Знаех, че Али ще ме разбере. Тя имаше същите проблеми.

Поредната светкавица освети лицето на Джена, като разкри спокойното ѝ, лишено от чувства изражение. Преди Ариа да успее да я попита какво има предвид, Джена добави:

— Трябва да ти кажа още нещо. Онази нощ в двора имаше още някой. Той също видя какво се случи.

Ариа зяпна от изненада. Споменът за онази нощ проряза съзнанието ѝ. Фойерверките, които избухват в къщичката на дървото и осветяват двора. Ариа винаги бе мислила, че е видяла една тъмна фигура, която се изнизва през страничната порта на семейство Кавана — но Али продължаваше да настоява, че си го е измислила.

Ариа изпита желание да се плесне по челото. Толкова беше очевидно, как са могли да го пропуснат. Как не е могла да го осъзнае досега?

Все още съм тук, кучки. И знам всичко.

А.

— Знаеш ли кой беше там? — прошепна Ариа с разтуптяно сърце.

Джена рязко се извърна настрани.

— Не мога да ти кажа.

— Джена! — викна Ариа. — Моля те! Трябва да го направиш! Аз трябва да знам!

Внезапно осветлението се включи и заслепи Ариа. Флуоресцентните крушки зажужаха. Ариа видя струйка кръв по дланта си и усети раната на челото си. Съдържанието на чантата ѝ беше разпиляно наоколо по пода и кучето на Джена беше изяло половината от десертното блокче „Баланс“.

Джена беше свалила слънчевите си очила. Очите ѝ се взираха в нищото, а върху носа ѝ, продължаващи към челото, се забелязваха сбръчкани белези от изгаряния. Ариа примигна и отмести поглед.

— Моля те, Джена, ти не разбираш — каза тихо тя. — Случва се нещо ужасно. Трябва да ми кажеш кой още беше там!

Джена се изправи, подпирайки се на гърба на кучето.

— И без това ти казах твърде много — рече с прегракнал, треперещ глас. — Трябва да вървя.

— Джена, моля те! — проплака Ариа. — Кой друг беше там?

Джена се спря и си сложи слънчевите очила.

— Съжалявам — прошепна тя, като дръпна кучето за каишката. Почука няколко пъти с бастунчето си и тронаво се запрепъва към вратата. След миг вече я нямаше.

32.

НИТО В АДА ЯРОСТ НЯМА... [1]

След като Емили хвана Триста да се целува с Ноъл, тя избяга от басейна и започна трескаво да търси Спенсър или Хана. Трябваше да им съобщи, че Ариа е разказала на полицията за А... и да им покаже куклата, която току-що бе открила. Когато за втори път мина покрай масата за краби, Емили усети как нечия хладна ръка я хваща за рамото, и изписка. Зад нея стояха Спенсър и Мона. Спенсър здраво държеше в ръка малка квадратна снимка.

— Емили, трябва да поговорим.

— И аз трябва да говоря с вас! — ахна Емили.

Спенсър безмълвно я придърпа на дансинга.

Мейсън Байърс стоеше в центъра и се правеше на идиот. Хана разговаряше с баща си и госпожа Чо, учителката ѝ по фотография. Тя видя, че Спенсър, Мона и Емили се приближават към нея и лицето ѝ помръкна.

— Може ли за минутка? — попита Спенсър.

Те откриха едно празно сепаре и се настаниха в него. Без да промълви и дума, Спенсър бръкна в обшитата си с мъниста чантичка, и измъкна оттам снимката на Али и Иън Томас. Някой бе задраскал с хикс лицето на Али и беше написал Мъртва си, кучко със заострени букви.

Емили закри устата си с ръка. В снимката имаше нещо много познато. Къде ли я беше виждала преди?

— Открих я в чантата си, докато бях в тоалетната. — Спенсър обърна снимката. По-добре си пази гърба... Или и ти ще бъдеш мъртва кучка. Емили веднага разпозна заострените букви. Беше ги видяла на молбата за приемане в РИПЛАГ предишния ден.

— Била е в чантата ти? — ахна Хана. — Искаш да кажеш, че А. е тук!

— А. определено е тук — каза Емили, като се огледа. Край тях кръжаха сервитьорите-манекени. Група момичета, облечени с къси роклички, притичаха край тях, като им прошепнаха, че Ноъл Кан е вкарал тайно алкохол.

— Току-що... получих съобщение, в което пишеше почти същото — продължи Емили. — И... Вие, момичета. Ариа е разказала на ченгетата за А. Някакъв полицай дойде да ме разпитва. Мисля, че А. също знае за това.

— О, Господи — прошепна Мона с широко отворени очи. Тя ги обходи с поглед. — Това не е добре, нали?

— Може да се окаже много лошо — каза Емили. Някой я удари с лакът в главата и тя я разтърка раздразнено. Този купон не беше подходящото място да се обсъждат тези неща.

Спенсър поглади с ръка копrienените възглавнички.

— Добре. Да не изпадаме в паника. Ченгетата са тук, нали? Значи сме в безопасност. Просто трябва да ги намерим и да не се отделяме от тях. Но това... — Тя потупа по големия хикс върху лицето на Али и надписа Мъртва си, кучко. — Знам кой го е написал. — Тя вдигна поглед към тях и си пое дълбоко дъх. — Мелиса.

— Сестра ти? — изпищя Хана.

Спенсър кимна сериозно, по лицето ѝ играеха светлинните на цветомузиката.

— Според мен... Според мен Мелиса е убила Али. В това има смисъл. Тя знаеше, че Али и Иън са били заедно. И не е могла да го понесе.

— Я дай малко назад. — Мона остави на масата кутийката „Ред Бул“ — Алисън и... Иън Томас? Били са заедно? — Тя изплезил език с отвращение. — Пфу. Вие знаехте ли?

— Разбрахме го преди няколко дни — измърмори Емили. Тя се уви в сакото си. Внезапно беше почувствала ужасен студ.

Хана сравни подписа на Мелиса на гипса ѝ с написаното на снимката.

— Почерците си приличат.

Мона погледна към Спенсър уплашено.

— И преди малко се държа много странно в тоалетната.

— Тя тук ли е още? — Хана протегна врат и огледа залата. Зад тях един сервитьор изпусна табла, пълна с чаши. Тълпата избухна в

ръкопляскания.

— Навсякъде я търсих — каза Спенсър. — Не мога да я открия никъде.

— И какво смяташ да правиш? — попита Емили с разтуптяно сърце.

— Ще разкажа на Уайлдън за Мелиса — каза Спенсър с равен глас.

— Но, Спенсър — възпротиви се Емили, — А. знае какво правим. Знае и че Ариа е разказала на полицията. Ами ако това се окаже просто някаква голяма измама?

— Тя е права — съгласи се Мона, като кръстоса крака. — Може да е капан.

Спенсър поклати глава.

— Мелиса е. Убедена съм в това. Трябва да я предам. Трябва да го направим заради Али. — Тя бръкна в чантата си и извади телефона си. — Ще се обадя в полицията. Уайлдън сигурно е там. — Тя набра номера и сложи телефона до ухото си.

Зад тях диджеят извика:

— Забавляват ли се всички?!

Тълпата на дансинга изкрещя в един глас:

— Да!

Емили затвори очи. Мелиса. Още откакто полицията определи смъртта на Али като убийство, Емили не можеше да спре да си представя точно как е извършено то. Във въображението си виждаше как Тоби Кавала хваща Али изотзад, удря я по главата и я хвърля в наполовина изкопаната дупка в задния двор на семейство Дилорентис. Опита се да си представи Спенсър да прави същото с Али, обезумяла от откритието, че Али има връзка с Иън Томас. Сега видя как Мелиса Хейстингс хваща Али за кръста и я завлича към дупката. Само че... Мелиса беше толкова слаба, че Емили не можеше да си представи как е намерила сили да принуди Али да прави онова, което иска. Може да е имала оръжие, като например кухненски нож или ножица. Емили примигна, като си представи ножицата, опряна в нежната шия на Али.

— Уайлдън не отговаря. — Спенсър хвърли телефона обратно в чантата си. — Просто ще отида в полицията. — Тя замълча за миг, после изведнъж се плесна по челото. — По дяволите. Нашите ме докараха до тук. Пристигнахме направо от Ню Йорк. Нямам кола.

— Аз ще те откарам — скочи Мона.

Емили се изправи.

— Аз също ще дойда.

— Всички ще отидем — каза Хана.

Спенсър поклати глава.

— Хана, това е твоят купон. Ти трябва да останеш.

— Наистина — каза Мона.

Хана нагласи превръзката на гипса си.

— Купонът е страхотен, но това е по-важно.

Мона прехапа долната си устна.

— Мисля, че трябва да останеш тук още малко.

Хана вдигна вежди въпросително.

— Защо?

Мона се заклати напред-назад на токчетата си.

— Ами, чакаме Джъстин Тимбърлейк да дойде.

Хана се хвана за гърдите така, сякаш Мона я бе простреляла с куршум.

— Какво?

— Той беше клиент на татко, когато кариерата му бе в началото си, така че му дължи голяма услуга. Само че малко закъснява. Сигурна съм, че скоро ще бъде тук и не бих искала да го пропуснеш. — Тя се усмихна смутено.

— Мили боже. — Спенсър се ококори. — Сериозно ли? И дори не си ми споменала за това.

— Но ти го мразиш, Мон — пое си дълбоко дъх Хана.

Мона сви рамене.

— Това не е моят купон, нали? Той е за теб. Ще те извика на сцената, за да танцуваш с него, Хан. Не бих искала да го пропуснеш.

Хана си падаше по Джъстин Тимбърлейк откакто Емили си я спомняше. Всеки път, когато Хана започваше да говори как Джъстин щял да избере нея пред Камерън Диаз, Али се разсмиваше и казваше: „Ами да, с теб може да получи две Камерън на цената на една — ти си два пъти колкото нея!“ Хана се врътваше обидена, а Али ѝ казваше, че не трябва да приема нещата толкова навътре.

— Аз ще остана с теб, Хана — каза Емили, като я хвана за ръката. — Ще останем заради Джъстин. Ще се държим една за друга и ще стоим колкото се може по-близо до онзи полицай. Става ли?

— Не знам — каза неуверено Хана, въпреки че Емили беше сигурна, че иска да остане. — Може би трябва да отидем всички.

— Остани — настоя Спенсър. — Ще се срещнем там. Ти ще си в безопасност тук. А. не може да те нарани, когато наблизко има полицаи. Само недей да ходиш сама до тоалетната или където и да е другаде.

Мона улови Спенсър за ръката и двете се запромъкваха през тълпата към изхода на шатрата. Емили се усмихна смело на Хана, но стомахът ѝ се бунтуваше.

— Не ме изоставяй — каза Хана с тих, уплашен глас.

— Няма — увери я Емили. Тя хвана Хана за ръката и я стисна здраво, но не можеше да се сдържи да не огледа нервно тълпата. Спенсър каза, че се била натъкнала на Мелиса в тоалетната. Това означаваше, че убийцата на Али беше тук, с тях, точно в този миг.

---

[1] „И в небето буря такава няма, като на любов превърната в омраза, нито в ада ярост няма, като тази на отхвърлена жена.“ — Из „Скърбящата невеста“ на Уилям Конгрив. — Б.пр. ↑

33.

МОМЕНТЪТ НА ИСТИНАТА

Да стои на сцената до истинския Джъстин Тимбърлейк — не до восьмичната фигура в Музея на мадам Тюсо или до някой самозванец в „Тадж Махал“ в Атлантик сити — й се струваше нереално. Истинският Джъстин щеше да се усмихне на Хана, истинските очи на Джъстин щяха да обходят тялото ѝ, докато танцува край него, истинските ръце на Джъстин щяха да ѝ ръкопляскаат за това, че е намерила сили да оцелее след ужасния инцидент.

За съжаление Джъстин все още го нямаше. Хана и Емили надничаха през едно от прозорчетата на шатрата, като си държаха очите отворени за върволица от лимузини.

— Наистина ще е страхотно — промърмори Емили.

— Да — каза Хана. Но се запита дали изобщо ще може да изпита удоволствие от това.

Тя чувстваше, че има нещо ужасно объркано. Нещо в нея се опитваше да излезе навън, като молец, който се опитва да се измъкне от пашкула си.

Внезапно от тълпата се появи Ариа. Тъмната ѝ коса беше разрошена, а на бузата ѝ имаше синина. Тя все още носеше униформеното си училищно сако и карирана пола, и съвсем не изглеждаше на мястото си сред тълпата издокарани гости на купона.

— Момичета — каза тя, останала без дъх. — Трябва да говоря с вас.

— А ние трябва да говорим с теб — извика Емили.

— Ти си разказала на Уайлдън за А.!

Ариа примигна.

— Аз... Да, направих го. Реших, че така е правилно.

— Но не е — отвърна Хана рязко, изпълнена с гняв.

— А. знае, Ариа. И ни е подгонил. Какво, по дяволите, ти стана?

— Знам, че А. знае. — Ариа изглеждаше обърквана. — Трябва да ви кажа нещо друго. Къде е Спенсър?

— Спенсър отиде в полицията — каза Емили. Цветомузиката отново се включи и оцвети лицето ѝ в синьо. — Опитвахме се да ти се обадим, но ти не си вдигна телефона.

Ариа цопна в съседния фотьойл. Тя изглеждаше леко разтърсена и обърквана. Взе едно шише с газирана вода и си наля пълна чаша.

— Да не е отишла в полицията заради... А? И ченгетата да искат да ни задават още въпроси?

— Не, не е заради това — каза Хана. — Отиде, защото знае кой е убил Али.

Ариа ги гледаше със стъклен поглед. Изглежда изобщо не беше чула какво ѝ говори Хана.

— Случи ми се нещо много странно. — Тя пресуши чашата си с вода. — Току-що проведох един много дълъг разговор с Джена Кавана. И... Тя знае всичко за онази нощ.

— Че от къде на къде ще разговаряш с Джена? — излая Хана. След това изглежда осъзна какво бе казала Ариа току-що. Както беше обяснил учителят ѝ по физика, на радиовълните са им нужни години, за да достигнат до космоса. Хана зяпна от изумление и цялата ѝ кръв се стече в петите. — Какво каза току-що!

Ариа притисна длани към бузите си.

— Посещавам едни курсове по изобразително изкуство и Джена е в моя клас. Тази вечер отидох в студиото и... и Джена беше там. Изпитах ужасен страх при мисълта, че тя е А... и че ще ме нарани. Имах пристъп на паника... но когато се свестих, Джена все още беше при мен. Тя ми беше помогнала. Почувствах се ужасно и направо ѝ признах всичко, което направихме. Всъщност преди да успея да кажа каквото и да било, Джена ме прекъсна. Тя каза, че след всичките тези години си спомня всичко от онази нощ. — Ариа погледна към Хана и Емили. — Двете с Али са подготвили всичко.

Настъпи продължително мълчание. Хана усещаше как слепоочията ѝ пулсират.

— Това не може да бъде — каза най-накрая Емили, като рязко се изправи. — Не може да бъде!

— Не може да бъде! — повтори като ехо Хана със слаб глас. Какви ги говореше Ариа?

Ариа прибра кичур коса зад ухото си.

— Джена каза, че отишла при Али с план как да навредят на Тоби. Тя искала той да се махне от живота ѝ — убедена съм, че е заради... нали се сещате. Че я е опипвал. Али каза, че ще помогне. Само че нещата се объркали. Но Джена въпреки всичко запазила тайната — каза ми, че накрая нещата се наредили така, както е искала. Брат ѝ вече го нямало. Но... тя ми каза, че онази нощ в двора имало още някой. Освен Али, освен нас. Някой друг е видял.

Емили зяпна.

— Не.

— Кой? — настоятелно попита Хана, усещайки, че коленете ѝ омекват.

Ариа поклати глава.

— Не можела да ми каже.

Настъпи продължителна пауза. Около тях всичко потреперваше в тон с баса от песента на Сиара. Хана огледа присъстващите на купона, изненадана колко блажено неосведомени са всички. Майк Монтгомъри се кълчеше пред някакво момиче от квакерското училище, всички възрастни се бяха струпали край бара и се наливаха, група момичета от нейния курс си шепнеха злобно колко дундести изглеждат всички момичета в роклите си. Хана изпита желание да им изкрещи да се махат оттук, че вселената се е обърнала с главата надолу и че точно в този момент не може да става и дума да се забавляват.

— Защо Джена е отишла точно при Али? — попита Емили. — Али я мразеше.

Ариа прокара пръсти през косата си, която беше мокра от дъжда.

— Била сигурна, че Али ще я разбере. Че имала същите проблеми като нея.

Хана се намръщи, объркана.

— Същите проблеми? Имаш предвид Джейсън?

— Ами... предполагам — замислено каза Ариа. — Може би Джейсън е правел същото като Тоби.

Хана сбърчи нос, като си спомни красивия, но доста мрачен брат на Али.

— Джейсън винаги е бил някак... странен.

— Момичета, стига. — Ръцете на Емили лежаха безпомощно в скута ѝ. — Джейсън имаше своите настроения, но не беше сексуален маниак. Двамата с Али винаги изглеждаха щастливи заедно.

— Тоби и Джена също изглеждаха щастливи заедно — напомни й Ариа.

— Чувала съм, че едно на всеки четири момчета злоупотребява със сестра си — добави Хана.

— Това е смешно — изпръхтя Емили. — Не вярвайте на всичко, което чувате.

Хана замръзна. След това рязко се обърна към Емили.

— Какво каза току-що?

Устните на Емили потрепнаха.

— Казах... Не вярвайте на всичко, което чувате.

Думите се разлетяха като сонарни концентрични кръгове. Хана ги чуваше отново и отново, те се блъскаха хаотично из главата ѝ.

Основите на съзнанието ѝ започнаха да се разпадат. Не вярвай на всичко, което чуваш. И преди беше виждала тези думи. В последното ѝ съобщение. От А. От онази нощ, която не можеше да си спомни.

Хана сигурно беше издала някакъв звук, защото Ариа се обърна към нея.

— Хана... какво?

Спомените започнаха да я връхлитат, както подредените в колонка плочки за домино започват да падат една върху друга, след като първата е бутната с пръст. Хана се видя как преплита крака на купона на Мона, облечена в изпратената рокля, ядосана, че не ѝ става. Мона ѝ се беше изсмяла в лицето и я беше нарекла кит. Не Мона ѝ беше изпратила роклята, осъзна Хана — беше А.

Тя се видя как отстъпва назад, глезенът ѝ се подгъва и тя се стоварва на земята. Чува се едно ужасяващо храаас. Край нея избухва истеричен смях, като Мона се смее най-силно. И след това Хана се видя много по-късно, как седи сама в своята тойота на паркинга на Планетариума в Холис, облечена с горнище на анцуг и къси спортни шорти, с подпухнали от плач очи. Тя чу телефона си да звъни и се видя как протяга ръка да го вземе.

Опа, май не беше липосукция! — пишеше в есемеса.

— Не вярвай на всичко, което чуваш!

А.

Само че есемесът не беше от А. Беше от обикновен клетъчен телефон — от номер, който Хана добре познаваше.

Тя изписка глухо. Лицата, обърнати към нея, ѝ изглеждаха размазани и трептящи, сякаш бяха холограми.

— Хана... какво има? — извика Емили.

— О. Боже мой — прошепна Хана замаяна. — Това е... Мона.

Емили се намръщи.

— Какво за Мона?

Хана дръпна маската си. Усети въздуха — хладен и освобождаващ. Белегът ѝ пулсираше, сякаш водеше свой собствен живот, отделен от брадичката. Тя дори не се огледа, за да види колко хора се бяха вторачили в отеклото ѝ грозно лице, защото точно в този момент това нямаше никакво значение.

— Спомних си какво трябваше да ви кажа в онази нощ, когато поисках да се срещнем в „Роузууд дей“ — каза Хана и очите ѝ се насълзиха. — Мона е А.

Емили и Ариа я гледаха толкова безизразно, че Хана се зачуди дали въобще са чули какво им е казала. Най-накрая Ариа продума:

— Сигурна ли си?

Хана кимна.

— Но Мона е със... Спенсър — бавно промълви Емили.

— Знам — прошепна Хана. Тя хвърли маската си на дивана и се изправи. — Трябва да я намерим. Веднага.

34.

ЩЕ ВИ СПИПАМ, ХУБАВИЦИ МОИ

Минаха почти десет минути преди Спенсър и Мона да успеят да прекосят поляната на кънтри клуба и да излязат на паркинга, да се качат в огромния хамър на Мона, боядисан в жълто, като такси, и да потеглят. Спенсър погледна към отдалечаващата се шатра. Тя беше осветена като торта за рожден ден, а вибрациите от музиката бяха толкова силни, че човек направо можеше да ги види.

— Това, че си поканила Джъстин Тимбърлейк за Хана, е направо страхотно — промърмори Спенсър.

— Хана е най-добрата ми приятелка — отговори Мона. — Преживя толкова много. Искях да направя купона наистина специален за нея.

— Когато бяхме по-малки, тя непрекъснато приказваше за Джъстин — продължи да говори Спенсър, като погледна през прозореца към прелитащата зад него стара селска къща, навремето собственост на един от рода Дюпон, но сега превърната в ресторант. Няколко души, които току-що бяха приключили с вечерята, стояха на вратата и разговаряха щастливо. — Не съм и предполагала, че все още го харесва толкова много.

Мона се усмихна накриво.

— Знам много неща за Хана. Понякога си мисля, че знам за нея повече, отколкото самата тя за себе си. — Тя хвърли на Спенсър един бърз поглед. — Трябва да правиш хубави неща за хората, които обичаш, нали?

Спенсър леко кимна, като гризеше кожичките около ноктите си. Мона намали пред един знак „стоп“ и бръкна в чантата си, за да извади една опаковка дъвки. В колата веднага се размириса на банан.

— Искаш ли? — попита тя Спенсър, като обели една лентичка и я пъхна в устата си — Направо съм побъркана по тях. Само че могат да се купят единствено от Европа; едно момиче от класа ми по история

ми даде цяла опаковка. — Тя дъвчеше замислена Спенсър отмести пакетчето с ръка. Точно сега не беше в настроение за дъвка.

Когато Мона подмина академията „Феър-вью“, Спенсър силно се шляпна по бедрото.

— Не мога да го направя — проплака тя. — Трябва да се върнем, Мона. Не мога да предам Мелиса.

Мона я погледна, след което сви в паркинга на академията по езда. Паркираха на мястото за инвалиди и Мона угаси двигателя на хамъра.

— Добре...

— Тя ми е сестра. — Спенсър се взираше безизразно напред. Навън се стелеше непрогледна тъмнина, а въздухът ухаеше на сено. В далечината се чу цвилене. — Ако Мелиса го е направила, не трябва ли да се опитам да я защитя?

Мона бръкна в чантата си и измъкна една кутия „Марлборо лайт“. Предложи една на Спенсър, но Спенсър поклати глава. Когато Мона запали цигара, Спенсър впери поглед в тлеещото огънче и виещия се дим, който първо се издигна в кабината на хамъра, след което направи чупка и излезе през смъкнатото стъкло на шофьорската врата.

— Какво имаше предвид Мелиса в тоалетната? — попита тихо Мона. — Каза, че след всичко, което си й разказала в къщата на брега, си помислила, че двете вече сте се разбрали. Какво си й разказала?

Спенсър заби нокти в дланите си.

— Спомних си нещо за нощта, когато Али изчезна — каза тя. — Двете с Али се бяхме скарали... и аз я блъснах. Главата й се удари в един камък. Съзнанието ми просто го беше блокирало. — Тя погледна към Мона в очакване на реакцията й, но лицето й остана безизразно. — Тогава просто го разказах на Мелиса. Трябваше да кажа на някого.

— Уха — прошепна Мона, като внимателно се вгледа в Спенсър. — Мислиш си, че ти си го направила?

Спенсър притисна длани към челото си.

— Определено й бях много ядосана.

Мона се завъртя в седалката си и издиша дим през ноздрите си.

— А. е пъхнал онази снимка на Али и Иън в чантата ти, нали? Ами ако А. е дал и на Мелиса някаква подобна следа, опитвайки се да

я убеди да те издаде? Може би в този миг Мелиса също пътува към полицията.

Очите на Спенсър се разшириха. Тя си спомни как Мелиса беше казала, че двете вече не се разбират.

— По дяволите — прошепна тя. — Смяташ ли, че е възможно?

— Не знам. — Мона хвана Спенсър за ръката. — Според мен ще постъпиш правилно. Но ако искаш да обърна колата и да се върнем на купона, ще го направя.

Спенсър поглади мънистата на чантата си с ръка. Дали наистина щеше да постъпи правилно? Толкова ѝ се искаше да не е тя човекът, който е открил, че Мелиса е убиецът. Щеше ѝ се някой друг да го беше разбрал. След това си спомни как тичаше из шатрата, отчаяно търсейки Мелиса. Къде ли беше отишла тя? Какво ли правеше в този момент?

— Права си — прошепна тя със сух глас. — Ще постъпя правилно.

Мона кимна, след това запали колата, превключи на скорост и излезе на заден ход от паркинга на училището. Изхвърли фаса си през прозореца и Спенсър продължи да гледа огънчето, докато се отдалечаваха — мъничка светлинка сред сухите туфи трева.

Когато се отдалечиха на известно разстояние, сайдикът на Спенсър изпиука. Тя отвори чантата си.

— Може да е Уайлдън — измърмори тя. Само че есемесът беше от Емили.

Хана си спомни. Мона е А.! Отговори, ако си получила този есемес.

Телефонът се изплъзна от ръцете ѝ и падна в скута ѝ. Тя отново прочете есемеса. После пак. Със същия успех думите можеха да бъдат написани и на арабски — Спенсър въобще не можеше да ги асимилира. Сигурна? — написа в отговор тя. Да — отговори Емили. — Изчезвай оттам. ВЕДНАГА.

Спенсър погледна към един прелитащ зад стъклото билборд на кафе „Уауа“, един знак за жилищен строеж и накрая огромна църква с триъгълна форма. Опита се да диша колкото се може по-равномерно,

преброи от едно до сто през пет, като се надяваше, че това ще я успокои. Мона внимателно следеше пътя. Роклята, която беше облякла, не пасваше съвсем на бюста ѝ. На дясното си рамо имаше белег, най-вероятно от прекарана скарлатина. Изглеждаше невъзможно да го е направила.

— Уайлдън ли беше? — изчурулика Мона.

— Ами, не. — Гласът на Спенсър беше прегракнал и глух, сякаш говореше в консервна кутия. — Беше... беше майка ми.

Мона леко кимна, без да намали скоростта. Телефонът на Спенсър отново светна. Беше пристигнало ново съобщение. След това още едно и още едно, и още.

Спенсър, какво става? Спенсър, отговори, моля!
Спенсър, ти си в ОПАСНОСТ. Моля, кажи, че си добре!

Мона се усмихна, кучешките ѝ зъби блеснаха на слабата светлина, която се разнасяше от таблото на хамъра.

— Определено си много популярна. Какво става? Спенсър се опита да се засмее.

— Ами нищо.

Мона погледна към екрана на телефона.

— Емили, а? Джъстин появил ли се е?

— Ами... — Спенсър преглътна шумно с пресъхнало гърло.

Усмивката на Мона се изпари.

— Защо не ми кажеш какво става?

— Н-нищо не става — заекна Спенсър.

Мона се изсмя подигравателно, като отметна коса назад. Бледата ѝ кожа блестеше в тъмнината.

— Какво, някаква тайна ли е? И аз не съм достойна да я узная?

— Разбира се, че не — изписка Спенсър. — Просто... аз...

Те спряха на един червен светофар. Спенсър се огледа наоколо, след което леко натисна бутона за отключване на вратата на хамъра. Докато свиваше пръсти около дръжката, Мона я хвана за другата китка.

— Къде отиваш? — От светлините на трафика очите на Мона грейха в червено. Погледът ѝ прескочи от телефона към паникьосаното

лице на Спенсър. Спенсър видя как Мона постепенно започва да осъзнава — все едно гледаше как черното и бялото в „Магьосникът от Оз“ постепенно преминават в цветно. Изражението на Мона премина от объркване и шок към... ликуване. Тя отново натисна бутона за заключване на вратите. След това светофарът светна зелено, тя даде газ и направи спиращ дъха ляв завой по магистралата, като сви по един неравен двулентов път.

Спенсър наблюдаваше, как скоростомерът се покачва от петдесет на шейсет, а после на седемдесет километра в час. Тя здраво се хвана за дръжката на вратата.

— Къде отиваме? — попита със слаб уплашен глас.

Мона погледна към Спенсър със зловеща усмивка на лицето.

— Никога не си била търпелива. — Тя намигна и изпрати на Спенсър въздушна целувка. — Но този път просто ще трябва да почакаш и ще видиш.

35.

ПРЕСЛЕДВАНЕТО ЗАПОЧВА

Тъй като Хана пристигна на партито с лимузина, а Емили беше докарана от майка си, единственото превозно средство, което им оставаше, беше своенравното субару на Ариа. Тя ги поведе към паркинга, като потракваше по паважа с токчетата на зелените си кадифени чехли. Отключи ръчно вратата и се настани на шофьорското място. Хана седна на предната седалка, а Емили избута настрана всички учебници на Ариа, празни чаши от кафе, дрехи, кълбета прежда и чифт ботуши с високи токчета, и се настани отзад. Ариа бе нагласила мобилния си телефон между брадичката и рамото си — беше набрала номера на Уайлдън, за да разбере дали Спенсър и Мона вече са се появили в полицейското управление. Но тъй като и след осмото позвъняване никой не вдигна, тя затвори.

— Уайлдън не е на бюрото си — каза тя. — Освен това не се обажда на мобилния си телефон. — Те замълчаха за момент, всяка потънала в мислите си. Как е възможно Мона да е А., мислеше си Ариа. Как е възможно Мона да знае толкова неща за нас? Ариа си припомни всичко, което Мона ѝ беше причинила — заплаши я с куклата на Злата кралица, изпрати на Шон снимките, заради които Езра беше арестуван, изпрати на Ила писмото, което разби семейството ѝ. Мона беше блъснала Хана с кола, бе разнесла из цялото училище тайната на Емили и ги беше накарала да мислят, че Спенсър е убила Али. Мона имаше пръст и в смъртта на Тоби Кавана... а може би и в смъртта на Али.

Хана се взираше право напред, очите ѝ бяха широко отворени и не мигаха, сякаш беше обладана от дух. Ариа докосна ръката ѝ.

— Сигурна ли си, че искаш да го направим?

Хана кимна колебливо.

— Да. — Лицето ѝ беше преbledняло, а устните ѝ изглеждаха пресъхнали.

— Смяташ ли, че направихме добре, като изпратихме есемесите на Спенсър? — попита Емили и провери телефона си за милионен път. — Тя още не ми е отговорила.

— Може би вече са в полицията — отговори Ариа, като се опитваше да запази спокойствие. — Може би Спенсър е изключила телефона си. Може би точно затова Уайлдън не ни отговаря.

Ариа погледна към Хана. На бузата ѝ блестеше една голяма сълза, която се стичаше край белезите и шевовете ѝ.

— Аз ще съм виновна, ако Спенсър пострада — прошепна Хана. — Трябваше да си спомня по-рано.

— Вината изобщо не е твоя — натърти Ариа. — Човек не може да контролира спомените си. — Тя сложи ръка на рамото на Хана, но Хана я отблъсна настрана и покри лицето си с ръце. Ариа нямаше представа как да я утеши. Какво ли беше усещането, когато осъзнаеш, че най-добрият ти приятел всъщност е най-големия ти враг? Най-добрата приятелка на Хана се беше опитала да я убие!

Внезапно Емили също ахна.

— Онази снимка — прошепна тя.

— Коя снимка? — попита Ариа, като запали колата и излетя от паркинга.

— Онази... която Спенсър ни показва, с Али и Иън. Онази с надписа? Знаех си, че съм я виждала преди. Сега вече се сецам къде. — Емили се изсмя невярващо. — Преди няколко дни бях в залата, където се подготвя годишникът. Там имаше снимки на онова, което хората носят в чантите си. Там я видях. — Тя вдигна поглед към останалите. — В чантата на Мона. Но всъщност видях само ръката на Али. Розовият ръкав беше леко разръфан.

Полицейското управление се намираще само на километър и половина от тях, точно до „Хутърс“. Невероятно, но Майк и Ариа бяха там само преди няколко часа. Когато паркираха и трите се наведоха напред.

— По дяволите! — На паркинга имаше осем полицейски коли и това бе всичко. — Не са тук!

— Успокойте се. — Ариа изключи фаровете на колата. Трите изскочиха бързо навън и хукнаха към входа на полицейското. Флуоресцентното осветление в коридора беше ярко и зеленикаво. Няколко ченгета се спряха и ги зяпнаха с отворени уста. Малките

зелени пейки в чакалнята бях празни, с изключение на няколкото разпръснати брошури, в които се обясняваше какво трябва да направи човек, когато разбере, че автомобилът му е станал обект на кражба.

Уайлдън се появи иззад ъгъла с телефон в едната ръка и чаша с кафе в другата. Когато видя Хана и Емили, облечени в официалните си рокли и с маски в ръце, и Ариа, все още с училищната си униформа и с голяма цицина на главата, той ги погледна объркано.

— Здравсти, момичета — произнесе бавно той. — Какво става?

— Трябва да ни помогнеш — каза Ариа. — Спенсър е в беда.

Уайлдън пристъпи напред и с жест ги покани да седнат на пейките.

— Как така?

— Онези есемеси, които получаваме — обясни Ариа. — Същите, за които ти разказах днес. Знаем кой ги изпраща.

Уайлдън се изправи разтревожено.

— Така ли?

— Мона Вандерваал — каза Хана и гласът ѝ премина в хленч. — Спомних си го. По дяволите, тя е най-добрата ми приятелка.

— Мона... Вандерваал? — Очите на Уайлдън скачаха от едното момиче към другото. — Момичето, което планира партито ти?

— Спенсър Хейстингс сега е в нейната кола — каза Емили. — Трябваше да дойдат тук — Спенсър искаше да ви каже нещо. Но след това аз ѝ изпратих есемес, предупредих я за Мона... и сега не знаем къде са. Телефонът на Спенсър е изключен.

— Опитайте ли се да се свържете с Мона? — попита Уайлдън.

Хана заби поглед в покрития с балатум под. В предварителния арест иззвъня телефон, след това още един.

— Аз ѝ звъннах. Тя също не вдига.

Внезапно телефонът на Уайлдън светна в ръката му. Ариа зърна номера, който се изписа на екрана.

— Това е Спенсър! — извика тя.

Уайлдън го включи, но не каза нищо. Натисна бутона за включване на говорителите след това погледна момичетата и сложи пръст на устните си.

— Ш-ш-т, помръдна той с устни.

Ариа и старите ѝ най-добри приятелки се скупчиха около телефона, първоначално не се чуваше нищо. След това чува гласа на

Спенсър. Той звучеше доста отдалечено.

— Винаги съм смятала, че „Суедсфърт роуд“ е много красив — каза тя. — Толкова много дървета, особено в тази изолирана част на града.

Ариа и Емили се спогледаха объркано. В този миг Ариа разбра — беше виждала това в едно телевизионно предаване, което бяха гледали заедно с брат си. Мона сигурно беше разбрала, че знаят — и Спенсър бе успяла тайно да се обади на Уайлдън, за да му даде указания накъде я води Мона.

— Така... Защо завиваме по „Брейнард роуд“? — попита Спенсър със силен и ясен глас. — Това не е пътят за полицейското управление.

— Ох, Спенсър — чу се гласът на Мона.

Уайлдън отвори бележника си и записа Брейнард роуд. Край тях се бяха струпали още няколко ченгета. Емили тихо им обясни какво става и един от полицаите донесе голяма сгъната карта на Роузууд, като загради пресечката на „Суедсфърт“ и „Брейнард“ с жълт флумастер.

— Към потока ли отиваме? — звънна пак гласът на Спенсър.

— Може би — пропя Мона.

Очите на Ариа се разшириха. Потокът Морел си беше направо пълноводна река.

— Обичам този поток — каза Спенсър на висок глас.

След това се чу ахване и писък. Чуха се няколко тупвания, свистене на гуми, дисонантните тонове на натиснати едновременно бутони на телефона... и после нищо. Телефонът на Уайлдън примигна. Сигналят е изгубен.

Ариа погледна към останалите. Хана беше заровила лице в ръцете си. Емили изглеждаше така, сякаш всеки момент ще припадне. Уайлдън се изправи, пхна телефона в калъфката му и измъкна от джоба си ключове за кола.

— Ще проверим всички улици, които водят до потока. — Той махна към едно високо плещесто ченге, което седеше зад бюрото си. — Виж дали ще можеш да проследиш това обаждане. — След това се обърна и тръгна към колата си.

— Почакай — изтича Ариа след него. Уайлдън се обърна. — Ние идваме с теб.

Раменете му се отпуснаха.

— Това не е...

— Ние идваме с теб — каза Хана със стоманени нотки в гласа, като застана до Ариа.

Уайлдън повдигна едното си рамо и въздъхна. После махна с ръка към задната седалка на полицейската кола.

— Хубаво. Сядайте отзад.

36.

ЕДНО ПРЕДЛОЖЕНИЕ, КОЕТО СПЕНСЪР НЕ МОЖЕ ДА ОТХВЪРЛИ

Мона измъкна телефона на Спенсър от ръцете ѝ, натисна бутона КРАЙ и го хвърли през прозореца, без да намалява скоростта на хамъра. След това направи остър обратен завои, върна се по неравния, тесен „Бейнард роуд“, и се качи на магистралата, която водеше на юг. Изминаха около пет мили и свиха по отсечката край клиниката за изгаряния „Бил Бийч“ Край тях прелитаха конни ферми и строителни площадки, докато накрая пътят не навлезе в гората. Едва когато стигнаха до старата разнебитена квакерска църква, Спенсър разбра къде всъщност са се запътили — към каменоломната „Плаващия човек“. Някога Спенсър обичаше да си играе в голямото езеро край сградите на каменоломната. Децата скачаха от скалите, но миналата година, по време на сухото и горещо лято, едно момче от общинското училище беше скочило от скалите и се беше убило, което донесе пророческо звучене и зловеща слава на името „Плаващия човек“.

Днес се носеха легенди, че духът на момчето обитава околностите на каменоломната и охранява езерото. Спенсър дори бе чувала слухове, че скривалището на роузуудския воайор е тук. Тя погледна към Мона и усети как настръхва. Имаше усещането, че именно роузуудският воайор шофира този хамър.

Спенсър стискаше юмруците си толкова силно, че бе повече от сигурна, че ноктите ѝ ще оставят постоянни белези. Обаждането на Уайлдън и разкриването на местоположението им бе единственият ѝ план и сега тя се чувстваше като в капан.

Мона я погледна с крайчеца на очите си.

— Какво, Хана си е спомнила, така ли.

Спенсър кимна едва забележимо.

— Не трябваше да си спомня — пропя Мона. — Тя знаеше, че ако си спомни, това ще застраши всички ви. Точно както Ариа не

трябваше да казва на ченгетата. Изпратих я в „Хутърс“, за да проверя дали се вслушва в моите предупреждения — все пак „Хутърс“ се намира точно до полицията. Там винаги е пълно с ченгета — така че тя щеше да бъде изкушена да им разкаже всичко. Кое то и направи. — Мона вдигна ръце във въздуха. — Момичета, защо продължавате да вършите глупости?

Спенсър затвори очи, като си пожела да припадне от страх.

Мона въздъхна драматично.

— Но пък вие вършите глупости от години, нали? Като се започне с добрата стара Джена Кавана. — Тя намигна на Спенсър.

Спенсър зяпна от изненада. Мона... знае!

Разбира се, че знае. Нали е А.

Мона хвърли един бърз поглед към ужасеното лице на Спенсър и в отговор направи изненадана физиономия. Когато свали страничния цип на роклята си, Мона разкри черен копринен сутиен и доста голяма част от корема си. Там имаше един огромен, сбръчкан белег от разкъсване, който започваше отдолу и стигаше до ребрата ѝ. Спенсър остана вторачена в него за няколко секунди, докато не се насили да отмести поглед.

— Бях там в нощта, когато наранихте Джена — прошепна Мона с дрезгав глас. — Двете с Джена бяхме приятелки, което може би щяхте да знаете, ако не бяхте толкова погълнати от себе си. Онази нощ отидох при Джена, за да я изненадам. Видях Али... видях всичко... и дори получих малък сувенир. — Тя посочи към белезите от изгаряне. — Опитах се да кажа на хората, че Али е виновна за всичко, но никой не ми повярва. Тоби пое вината толкова бързо и родителите ми решиха, че обвинявам Али, защото ѝ завиждам. — Мона поклати глава, а русата ѝ коса се развя напред-назад. Щом изпуши цигарата си, тя веднага запали втора, като дърпаше здраво през филтъра. — Дори се опитах да говоря с Джена за това, но тя отказа да ме слуша. Не спираше да повтаря, „Не си права. Виновен е доведеният ми брат.“ — Мона се опита да наподобя гласа на Джена, като го вдигна с една октава.

— След това двете с Джена вече не бяхме приятелки — продължи Мона. — Но всеки път, когато застана пред огледалото у дома и погледна към иначе перфектното ми тяло, аз си спомням какво

направихте, кучки такива. Знам какво видях. И Никога Няма Да Го Забравя.

Устата ѝ се изкриви в зловеща усмивка.

— А това лято намерих начин да си върна за всичко. Сред нещата, които новодомците изхвърлиха на боклука, открих дневника на Али. Веднага разбрах, че е нейният — в него беше написала всичките ви тайни. Някои наистина бяха опасни. Сякаш тя е искала дневникът ѝ да попадне във вражески ръце.

Спенсър си припомни нещо — в деня преди Али да изчезне, Спенсър я беше намерила в стаята ѝ седнала на леглото, вперила алчен поглед в някаква тетрадка, с весела усмивка на лицето.

— Защо ченгетата не откриха дневника ѝ, след като тя изчезна? — избоботи тя.

Мона навлезе под гъстите корони на няколко дървета и спря. Около тях беше пълна тъмнина, но Спенсър чуваше плискането на вода и надушваше мъх и мокра трева.

— Кой знае. Но се радвам, че не го откриха, а го намерих аз. — Мона вдигна ципа на роклята си и се обърна към Спенсър с блестящи очи. — Али е записала всяко ужасно нещо, което сте сторили. Как сте измъчвали Джена Кавана, как Емили я целунала в къщичката на дървото, как ти Спенсър, си целунала гаджето на сестра ти. Беше толкова лесно просто да... знам ли, да се превърна в нея. Нуждаех се само от втори телефон със скрит номер. В началото почти успях да ви излъжа, че всъщност Али се свързва с вас, нали? — Мона хвана Спенсър за ръката и се разсмя.

Спенсър потръпна от отвращение при докосването ѝ.

— Не мога да повярвам, че през цялото време си била ти.

— Нали? Сигурно неведението е било адски дразнещо. — Мона щастливо запляска с ръце. — Беше толкова забавно да ви наблюдавам как откачате... след това се появи трупът на Али и вие наистина се побъркахте. Но най-великата идея беше сама да си изпратя съобщения. — Тя се пресегна и се потупа по рамото. — Трябваше доста да търча насам-натам, да предугаждам действията ви, преди самите вие да знаете какво следва. Но всичко беше изпълнено с такава елегантност, почти като рокля от висшата мода, не мислиш ли?

Мона внимателно изгледа Спенсър, за да види реакцията ѝ. След това протегна бавно ръка и закачливо я щипна по ръката.

— В момента изглеждаш тотално откачила. Все едно очакваш да те нараня или нещо такова. Обаче не е нужно да става така.

— Как? — прошепна Спенсър.

— В началото те мразех, Спенсър. Теб най-много от всички. Ти беше най-близката приятелка на Али и си имаше всичко. — Мона запали поредната цигара. — Но след това... двете станахме приятелки. Беше толкова забавно да планираме купона на Хана, да прекарваме времето заедно. Не ти ли беше забавно, когато шашнахме онези момчета в ресторанта? Не беше ли хубаво да можем наистина да разговаряме? Затова реших... че мога да се проявя като филантроп. Като Анджелина Джоли.

Спенсър примигна втрещена.

— Реших да ти помогна — обясни Мона. — Онова със „Златната орхидея“ си беше абсолютен късмет. Но аз наистина искам да направя живота ти по-добър, Спенсър. Защото наистина ме е грижа за теб.

Спенсър сбърчи вежди.

— За какво говориш?

— За Мелиса, глупаче! — възкликна Мона. — Да я изкараме убийца. Това е идеално. Не си ли го искала цял живот? Сестра ти в затвора за убийство, завинаги изхвърлена от живота ти. В сравнение с нея ти ще изглеждаш перфектна!

Спенсър се втренчи в нея.

— Но... Мелиса е имала мотив.

— Така ли? — ухили се Мона. — Или просто ти искаш да повярваш, че е така?

Спенсър отвори уста да каже нещо, но оттам не излезе нито звук. Мона ѝ беше изпратила есемес, в който пишеше: Убиецът на Али е пред очите ти. Съобщението в чата гласеше: Да знаеш, че тя го направи. Мона беше подхвърлила снимката в чантата на Спенсър.

Мона я погледна дяволито.

— Можем да променим всичко. Да се върнем в полицията и да кажем, че Хана не е разбрала съвсем — че не си е спомнила точно. Можем да обвиним А. или някой, който не ти харесва. Какво ще кажеш за Андрю Кембъл? Винаги си го мразела, нали?

— Аз... — заекна Спенсър.

— Можем да вкараме сестра ти в затвора — прошепна Мона. — И двете можем да бъдем А. Можем да контролираме всички. Спенсър,

ти си също толкова добра в убеждаването, колкото и Али. Освен това си по-красива, по-умна и по-богата. Ти трябваше да бъдеш лидер на групата, не тя. Сега ти давам шанса да бъдеш онова, за което си родена. Да бъдеш лидер. Животът ти у дома ще бъде идеален. Животът ти в училище ще бъде идеален. — Устните и се разтеглиха в усмивка. — Освен това знам колко отчаяно желаеш да бъдеш идеална.

— Но ти нараняваш приятелите ми — прошепна Спенсър.

— А ти сигурна ли си, че са ти приятели? — очите на Мона проблеснаха. — Знаеш ли кого бях нагласила за убиец на Али преди Мелиса? Теб, Спенсър. Подадох на приятелката ти Ариа всякакви улики, че ти си го сторила — през вашата ограда чух как двете с Али се скарахте в нощта преди тя да изчезне. И какво направи Ариа, твоята най-добра приятелка? Веднага клъвна. Беше готова да те предаде на полицията.

— Ариа не би го направила — извика Спенсър.

— Така ли? — Мона вдигна вежди. — Тогава защо я чух да казва точно това на Уайлдън в болничния коридор в неделя сутринта, след инцидента с Хана? — Тя сви пръсти във въздуха, поставяйки кавички на думата инцидент. — Тя изобщо не се поколеба, Спенс. За твой късмет Уайлдън не се върза. Така че как изобщо можеш да наречеш някой, който ти причинява това, свой приятел?

Спенсър си пое дълбоко дъх, без да знае на какво да вярва. В главата ѝ се завъртя една мисъл.

— Чакай малко... Щом Мелиса не е убила Али, значи ти си го направила.

Мона се облегна назад и кожата изскърца под гърба ѝ.

— Не. — Тя поклати глава. — Но знам кой го е направил. Али е писала за това на последната страница в дневника си — горката объркана девойка, последното нещо, което е написала, преди да умре. — Мона презрително нацупи устни. — Там пишеше: Двамата с Иън имаме свръх тайна среща тази вечер. — Мона се опита да изимитира гласа на Али, но прозвуча повече като дяволска кукла от някой филм на ужасите.

— Поставих му ултиматум. Казах му, че ще е по-добре да скъса с Мелиса, преди тя да замине за Прага — или аз ще разкажа за нас на нея и на всички останали. — Мона въздъхна отегчено. — Ясно какво е станало. Твърде много е притиснала Иън. И той я е убил.

Вятърът духна в косите на Мона.

— Аз се превърнах в нея — тя бе идеалната кучка. Никой не можеше да се спаси от изнудванията ѝ. И, стига да пожелаеш, същото ще бъде и при теб.

Спенсър бавно поклати глава.

— Но... Но ти блъсна Хана с колата си.

Мона сви рамене.

— Налагаше се да го направя. Тя знаеше твърде много.

— Съжалявам — прошепна Спенсър. — Няма начин аз... да бъда А. заедно с теб. Да управлявам училището заедно с теб. Или каквото там ми предлагаш. Това е лудост.

Разочарованото изражение на Мона премина в нещо по-мрачно. Тя сбърчи вежди.

— Хубаво. Нека бъде по твоята.

Гласът на Мона режеше като нож кожата на Спенсър. Щурците цвърчаха истерично. Звучите на плискащата се вода наподобяваха кръв, която блика от вените. С едно бързо движение Мона се хвърли напред и впи ръце в шията на Спенсър. Спенсър изпищя и се дръпна назад, като се опита отново да натисне бутона за отваряне на вратите. Тя ритна Мона в гърдите. Мона изпищя и се отдръпна назад, а Спенсър сграбчи дръжката на вратата, дръпна я, отвори и се строполи на бодливата трева. Почти веднага скочи и хукна да бяга в тъмнината. Усещаше тревата под краката си, след това почувства чакъл, после пръст и кал. Шумът на водата ставаше все по-силен. Спенсър предположи, че приближава скалистия край на каменоломната. Зад нея отеконаха стъпките на преследвачката ѝ и Спенсър усети как ръцете на Мона обвиват кръста ѝ. Тя тежко се строполи на земята. Мона се метна върху нея и отново впи ръце в гърлото ѝ. Спенсър започна да рита, опита се да се освободи, но се задави. Мона се изкиска, сякаш всичко това беше някаква игра.

— Мислех, че сме приятелки, Спенс — смръщи се тя, като се опитваше да укроти Спенсър.

Спенсър се опита да си поеме дъх.

— Явно не сме! — извика тя. Спенсър притисна с всички сили краката си към тялото на Мона, и я отблъсна назад. Мона се приземи по гръб на няколко фута от нея, жълтата дъвка излетя от устата ѝ. Спенсър бързо се изправи на четири крака. Мона също стана, с

искрящи очи и оголени зъби. Изведнъж всичко премина в забавен каданс. Мона започна да се приближава към нея с изкривена от ярост уста. Спенсър затвори очи и просто... реагира. Хвана Мона за краката и дръпна. Краката на Мона литнаха във въздуха и тя започна да пада. Спенсър почувства как ръцете ѝ опират в корема на Мона и я блъсват колкото се може по-силно. Зърна бялото в разширените очи на Мона и чу писъка ѝ в ушите си. Мона падна по гръб и за миг изчезна.

В първия момент Спенсър не можа да се осъзнае, но тя също падаше. Строполи се на земята. Чу отекващ писък в дълбокото дере и за миг помисли, че е нейният. Главата ѝ се удари в земята... чу се хрущене и очите ѝ се затвориха.

37.

ОКО ДА ВИДИ, РЪКА ДА ПИПНЕ

Хана се намести до Ариа и Емили на задната седалка в колата на Уайлдън. Там обикновено сядаха заловените престъпници, не че в Роузууд ги имаше много. Тя едва виждаше Уайлдън през металната решетка, заварена за предната седалка, но по тона на гласа му, с който говореше по радиостанцията, усети, че той е също толкова разтревожен и напрегнат, колкото и тя.

— Някой намерил ли е вече нещо? — попита той по своето уоки-токи. Бяха спрели пред един знак „стоп“, докато Уайлдън реши в каква посока да поеме. Току-що бяха обиколили устието на потока Морел, но бяха открили само две хлапета от общинското училище, които лежах на тревата, дрогирани до уши. Никъде нямаше и следа от хамъра на Мона.

— Нищо — чу се глас от радиостанцията.

Ариа хвана Хана за ръката и силно я стисна. Емили тихо хълцаше, притиснала лице към яката си.

— Може би е имала предвид друг поток — предположи Хана. — Може би е искала да каже потока Марвин. — И докато произнасяше тези думи, тя се надяваше, че Спенсър и Мона просто се разхождат някъде и разговарят. Може би Хана не беше разбрала правилно, може би Мона не беше А.

По радиостанцията се чу друг глас.

— Получихме обаждане за безредици край каменоломната „Плаващия мъж“.

Хана заби нокти в ръката на Ариа. Емили ахна.

— Тръгвам — каза Уайлдън.

— Каменоломната... „Плаващия мъж“? — повтори Хана. Но там се бяха случвали само хубави неща — скоро след тяхното преобразяване, Мона и Хана бяха срещнали там едни момчета от академията „Дръри“. Бяха им изнесли модно представяне на бански костюми край скалите, което потвърди мнението им, че е много по-

интересно да съблазняваш момчетата, отколкото да се сприятеляваш с тях. Точно след това бяха написали на покрива на гаража на Мона $ХМ+МВ=НДП$, като се заклеха, че ще останат най-добри приятелки завинаги.

Нима всичко това беше лъжа? Нима Мона го беше планирала от самото начало? Нима Мона беше очаквала да настъпи денят, в който да блъсне Хана с колата си? Хана изпита непреодолимо желание да помоли Уайлдън да спре, за да излезе и да повърне.

Когато стигнаха до входа на каменоломната, яркожълтият хамър на Мона блесна като крайбрежен маяк. Хана хвана дръжката на вратата, въпреки че колата още се движеше. Вратата се отвори и тя падна на тревата. Изправи се и хукна към хамъра, като кълчеше глезени по неравния чакъл.

— Хана, недей! — извика Уайлдън. — Не е безопасно!

Хана чу как Уайлдън спира колата, после чу затръшването на вратите. Падналите листа зашумяха под бягащи крака. Щом стигна колата, тя забеляза нечие тяло, свито на кълбо, до предната лява гума. Хана зърна кичур руса коса и сърцето и подскочи. Мона.

Но се оказа Спенсър. По лицето ѝ се стичаха кал и сълзи, а по ръцете ѝ се забелязваха дълбоки рани. Копринената ѝ рокля беше разкъсана и обувките ѝ бяха изчезнали някъде.

— Хана! — произнесе Спенсър с дрезгав глас и протегна ръце към нея.

— Добре ли си? — ахна Хана, като коленичи и докосна рамото на Спенсър. То беше мокро и студено.

Спенсър едва успяваше да промълви по някоя дума, толкова силно хълцаше.

— Съжалявам, Хана. Ужасно съжалявам.

— Защо? — попита Хана, като стисна ръцете на Спенсър.

— Защото... — Спенсър кимна към ръба на каменоломната. — Мисля, че тя падна долу.

В този миг зад тях се чу сирена на линейката, последвана от полицейска кола. Спасителният екип и ченгетата заобиколиха Спенсър.

Хана безмълвно отстъпи назад, докато парамедиците започнаха да разпитват Спенсър дали може да се движи, къде я боли и какво се е случило.

— Мона ме заплаши — повтаряше непрекъснато Спенсър. — Започна да ме души. Аз се опитах да избягам, сборичкахме се. След това тя... — Спенсър отново махна към ръба на каменоломната.

Мона ме заплаши. Коленете на Хана омекнаха и тя се свлече на земята. Всичко беше истина.

Ченгетата тръгнаха да обикалят каменоломната с немски овчарки, фенерчета и пушки. Само след минута един от тях извика:

— Открихме нещо!

Хана скочи на крака и хукна към полицаите. Уайлдън, който се намираше наблизко, я дръпна.

— Хана — прошепна той в ухото ѝ. — Недей. Не трябва.

— Но аз трябва да видя! — извика Хана.

Уайлдън я обгърна с ръце.

— Просто почакай тук, става ли? Остани с мен.

Хана наблюдаваше, докато полицейският екип изчезна зад ръба на каменоломната, надолу към плискащата се вода.

— Трябва ни носилка! — извика един от тях. Появиха се още парамедици, които носеха необходимото. Уайлдън продължи да гали Хана по косата, като се опитваше да скрие с тялото си случващото се от нея. Но Хана можеше да чува. Чу ги да казват, че Мона е заклещена между две скали. Изглежда, че вратът ѝ бе прекършен. И трябва много, много внимателно да я извадят оттам. Чу ги как си подвикват окуражаващо, докато изваждат Мона, слагат я на носилката и я внасят в линейката. Когато минаха край тях, Хана зърна кичур от платиненорусата коса на Мона. Тя се отскубна от Уайлдън и се затича.

— Хана! — извика Уайлдън. — Не!

Но Хана не тичаше към линейката. Тя се скри зад хамъра на Мона, преви се на две и повърна. Избърса дланите си в тревата и се сви на кълбо. Вратата на линейката се затвори и двигателят изръмжа, но сирената не се включи. Хана се зачуди дали причината за това не е, че Мона е мъртва.

Тя продължи да плаче докато усети, че в тялото ѝ не са останали повече сълзи. Цялата пресъхнала, тя се претърколи по гръб. Нещо квадратно и твърдо се притисна към хълбока ѝ. Хана седна и го взе в ръка. Беше жълтеникаво кафяв кожен калъф за телефон, който не ѝ беше познат. Поднесе го към очите си и го помириша. Ухаеше на „Жан Пату Джой“, който от години бе любимият парфюм на Мона.

Само че телефонът вътре не беше моделът сайдик от ограничената серия „Шанел“, който Мона бе поискала баща ѝ да ѝ донесе от Япония, нито имаше инициалите МВ, избродирани с вградени кристали Сваровски на гърба. Това бе най-обикновено блекбъри, което не издаваше нищо.

Сърцето на Хана спря за миг щом тя осъзна какво означава този телефон. За да докаже, че Мона наистина им беше причинила всичките тези неща, трябваше само да го включи и да погледне. Ароматът на малиновите храсти в каменоломната погъделичка носа ѝ и тя внезапно се върна три години по-рано, облякла бански в две части „Мисуни“, заедно с Мона в нейния цял бански „Калвин Клайн“. Бяха си направили игра — модно шоу — ако успееш само леко да заинтригуват момчетата от „Дръри“, значи двете губеха. Ако лигите им течаха като на гладни кучета, двете щяха се почерпят с по една спа процедура. По-късно Хана си избра процедура с жасмин и водорасли, а Мона избра жасмин, моркови и сусам.

Хана чу нечии стъпки да се приближават към нея. Тя притисна палеца си към празния, невинен екран на Мониното блекбъри, после го пусна в чантата си, изправи се и се запрепъва към другите. Около нея хората ѝ говореха нещо, но тя чуваше само един глас, който пищеше в главата ѝ.

— Мона е мъртва.

38.

ПОСЛЕДНИЯТ ДЕТАЙЛ

С помощта на Ариа и Уайлдън Спенсър успя да се настани на задната седалка на полицейската кола. Няколко пъти я попитаха дали не иска в линейката. Спенсър им отговаряше, че е сигурна, че не иска — не усещаше нищо счупено и за неин късмет беше паднала на тревата, за миг бе изгубила съзнание, но нищо друго. Тя провеси крака от задната седалка и Уайлдън клекна пред нея, държейки бележник и рекордер в ръцете си.

— Сигурна ли си, че искаш да го направим точно сега?

Спенсър упорито кимна.

Емили, Ариа и Хана се събраха зад Уайлдън и той натисна бутона за запис. Фаровете на другата полицейска кола образуваха ореол около него, а стопове на неговия автомобил оцветяваха тялото му в червено. Това напомни на Спенсър как летните лагерни огньове очертаваха силуетите на приятелките и само че точно сега тя не беше на летен лагер. Уайлдън си пое дълбоко дъх.

— И така. Сигурна си, че тя ти каза, че Иън Томас е убил Али.

Спенсър кимна.

— В нощта, когато изчезна, Али му отправила ултиматум. Искала да се срещнат... и казала, че ако Иън не скъса с Мелиса преди тя да тръгне за Прага, Али ще разкаже на всички за връзката им. — Тя отметна мазната кална коса от лицето си. — Това е написано в дневника на Али. Той е у Мона. Не знам къде, но...

— Ще претърсим къщата на Мона — прекъсна я Уайлдън, като постави ръка на коляното на Спенсър. — Не се тревожи. — Той се извърна настрана и заговори в своето уоки-токи, давайки нареждане на останалите полицаи да намерят Иън и да го доведат за разпит. Спенсър се заслуша, загледана безмълвно в събралата се под ноктите ѝ кал.

Приятелките ѝ стояха край нея, зашеметени.

— Господи — прошепна Емили. — Иън Томас? Това звучи направо... ненормално. Но може би има смисъл. Той беше доста по-

голям и ако тя беше разказала на някого, тогава...

Спенсър се обгърна с ръце, защото усети, че настръхва. За нея споменаването на Иън нямаше смисъл. Спенсър вярваше, че Али го е заплашила, вярваше, че Иън може и да се е ядосал, но да се ядоса чак толкова, че да я убие? Освен това бе наистина зловещо, че през всичкото време, което бе прекарал с нея, тя дори за миг не го беше заподозряла. Когато убийството на Али се споменеше пред него, видът му не ставаше нито разкайващ се, нито нервен.

Но може би тя не бе разчала правилно знаците — както беше пропуснала много други неща. Нали се беше качила в колата на Мона. Кой знае още какво се беше въртяло точно пред очите ѝ и тя го беше пропуснала.

Радиостанцията на Уайлдън изпищя.

— Заподозреният не е в дома си — чу се женски глас. — Какво да направим?

— По дяволите. — Уайлдън погледна към Спенсър.

— Къде, според теб, може да е Иън?

Спенсър поклати глава с усещането, че мозъкът ѝ плува в блато. Уайлдън се тръсна на предната седалка.

— Ще те откарам у вас — каза той. — Родителите ти също се прибират от партито.

— Искаме да дойдем с теб у Спенсър. — Ариа даде знак на Спенсър да се премести, за да могат тя, Хана и Емили да седнат на задната седалка. — Не искаме да я оставяме сама.

— Няма нужда, момичета — каза меко Спенсър. — Освен това, Ариа, колата ти. — Тя махна с ръка към субаруто на Ариа, което изглеждаше като потънало в калта.

— Мога да го оставя тук за през нощта — ухили се Ариа. — Току-виж ми излязъл късметът и някой го задигне.

Спенсър скръсти ръце в скута си, чувстваше се твърде слаба, за да протестира. В колата цареше пълно мълчание, докато Уайлдън преминаваше край табелата на каменоломната и след това сви по тясната пътека, водеща към главния път. Трудно беше да повярват, че е минал само час и половина, откакто Спенсър бе напуснала купона. Нещата вече бяха толкова различни.

— Мона е била там в нощта, когато наранихме Джена — промърмори разсеяно Спенсър. Ариа кимна.

— Това е дълга история. Всъщност, тази вечер разговарях с Джена. Само чуй това — двете с Али заедно били нагласили цялата работа.

Спенсър се изпъна. За миг не можеше дори да диша.

— Какво? Защо?

— Каза, че двете с Али имали еднакви проблеми или нещо подобно — обясни Ариа, без отговорът ѝ да прозвучи особено убедително.

— Това не го разбирам — прошепна Емили. — Онзи ден видях Джейсън Дилорентис по новините. Той каза, че вече почти не разговаря с родителите си, защото семейството му било ужасно объркано. Защо да казва такива неща?

— Като гледаш отстрани, можеш да пропуснеш много неща у хората — промърмори Хана със сълзлив глас.

Спенсър скри лице в шепите си. Имаше толкова много неща, които не можеше да разбере, толкова много неща, които нямаха смисъл. Знаеше, че поне всичко вече трябва да е наред — А. го нямаше, убиецът на Али скоро щеше да бъде задържан, — но тя се чувстваше по-изгубена от всякога. Спенсър отпусна ръце в скута си и се втренчи в кръглата луна.

— Момичета — наруши тя тишината, — има нещо, което трябва да ви кажа.

— Още нещо ли? — проплака Хана.

— Нещо... за нощта, когато изчезна Али. — Спенсър плъзна сребърната гривна нагоре — надолу по ръката си, като снижи гласа си до шепот. — Нали знаете, че изтичах от хамбара след Али? И че ви казах, че не знам къде е отишла? Ами... Аз, всъщност, я видях. Тя тръгна по пътеката. Аз тръгнах след нея и... двете се скарахме. Заради Иън. Аз... Аз го бях целунала не много отдавна и Али ми каза, че ме е целунал само защото тя го била накарала. Каза ми, че двамата с Иън наистина били влюбени и ме подразни с това.

Спенсър усети, че всички я гледат. Тя събра сили да продължи.

— Ядосах се страшно много... и я блъснах. Тя падна върху едни камъни. Чу се ужасяващ хрущящ звук. — Една сълза се стече от ъгъла на окото ѝ и се търкулна по бузата ѝ. Тя тръсна глава. — Съжалявам, момичета. Трябваше да ви кажа. Но просто... Не си спомнях. А после бях страшно уплашена.

Когато вдигна поглед към тях, приятелките и я гледаха ужасено. Дори Уайлдън облегна глава назад, сякаш искаше да ги чуе. Стига да поискаха, можеха веднага да изхвърлят теорията за Иън през прозореца. Можеха да кажат на Уайлдън да спре колата и да накара Спенсър да повтори онова, което току-що бе казала. И нещата щяха да поемат в ужасяващо различна посока.

Първа Емили хвана Спенсър за ръката. След това Хана сложи своята отгоре и накрая Ариа постави своята върху Ханината. Спенсър си спомни как струпваха ръце върху онази снимка, която висеше в коридора на Али.

— Ние знаем, че не си била ти — прошепна Емили.

— Бил е Иън. В това има смисъл — упорито настоя Ариа, като погледна Спенсър в очите. Изглеждаше така, сякаш вярва на Спенсър изцяло и безусловно.

Стигнаха до улицата на Спенсър и Уайлдън сви по дългата алея, която водеше към къщата ѝ. Родителите ѝ още не се бяха прибрали и прозорците бяха тъмни.

— Искате ли да остана с вас, докато родителите ѝ се приберат? — попита Уайлдън, докато момичетата излизаха от колата.

— Не, всичко е наред. — Спенсър погледна към останалите и внезапно изпита облекчение, че са тук.

Уайлдън излезе на заден ход от алеята, обърна в задънената уличка и си тръгна, като първо мина край старата къща на семейство Дилорентис, после край дома на семейство Вандерваал, грозна грамада с прилепен към сградата гараж. Изглежда, че и в къщата на Мона нямаше никой. Спенсър потрепери.

Погледът ѝ бе привлечен от проблясване в задния двор. Тя протегна глава, пулсът ѝ се ускори. Тръгна по калдъръма, който водеше към задния им двор, като влачеше ръце по каменната стена, опасваща имота им. Там, от другата страна на пътечката, край оградения с камъни басейн, бълбукащото джакузи, обширния двор и дори реформения хамбар, чак на другия край на имота, близо до мястото, където Али беше паднала, Спенсър забеляза две фигури, осветени само от лунната светлина. Те ѝ напомниха за нещо.

Появи се вятър, който погъделичка гърба на Спенсър. Въпреки че не беше подходящият сезон, въздухът леко ухаеше на орлови нокти, точно както в онази ужасна нощ, преди четири години и половина.

Изведнъж спомените ѝ се завърнаха. Тя видя Али да пада върху камъните. Във въздуха се разнесе хрущене, гръмовно като църковни камбани. Когато Спенсър чу момичешкото въздъхване зад себе си, тя се обърна. Зад нея нямаше никой. Всъщност нямаше никой никъде. Извърна поглед обратно към Али. Али продължаваше да лежи край каменната стена, но очите ѝ бяха отворени. След това се оттласна от земята и се изправи.

Беше си съвсем добре.

Погледна към Спенсър, намери се да каже нещо, но погледът ѝ бе привлечен от нещо друго по пътеката. Тя бързо се отдалечи и изчезна сред гъстите дървета. Само след секунда Спенсър чу характерния и смях. Последва шумолене и тя видя две фигури. Едната беше на Али. Спенсър не можеше да каже чия е другата фигура, но не ѝ приличаше на Мелиса. Беше ѝ трудно да повярва, че само минути след това Иън е блъснал Али в изкопаната дупка в двора на семейство Дилорентис. Али може и да беше кучка, но не заслужаваше нищо такова.

— Спенсър? — каза меко Хана, гласът ѝ звучеше ужасно отдалечено. — Какво има?

Спенсър отвори очи и потрепери.

— Не съм го направила аз — прошепна тя.

Фигурите до хамбара излязоха на светло. Мелиса стоеше вдървено, а Иън стискаше здраво юмруци. Вятърът донесе гласовете им до предния двор, изглеждаше така, сякаш се караха.

Спенсър се напрегна. Заобиколи къщата и погледна към улицата. Колата на Уайлдън беше изчезнала. Тя трескаво започна да рови из чантата си, за да открие телефона, но се сети, че Мона го беше изхвърлила през прозореца на колата.

— Ето моя — каза Хана, като измъкна своето блекбъри и набра номера му. После подаде телефона на Спенсър. На екрана пишеше обаждане до УАЙЛДЪН.

Спенсър трябваше да държи телефона с две ръце, защото пръстите ѝ ужасно трепереха. Уайлдън се обади след второто иззвъняване.

— Хана? — гласът му прозвуча объркано. — Какво има?

— Обажда се Спенсър — каза тя с треперещ глас. — Трябва да се върнеш у дома. Иън е тук.

39.

НОВОТО СЕМЕЙСТВО МОНТГОМЪРИ, ТРЕВОЖНО КАКТО ВИНАГИ

По обяд на следващия ден Ариа седеше на дивана в хола на Мередит, като разсеяно почукваше с пръст върху клатещата се глава на Уилям Шекспир, който Езра ѝ беше подарил. Байрън и Мередит седяха до нея и се бяха втренчили в телевизора на Мередит. По телевизията вървеше пресконференция за убийството на Али. Иън Томас арестуван, пишеше с големи букви на банера в долната част на екрана.

— Изслушването на господин Томас ще се проведе във вторник — каза водещата, изправена пред голямото стълбище на Областния съд в Роузууд. — Никой в този град не е предполагал, че тихо и учтиво момче като Иън Томас може да стои зад това убийство.

Ариа притисна колене към гърдите си. Тази сутрин полицаите бяха отишли в дома на семейство Вандерваал и бяха открили дневника на Али под леглото на Мона. Тя не беше излъгала Спенсър за последната записка в дневника — там наистина пишеше, че Али е дала ултиматум на Иън или да скъса с Мелиса Хейстингс, или тя ще разкаже на всички за тях. По новините показаха как полицаите водят Иън, окован с белезници, към полицейското управление. Когато го помолиха да направи изявление, Иън каза само:

— Невинен съм. Това е някаква грешка.

Байрън се подсмихна недоверчиво. Той се пресегна и улови Ариа за ръката. Напълно естествено след това новините се прехвърлиха на следващата случка — смъртта на Мона. Камерата показва оградената с жълта полицейска лента каменоломна, след което се прехвърли на къщата на семейство Вандерваал. В ъгъла започна да примигва иконка на мобилен телефон.

— От месец госпожица Вандерваал е преследвала четири момичета от Роузууд и заплахите ѝ се оказали смъртоносни — каза водещата. — Снощи между госпожица Вандерваал и неназована

гимназистка избухнала свада на ръба на каменоломната, която е известна като опасно място. Госпожица Вандерваал се плъзнала по ръба и при падането си счупила врата. Полицията откри личния ѝ телефон блекбъри в чантата ѝ на дъното на каменоломната, но все още издирват втория телефон, използван за отправянето на заплахите.

Ариа отново чукна с пръст главата на Шекспир. Чувстваше собствената си глава като претъпкан куфар. В предишния ден се бяха случили толкова много неща, които трудно успяваше да асимилира. Освен това беше объркана. Не можеше да преглътне смъртта на Мона. Беше крайно възбудена, но и се чувстваше наранена, след като разбра, че инцидентът с Джена всъщност не е бил никакъв инцидент — че Джена и Али са го планирали заедно. И след всичките тези години убиецът да се окаже Иън... Лицето на водещата придоби съчувствено изражение и тя каза с облекчение:

— Най-последно цялата общност в Роузууд може да остави тази история зад гърба си. — Тези думи бяха повтаряни цяла сутрин от всички. Ариа избухна в сълзи. Тя изобщо не се чувстваше облекчена.

Байрън погледна към нея.

— Какво има?

Ариа поклати глава, без да може да обясни. Тя остави Шекспир в скута си и върху пластмасовата му глава започнаха да капят сълзи.

Байрън въздъхна обезсърчено.

— Знам, че си смазана. Следили са те. И ти дори не си ни споменала. Трябва да поговорим за това.

— Съжалявам. — Ариа поклати глава. — Не мога.

— Но се налага да го направиш — настоя Байрън. — Важно е да се разтовариш.

— Байрън! — изсъска остро Мередит. — Господи!

— Какво? — попита Байрън, като вдигна примирително ръце.

Мередит скочи и се настани между Ариа и баща ѝ.

— Ти и твоите дискусии — смърри го тя. — Ариа е преживяла толкова много през последните няколко седмици — Остави я на мира!

Байрън сви рамене примирено. Ариа зяпна от изумление. Тя срещна погледа на Мередит, която ѝ се усмихна. В очите ѝ проблесна разбиране, сякаш искаше да ѝ каже: Разбирам през какво преминаваш. И знам, че никак не е лесно. Ариа се загледа в розовата татуировка на паяжина върху китката на Мередит. Помисли си колко нетърпеливо бе

търсила нещо компрометиращо за Мередит, а тя се беше изправила в нейна защита. Мобилният телефон на Байрън завибрира и заподскача по надрасканата холна масичка. Той погледна към екрана, намръщи се и се обади.

— Ила? — Гласът му секна.

Ариа се напрегна. Байрън сбърчи вежди.

— Да, тук е. — Той подаде телефона на Ариа. — Майка ти иска да говори с теб.

Мередит се прокашля, изправи се и тръгна към банята. Ариа гледаше към телефона така, сякаш той бе парчето от разложена акула, което някой в Исландия я беше предизвикал да изяде. Нали все пак викингите са ги яли. Тя приближи колебливо телефона до ухото си.

— Ила?

— Ариа, добре ли си? — проплака гласът на майка и от другия край на линията.

— Ами... Добре съм. Не знам. Така мисля. Не съм ранена.

Настъпи дълга тишина. Ариа издърпа малката антенка на телефона и пак я натисна обратно.

— Толкова съжалявам, скъпа — изригна Ила. — Нямах представа какво преживяваш. Защо не ни каза, че някои те заплашва?

— Защото... — Ариа отиде в малката си спалня, отделена от студиото на Мередит със завеса, и взе Пигтуния, любимата си кукла. Беше и трудно да обясни присъствието на А. на Майк. Но сега, след като всичко свърши и вече нямаше защо да се страхува от отмъщението на А., тя осъзна, че всъщност истинската причина нямаше никакво значение. — Защото вие бяхте затънали в собствените си проблеми. — Тя потъна в голямото си двойно легло и пружините изквичаха. — Но... Съжалявам, Ила. За всичко. Наистина се чувствах ужасно през цялото време, когато не ти казвах за Байрън.

Ила замълча. Ариа включи малкия телевизор, който седеше на перваза на прозореца. На екрана се появиха кадри от същата пресконференция.

— Сега разбирам защо не си го направила — най-накрая каза Ила. — Трябваше да те разбера. Просто бях ядосана, това е. — Тя въздъхна. — Двамата с баща ти имахме дълга и хубава връзка. Исландия просто отложи неизбежното — и двамата знаехме, че това ще се случи.

— Добре — каза меко Ариа, като галеше Пигтуния по козината. Ила въздъхна.

— Съжалявам, скъпа, толкова ми липсваш.

В гърлото на Ариа се образува една огромна буца с форма на яйце. Тя се загледа в хлебарките, които Мередит беше нарисувала на тавана.

— И ти ми липсваш.

— Стаята ти те очаква, ако я искаш — каза майка ѝ.

Ариа притисна Пигтуния към гърдите си.

— Благодаря — прошепна тя и затвори телефона. Откога чакаше да чуе тези думи! Какво облекчение щеше да бъде да спи отново в леглото си, на нормален матрак и меки, пухкави възглавници. Да бъде заобиколена от плетивата си и книгите, от брат си и Ила. Ами Байрън? Ариа го чу да кашля в съседната стая.

— Трябват ли ти кърпички? — извика Мередит от банята със загрижен глас. Ариа се сети за картичката, която Мередит бе направила за Байрън и която бе закачила на хладилника. На нея бе нарисувано едно слонче, което казваше: „Просто наминах, за да ти пожелаая прекрасен ден.“ Това ѝ изглеждаше като нещо, което Байрън — или Ариа — биха направили.

Може би Ариа беше реагирала твърде остро. Може би щеше да успее да го убеди да купи едно по-удобно легло за тази малка стая. Така можеше да идва и да преспива тук от време на време.

Може би.

Насочи поглед към телевизора. Пресконференцията на Иън беше свършила и всички се разотиваха. Когато камерата показва по-общ план, Ариа забеляза едно русо момиче с познатото сърцевидно личице. Али? Ариа скочи. Тя разтърка очи толкова силно, че я заболя. Камерата отново мина през тълпата и тя разбра, че русата жена е поне на трийсет. Ариа очевидно халюцинираше от недоспиване.

Тя се върна във всекидневната с Пигтуния в ръка. Байрън разтвори ръце и Ариа се сгуши в него. Той потупа разсеяно Пигтуния по главата, докато седяха на дивана и гледаха по телевизията резултата от пресконференцията.

Мередит излезе от банята с леко позеленяло лице. Байрън свали ръката си от раменете на Ариа.

— Още ли ти е лошо?

Мередит кимна.

— Да. — На лицето ѝ бе изписано разтревожено изражение, сякаш знаеше някаква тайна, която нямаше търпение да каже. Тя погледна и двамата, и краищата на устните ѝ се извиха в усмивка. — Но всичко е наред. Защото... съм бременна.

40.

НЕ ВСИЧКО, КОЕТО БЛЕСТИ, Е ЗЛАТНА ОРХИДЕЯ

По-късно вечерта, след като полицията привърши с обиска на къщата на семейство Вандерваал, Уайлдън пристигна в дома на семейство Хейстингс, за да зададе няколко финални въпроса на Мелиса. Сега той седеше на кожения диван във всекидневната с подпухнали и уморени очи. Всъщност всички изглеждаха изморени — освен майката на Спенсър, която носеше лек и прохладен сукман. Двамата с бащата на Спенсър стояха в другия край на стаята, сякаш дъщерите им бяха покрити с бактерии.

Мелиса говореше с монотонен глас.

— Не ви казах истината за онази нощ — призна тя. — Двамата с Иън пихме и аз съм заспала. Когато се събудих, той не беше в стаята. После отново заспах, а когато се събудих, той беше при мен.

— Защо не ни разказа за това преди? — настоятелно попита бащата на Спенсър.

Мелиса поклати глава.

— На следващата сутрин заминах за Прага. Тогава още не знаех, че Али е изчезнала. Когато се върнах и всички бяха пощурели... ами, никога не съм смятала, че Иън е способен на нещо такова. — Тя заусуква подгъва на бледожълтата си блузка с качулка около пръста си. — През всичките тези години аз ги подозирах, че са имали връзка, но не вярвах, че е нещо сериозно. Дори не съм си и помисляла, че Алисън ще му отправя ултиматуми. — Както всички останали, Мелиса също бе научила мотивите на Иън. — Искам да кажа, та тя беше едва в седми клас.

Мелиса погледна към Уайлдън.

— Когато започнахте да задавате въпроси къде сме били двамата с Иън, взех да се питам дали пък не е трябвало да кажа нещо още преди години. Но все още не вярвам, че това е възможно. А тогава не

казах, защото... защото ме беше страх да не загазя, тъй като съм скрила истината. А не можех да си го позволя. Какво щяха да си помислят хората за мен?

Лицето на сестра ѝ се сгърчи. Спенсър полагаше огромни усилия да не зяпне от изумление. Бе виждала сестра си да плаче безброй пъти от разочарование, от яд, от гняв или заради това, че нещата не са станали по нейната. Но никога не я беше виждала да плаче от страх или срам.

Спенсър очакваше родителите и да отидат да утешат Мелиса. Но те си стояха изправени в другия край на стаята, с укорителни изражения на лицата. Тя се запита дали през цялото време двете с Мелиса не бяха имали едни и същи проблеми. Мелиса бе успяла да я накара да повярва, че може да впечатли родителите им почти без усилия, затова Спенсър никога не си бе помисляла, че Мелиса също страда.

Тя седна до сестра си и я прегърна през раменете.

— Всичко е наред — прошепна тя в ухото ѝ. Мелиса вдигна глава за миг, погледна объркано Спенсър, после облегна глава на рамото ѝ и заплака.

Уайлдън ѝ подаде кърпичка и се изправи, като им благодари за съдействието по време на разследването, докато излизаше от къщата, телефонът иззвъня. Мисис Хейстингс бързо излезе в коридора и го вдигна. След минутка тя надникна в хола.

— Спенсър — прошепна тя със сериозно лице, но очите ѝ блестяха от вълнение. — За теб е. Господин Едуардс се обажда.

Спенсър усети как я облива гореща вълна. Господин Едуардс беше председателят на комитета за връчването на „Златната орхидея“. Обаждане лично от него означаваше само едно нещо.

Спенсър облиза устните си и се изправи. Другият край на стаята, където стоеше майка ѝ, сякаш се намираще на километри отук. Тя се запита за какво ли са били тайните обаждания на майка ѝ — какъв ли голям подарък ѝ беше купила, защото тя бе убедена, че Спенсър ще спечели наградата. Но дори това да беше най-прекрасното нещо на света, Спенсър не вярваше, че ще съумее да му се наслади.

— Мамо? — приближи се тя към майка си и се наведе над античното бюро „Чипъндейл“, което се намираще до стойката на телефона. — Смяташ ли, че измамата ми е нещо лошо?

Госпожа Хейстингс побърза да покрие слушалката с ръка.

— Да, разбира се. Но това вече го обсъдихме. — Майка ѝ постави слушалката на ухото на Спенсър. — Обади се — изсъска тя.

Спенсър тежко преглътна.

— Ало? — най-накрая успя да произнесе с дрезгав глас.

— Госпожице Хейстингс? — каза мъжки глас от другия край на линията. — Обажда се господин Едуардс, председателят на комитета за връчване на наградата „Златна орхидея“. Знам, че е късно, но имам изключителни новини за вас. Решението беше трудно за нас, предвид двестата невероятни кандидати, затова с огромно удоволствие искам да ви съобщя, че...

Спенсър имаше чувството, че господин Едуардс говори под вода — тя едва успя да чуе останалото. Погледна към сестра си, която седеше сама на дивана. Тя бе проявила невероятна смелост, признавайки, че лъже. Можеше да каже, че не си спомня, и никой нямаше да я обвини в лъжа, но вместо това тя бе предпочела да каже истината. Спенсър се сети и за предложението на Мона — Знам, колко силно искаш да си идеална. Работата бе в това, че ако не беше идеална наистина, от това нямаше да има никакъв смисъл. Спенсър притисна слушалката към ухото си. Господин Едуардс замълча, очаквайки отговора на Спенсър. Тя си пое дълбоко дъх, повтаряйки на ум думите, които щеше да произнесе след миг: Господин Едуардс, трябва да ви призная нещо.

Това бе признание, което нямаше да се хареса на никого. Но тя можеше да го направи. Наистина можеше.

41.

ПРЕДСТАВЯМЕ ВИ ГОЛЯМОТО ЗАВРЪЩАНЕ В РОУЗУУД НА ВЕЛИКОЛЕПНАТА ХАНА МЕРИН

Вторник сутринта Хана седеше на леглото си, като бавно потупваше муцунката на Дот и се оглеждаше в дамското си огледалце. Най-накрая бе открила подходящия фон дьо тен, който покриваше изцяло отоците и шевовете, и искаше да сподели с някого добрите новини. Естествено, че първото, което и мина през ума, бе да се обади на Мона.

Тя се огледа в огледалото и долната ѝ устна потрепери. Все още не ѝ се струваше реално.

Предположи, че може да звънне и на старите си дружки, с които бе прекарала доста време през последните дни. Предишния ден ги бяха освободили от училище, и те го бяха прекарвали в джакузито на Спенсър, където четяха статията в Ю Ес Уийкли за Джъстин Тимбърлейк, който се беше появил на купона на Хана точно след като тя беше тръгнала. Заедно с екипа му попаднали в задръстване и прекарвали там два часа. Когато се прехвърлиха на страниците за красота и стил, Хана се сети как Лукас ѝ четеше цели броеве „Тийн воуг“, докато беше в болницата. Тя изпита внезапна тъга и се зачуди дали Лукас знае какво ѝ се беше случило през последните няколко дни. Не ѝ се беше обаждал. Може би повече никога нямаше да ѝ проговори.

Хана свали огледалото. Внезапно си спомни нещо, също толкова лесно, колкото някой всеизвестен факт, като името на адвоката на Линдзи Лоън или името на последното гадже на Зак Ефрън. Нещо от нощта на инцидента ѝ. След като роклята ѝ се беше раздрала, Лукас се беше появил до нея и ѝ беше подал сакото си да се покрие. Беше я отвел в читалнята на колежа „Холис“ и я беше държал в прегръдките

си, докато тя плачеше. Едното доведе до другото... и ето, че те се целуваха също толкова жадно, колкото миналата седмица.

Хана седя дълго в леглото си, напълно вцепенена. Най-накрая протегна ръка към телефона и набра номера на Лукас. Беше препратена към гласова поща.

— Здравсти — каза тя след сигнала. — Обажда се Хана. Искан да те питам дали... дали можем да поговорим. Обади ми се.

Когато затвори телефона си, Хана потупа Дот по облеченото в елече от шотландско каре гръбче.

— Може би трябва да го забравя — прошепна тя. — Може би някъде има още по-готино момче за мен, не мислиш ли? — Дот неуверено накриви глава, сякаш не ѝ вярваше.

— Хана? — Гласът на господин Мерин долетя от първия етаж. — Можеш ли да слезеш долу?

Хана се изправи и разкърши рамене. Може би не беше много подходящо да се носи яркочервена трапецовидна рокля „Ерин Федерсън“ на делото на Иън — сякаш се появяваше с шарена рокля на погребение, но Хана имаше нужда от малко освежаващ цвят. Тя сложи златна гривна на китката си, взе червената си чанта „Лонгчами“ и разпиля косата по гърба си. Баща ѝ седеше на масата в кухнята и решаваше кръстословица в „Нешънъл Инкуайърър“. Майка ѝ бе седнала до него и проверяваше пощата си на лаптопа. Хана ахна. Имаше чувството, че откакто се бяха оженили, не ги беше виждала да седят така, заедно.

— Мислех, че вече си се прибрал в Анаполис — промърмори тя.

Господин Мерин остави химикала си на масата, а майка ѝ бутна лаптопа настрани.

— Хана, искаме да говорим с теб за нещо важно — започна баща ѝ.

Сърцето на Хана подскочи. Те ще се съберат. Кейт и Изабел вече ги няма.

Майка ѝ се прокашля.

— Предложиха ми нова работа... и аз приех. — Тя почука с дългите си, лакирани в червено нокти по масата. — Само че тя е... в Сингапур.

— Сингапур? — изкряка Хана, като се стовари на един стол.

— Не очаквам от теб да дойдеш с мен — продължи майка ѝ. — Пък и при всичкото пътуване, което ме очаква, не съм съвсем сигурна, че искам да дойдеш. Значи имаш два варианта. — Тя протегна едната си ръка. — Можеш да отидеш в пансион. Дори тук някъде, ако искаш. — След това протегна другата. — Или пък да се преместиш при баща си.

Господин Мерин въртеше нервно химикала си.

— Когато те видях в болницата... осъзнах някои неща — каза тихо той. — Искам да съм до теб, Хана. Искам да вземам по-голямо участие в живота ти.

— Няма да се преместя в Анаполис! — категорично настоя Хана.

— Няма да ти се налага — каза нежно баща ѝ. — Мога да се преместя в тукашния офис на фирмата. Майка ти дори ми предложи да се преместя в къщата.

Хана ахна. Това ѝ заприлича на някое риалити шоу, в което всичко се е объркало.

— Кейт и Изабел ще останат в Анаполис, нали?

Баща ѝ поклати отрицателно глава.

— Доста трябва да помислиш. Ще те оставим да решиш. Ще се преместя тук само, ако и ти ще живееш тук. Става ли?

Хана огледа чистата им модерна кухня, като се опита да си представи как баща ѝ и Изабел стоят край плота и готвят вечеря. Баща ѝ щеше да седи на стария си стол край масата, а Изабел щеше да седи в майчиния ѝ. Кейт можеше да седи на стола, който обикновено пълнеха със списания и рекламни писма.

Майка ѝ щеше да ѝ липсва, но тя така или иначе не прекарваше много време у дома. А Хана отдавна копнееше баща ѝ да се върне — само че не беше сигурна дали го иска по този начин. Ако позволеше на Кейт да се нанесе тук, щеше да настъпи война. Кейт беше слаба и руса, и красива. Кейт щеше да се опита да нахлуе в „Роузууд дей“ и да поеме властта.

Но Кейт щеше да бъде новото момиче. А Хана... Хана щеше да е популярното момиче.

— Ами, добре. Ще си помисля. — Хана стана от масата, взе чантата си и отиде до шкафчето с лекарствата на долния етаж. В интерес на истината тя се чувстваше... надъхана. Може би това бе страхотна идея. Предимството беше нейно. През следващите няколко

седмици тя щеше да се погрижи да бъде най-популярното момиче в училище. След като Мона вече я нямаше, това щеше да е фасулска работа.

Хана бръкна в коприненото джобче на чантата си. Там се гушеха две блекбърита — нейното и на Мона. Знаеше, че ченгетата търсят втория телефон на Мона, но все още не можеше да им го предаде. Първо трябваше да свърши нещо.

Тя си пое дълбоко дъх, извади телефона от светлокафявия кожен калъф и го включи. Апаратчето оживя. Нямахше поздравително съобщение, нито персонализирана картинка на екрана. Мона беше използвала телефона само за работа.

Тя бе съхранила всяко съобщение, което им беше изпращала, всеки есемес, подписан само с буквата А. Хана бавно прегледа съобщенията, които бяха изпращани до нея, като трескаво дъвчеше долната си устна. Ето го и най-първото, което получи, докато беше в полицията заради откраднатите от „Тифани“ гривна и огърлица — Хей, Хана, от затворническата храна се дебелее, какво ли ще каже Шон за това? Тя не е за мен. Имаше го и последният есемес, който Мона бе изпратила от този телефон, и той съдържаше два вледеняващи реда: Ами Мона? Тя също не ти е приятелка. Пази си гърба.

Единственото съобщение, което не беше изпратено от този телефон, гласеше Не вярвай на всичко, което чуваш. Мона го бе изпратила случайно от другия телефон. Хана потрепери. Тъкмо бе взела новия си телефон и не беше въвела всички номера в него. Мона се беше объркала и Хана бе разпознала номера ѝ. Ако не го беше познала, кой знае колко дълго щеше да продължи това.

Хана стисна блекбърито на Мона, изпитвайки ужасното желание да го размаже. Искаше ѝ се да извика: Защо? Знаеше, че трябва да презира Мона — ченгетата бяха открили мини вана, с който Мона беше блъснала Хана, прибран в долепени до къщата на семейство Вандерваал гараж. Колата беше покрита с брезент, но предната броня бе смачкана и кръв — кръвта на Хана — бе опръскала предните фарове.

Но Хана не можеше да я мрази. Просто не можеше. Ако вместо това успееше да изтрие всеки хубав спомен, който имаше с Мона — обиколките по магазините, триумфалните им попадения, Приятелниците. Сега кого ще пита какво да облече, когато изпадне в

недоумение? С кого ще ходи да пазарува? Кой ще се преструва, че ѝ е приятел?

Тя притисна към носа си ароматния сапун в банята, като се опита да се насили да не заплаче и да измие всичкия грижливо нанесен грим. След като няколко пъти си пое дълбоко дъх и се успокои, Хана отново погледна към изпратените съобщения на Мона. Тя маркира всичките есемеси, подписани с А., които Мона ѝ бе изпратила, и натисна бутона ИЗТРИВАШ! НА ВСИЧКИ. Появи се съобщение: Сигурни ли сте, че искате да бъдат изтрети? Иконката на кошчето за отпадъци се отвори и затвори. Щом не може да изтрие приятелството им, можеше поне да изтрие тайните си.

* * *

Уайлдън я чакаше прав в коридора — беше предложил да откара Хана на делото. Тя забеляза, че очите му тежаха и краищата на устните му бяха увиснали надолу. Запита се дали е изтощен от изминалия уикенд или просто майка ѝ му беше казала за работата в Сингапур.

— Готова ли си? — попита той тихо.

Хана кимна.

— Само минутка. — Тя бръкна в чантата си и извади блекбърито на Мона. — Подарък за теб.

Уайлдън го взе объркан. Хана не си направи труда да му обяснява. Той беше ченге. И сам щеше да се досети.

Уайлдън отвори вратата на полицейската кола и Хана се настани на предната седалка. Преди да потеглят, тя изпъна рамене назад, пое си дълбоко дъх и се огледа в огледалото за обратно виждане. Тъмните ѝ очи блестяха, кестенявата ѝ коса бе жива, а фон дьо тенът успешно покриваше всичките ѝ отоци. Лицето ѝ бе слабо, зъбите равни и тя нямаше нито една пъпка по лицето. Грозната, тромава Хана от седми клас, чието отражение я бе преследвало от седмици, вече беше изчезнала завинаги от живота и. От този миг нататък.

Все пак тя беше Хана Мерин. И беше великолепна.

42.

МЕЧТИТЕ — И КОШМАРИТЕ — ПОНЯКОГА СЕ СЪБЪДВАТ

Във вторник сутринта Емили се почеса по гърба на роклята на точки с буфан ръкави, която беше заела от Хана, като си мислеше, че щеше да е по-добре, ако бе обула панталони. До нея седеше Хана, изтупана в червена рокля в ретро стил, а Спенсър беше облякла лъскав костюм на райета. Ариа се беше докарала в един от обичайните си ансамбли на по няколко ката — черна рокля с къси ръкави, навлечена над зелена термориза, с бели плетени три четвърти чорапи и шикозни боти до глезените, които каза, че си била купила в Испания. Те стояха навън в студения утринен въздух, на празния паркинг до сградата на съда, далеч от представителите на медиите, които се вихреха на стълбището пред входа.

— Готови ли сме? — попита Спенсър, като ги огледа внимателно.

— Готови — пропя Емили заедно с останалите. Спенсър бавно протегна ръце, в които държеше голям чувал за отпадъци и всички, една по една, започнаха да пускат вътре разни неща. Ариа хвърли куклата на Злата кралица от „Снежанка“, чиито очи бяха задраскани с хиксове. Хана пусна едно смачкано парче от вестник, на което пишеше: Съжалявай ме. Спенсър хвърли в чувала снимката на Али и Иън. Те се редуваха да пускат вътре всички неща, които А. им беше изпратил. Първоначално бяха решили да ги изгорят, но Уайлдън се нуждаеше от улики.

Когато дойде ред на Емили да хвърля последна, тя погледна към онова, което държеше в ръцете си. Това бе писмото, което беше написала на Али, скоро след като я бе целунала в къщичката на дървото, малко преди да умре. В него Емили изповядваше безсмъртната си любов към Али, изливаше на хартия всяка емоция, която съществуваше в тялото ѝ. Върху част от него А. беше написал:

Реших, че може да си го искаш.
С любов,

А.

— Ще ми се да си го запазя — каза меко Емили, като сгъна писмото. Останалите кимнаха. Емили не беше сигурна дали знаеха какво е написано в него, но смяташе, че са наясно. Тя изпусна дълга, измъчена въздишка. През цялото време в сърцето ѝ грееше една мъничка светлинка. Тя не губеше надежда, че А. ще се окаже Али, и че Али не е мъртва.

Знаеше, че не мисли рационално, знаеше, че тялото на Али е открито в задния двор на семейство Дилорентис заедно с уникалния ѝ пръстен от „Тифани“ на пръста. Емили знаеше, че трябва да пусне Али да си отиде... но тя склучи пръсти около любовното си писмо, с надеждата, че нямаше да ѝ се наложи.

— Трябва да влизаме. — Спенсър хвърли чувала в мерцедеса си и Емили тръгна заедно с тях към една от страничните врати на съда. Щом влязоха в просторната, облицована с дървена ламперия съдебна зала, стомахът на Емили се сви. Целият Роузууд беше тук — съучениците и учителите ѝ, Джена Кавана и родителите ѝ, всичките приятелки на Али от хокейния отбор — и всички ги гледаха. Единственият човек, когото Емили не видя веднага, беше Мая. Всъщност тя не се беше чувала с нея от купона на Хана в петък вечерта.

Емили наведе глава, когато Уайлдън се отдели от групичката полицаи и ги поведе към една празна пейка. Въздухът бе наситен с напрежение и миришеше на най-различни скъпи парфюми и одеколони. Изведнъж в стаята настъпи мъртво мълчание — охраната вкара Иън и го поведе по централната пътека. Емили хвана ръката на Ариа. Хана прегърна Спенсър през раменете. Иън беше облечен в оранжеви затворнически дрехи. Косата му беше несресана, а под очите му се забелязваха огромни пурпурни кръгове.

Той се приближи до пейката си. Съдията, суров, оплешивяващ мъж, който носеше огромен университетски пръстен, го погледна и се намръщи.

— Господин Томас, какво ще пледирате?

— Невинен — каза Иън със съвсем тих глас.

Тълпата замърмори. Емили се ухапа по вътрешната страна на бузата. Тя затвори очи и отново видя онези ужасяващи картини — този път с нов убиец, който изглеждаше много по-вероятен: Иън. Емили си спомни как го видя през онова лято, когато беше гост на Спенсър в роузуудския кънтри клуб, където Иън работеше като спасител на басейна. Той седеше на върха на поста и въртеше на пръста си нанизаната на канап свирка, сякаш нямаше никакви грижи.

Съдията се наведе напред и се втренчи в Иън.

— Господин Томас, заради сериозността на това престъпление и защото смятаме, че съществува опасност от бягство, ще останете в затвора до назначаване на дата за предварителното ви изслушване. — Той удари с чукчето си и скръсти ръце. Иън наведе глава и адвокатът му го потупа успокояващо по рамото. След няколко минути той вече излизаше от залата, окован с белезници. Всичко бе свършило.

Членовете на роузуудската общност се изправиха и започнаха да излизат от залата. Тогава Емили забеляза едно семейство, което седеше на пейките отпред, и което тя не бе забелязала досега. Охраната и камерите ги скриваха. Тя разпозна късата модерна прическа на госпожа Дилорентис и красивия застаряващ профил на господин Дилорентис. До тях стоеше Джейсън Дилорентис, облечен с хубав черен костюм и тъмна карирана вратовръзка. Когато семейството се прегърна, те изглеждаха изключително облекчени... и може би леко разкаяни. Емили си спомни какво беше казал Джейсън по новините: Аз не разговарям много със семейството ми. Те са твърде объркани. Може би се чувстваха виновни заради това, че толкова време не са разговаряли. Или може би Емили просто си въобразяваше твърде много неща.

Всички се струпаха пред съдебната зала. Времето изобщо не беше като в онзи прекрасен, безоблачен ден преди няколко седмици, когато се проведе погребалната служба на Али. Днес небето бе покрито с тъмни облаци, които превръщаха целия свят в скучно място без сенки. Емили усети как някой слага ръка на рамото ѝ. Спенсър я прегърна през раменете.

— Всичко свърши — прошепна тя.

— Знам — каза Емили и също я прегърна.

Останалите момичета се присъединиха към прегръдката. С крайчеца на окото си Емили видя проблясването на светкавица на фотоапарат. Дори можеше да си представи заглавията във вестниците: Приятелките на Алисън разстроени, но умиротворени. В този момент погледът ѝ бе привлечен от един черен линкълн, който бе паркиран до завоя. Шофьорът седеше в колата и чакаше. Затъмненият прозорец бе свален съвсем малко и Емили забеляза чифт очи, които се взираха право в нея. Тя зяпна от изненада. Подобни сини очи беше виждала само веднъж в живота си.

— Момичета — прошепна тя, като здраво стисна ръката на Спенсър.

Другите се откъснаха от прегръдката им.

— Какво има? — попита загрижено Спенсър.

Емили посочи към седана. Задният прозорец вече беше вдигнат, а шофьорът превключваше на скорост.

— Кълна се, че току-що видях... — заекна тя, но после млъкна. Щяха да я помислят за луда — да си фантазира, че Али е жива, бе просто поредният начин да се справи със смъртта ѝ. Емили тежко преглътна и се изпъна. — Няма значение — каза тя.

Момичетата се обърнаха и тръгнаха към собствените си семейства, като си дадоха обещание да се чуят по-късно. Но Емили остана на мястото си с разтуптяно сърце, докато седанът бавно се отдалечаваше от завоя. Тя го проследи с поглед как продължава по улицата, после завива надясно след светофара и изчезва. Кръвта ѝ се смрази. Не може да бъде, каза си Емили.

Възможно ли е да е тя!

КАКВО ВИ ОЧАКВА В СЛЕДВАЩАТА КНИГА

И така, след като голямата лоша Мона напусна този мил свят, а Иън бе изпратен да лежи в студената затворническа килия, нашите малки сладки лъжкини най-после можеха да заживеят спокойно. Емили намери истинската любов в колежа „Смит“; Хана продължи да властва като кралица в „Роузууд дей“ и се омъжи за милионер; Спенсър се дипломира на първо място в класа си във факултета по журналистика към Колумбийския университет и стана главен редактор на Ню Йорк Таймс; Ариа получи магистърска степен в колежа по дизайн в Роуд Айлънд и се премести в Европа с Езра. Тук говорим за красиви залези, пухкави бебета и безкрайно щастие. Красота, а? О, да, и нито една от тях повече не каза нито една лъжа.

Абе вие майтапите ли се с мен? Събуди се, Спяща красавице! В Роузууд няма такова нещо като „и заживели дълго и щастливо“.

Нищо ли не научихте до сега? Станеш ли веднъж малка сладка лъжкиня, повече няма отърване. Емили, Хана, Спенсър и Ариа просто не могат да бъдат примерни. Точно това най-обичам в тях. И така, кой съм аз? Ами, да речем, че в града има нов А., и този път момичетата няма да успеят да се измъкнат толкова лесно.

Ще се видим скоро. А до тогава просто се опитайте да не бъдете чак толкова примерни. Животът винаги е по-забавен, когато в него има и някоя друга малка сладка тайна.

Мляс!

А.

БЛАГОДАРНОСТИ

Най-напред бих искала да благодаря на хората, които споменах в посвещението на тази книга — същите, които окуражиха Спенсър да целуне гаджето на сестра си, Ариа да целуне учителя си по английски, Емили да целуне едно момиче (или две) и Хана да целуне онова странно момче в училище. Хората, които се вълнуваха и подкрепяха този проект още от самото начало... което беше преди, боже мили, цели три години. Разбира се, говоря за моите приятели от Алой — Лепни Дейвис, Джош Манк, Лес Моргенщайн и Сара Шаидлър. Да си изкарваш хляба с писане за някои звучи като оксиморон и аз съм ви ужасно благодарна за това, което направихте за мен. Извадих голям късмет да работя с вас и сериозно се съмнявам, че тези книги щяха да станат и наполовина толкова добри без вашите изключително творчески мозъци... и хумор... и разбира се, печени сладки. За в бъдеще ви очаква разкриването на още по-страхотни детайли!

Освен това искам да благодаря и на онези хора в „Харпър“, които подкрепиха тези книги — на Фарин Джейкъбс, за внимателното ти изчитане на всеки лист, и на Кристин Маранг, за тоталното ти посвещаване, внимание и приятелство. Големи благодарности и на Дженифър Рудолф Уолш от „Уилям Морис“, за твоята непоклатима вяра в бъдещето на тази поредица.

Много любов и на хората, които споменавам във всяка книга: Джоуел, моя съпруг, за неговата способност да предсказва бъдещето — странно защо то винаги включва и гъделичкане. На баща ми, Шеп, защото обича да имитира френските туристически агенти, защото помислихме, че се е изгубил в пустинята през декември и защото веднъж ме заплаши, че ще си тръгне от ресторанта, защото им било свършило червеното вино. На сестра ми, Али, за това, че създаде най-великия екип на всички времена (екип Алисън) и за това, че направи снимка на Ски, препарираното агънце, с висяща от устата му запалена цигара. И на мама Минди — надявам се никога да не си биеш ваксина

против наивност. Толкова много ти благодаря за подкрепата през цялото време, докато пишех.

Освен това искам да благодаря на всички читатели на „Малки сладки лъжкини“. Обожавам да получавам писма от вас и съм ужасно доволна, че сте също толкова загрижени за героите ми, колкото съм и аз самата. Не спирайте да ми изпращате тези страхотни писма!

И най-накрая изпращам много любов на баба ми, Глория Шепард. Трогната съм, че си прочела поредицата „Малки сладки лъжкини“ — и съм ужасно доволна, че според теб книгите са забавни! Ще се опитвам да включвам все повече забавни моменти за в бъдеще.

Издание:

Сара Шепард. Познай кой се върна

ИК Ергон, София, 2010

ISBN: 978-954-962-530-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.